

VĂN TÌNH

KHÍ CHẤT

bao nhiêu,

HẠNH PHÚC

bấy nhiêu

bloom

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Mỹ Linh dịch

Mục lục

Chap 01

Chap 02

Chap 03

Chap 04

Chap 05

Chap 06

Chap 07

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 01

Chap 1:

Phụ nữ buông thả bản thân sau khi kết hôn, có lẽ trước đó cô ấy vốn đã tầm thường.

Đạo trước, mấy người chúng tôi tổ chức một bữa tiệc chúc mừng nhỏ cho cô bạn thân Tiểu R. Kịch bản phim mà cô ấy viết suốt hai năm đã được một công ty phim truyền hình coi trọng và bỏ ra một triệu tệ để mua về.

Tiểu R đang là một người nội trợ. Trước khi kết hôn, cô ấy làm HR* và là một người rất xuất sắc trong công việc. Sau khi kết hôn, Tiểu R mang thai và quyết định nghỉ việc. Sếp tha thiết giữ cô ấy lại, cũng thoải mái nói: Cứ việc sinh con, cho nghỉ một năm, sau đó lại quay về làm.

Tiểu R rất cảm kích trước sự cảm thông của sếp, nhưng vẫn từ chối. Cô ấy đã lên kế hoạch từ sớm, rằng trước khi con đi học, cô ấy nhất định phải ở bên con, sau đó mới cân nhắc tới chuyện quay lại làm việc. Lúc ấy, mấy người chúng tôi đều phân tích cho Tiểu R thấy những trường hợp có thể xảy ra sau khi cô ấy nghỉ việc, khuyên cô ấy nên suy nghĩ lại, nhưng Tiểu R vẫn quyết tâm lập chí cùng con lớn lên. Thế là chúng tôi đều chọn chọn tôn trọng quyết định của cô ấy.

Tôi cũng từng âm thầm hỏi Tiểu R, " Cậu đã thực sự cân nhắc kĩ chuyện vì con mà hy sinh mấy năm trời chưa ? Liệu cậu có hối hận hay không ? "

Tiểu R cười rất kiên định, đáp : " Cậu à, yên tâm đi. Dù tớ có thành một bà mẹ nội trợ thì tớ cũng không bao giờ ngừng hoàn thiện bản thân".

Tiểu R vốn là một cô gái thông tuệ và có chính kiến, cho nên tôi vui vẻ chúc cô ấy vạn sự như ý.

Sau đó, khi chúng tôi trò chuyện với nhau, tôi có hỏi thăm cuộc sống của cô ấy. Tiểu R đáp, trong ba tháng đầu , hầu như lúc nào con cũng ngủ. Khi ấy Tiểu R có thể làm những việc khác, chỉ cần cho con ăn đúng giờ, thay tã cho con đúng lúc là được. Nếu quá buồn ngủ thì có thể ngủ theo con, nếu không buồn ngủ thì làm những việc mình thích. Lúc còn đi làm, ngày nào Tiểu R cũng bận đến tối tăm mặt mũi, nhưng khi ở nhà chăm con, cô ấy có thêm nhiều thời gian để đọc sách.

Dù con có lớn hơn, thời lượng ngủ ngày càng ít đi, thì cô ấy vẫn đọc rất nhiều sách hướng dẫn nuôi dạy con, còn bồi dưỡng cho con nếp sinh hoạt rất tốt, nên con ngoan hơn những đứa trẻ khác nhiều.

Một thời gian sau, Tiểu R kể với tôi rằng cô ấy đã mua vài cuốn sách về ngành biên kịch, và muốn viết kịch bản về đề tài gia đình.

Nói thật, lúc ấy tôi không hề xem trọng chuyện đó. Biên kịch chuyên nghiệp nhiều như thế, chẳng đến lượt tác phẩm của mình được đưa lên màn ảnh. Trước lời nhắc nhở của tôi, Tiểu R vẫn rất tự tin thoải mái, cô ấy nói chỉ muốn viết một câu chuyện, muốn học cách làm thế nào để viết kịch bản, còn kết quả ra sao thì cô ấy không bận tâm.

Tiểu R viết suốt hai năm trời, rất nghiêm túc, còn theo dõi rất nhiều người trong giới biên kịch và truyền hình.

Rất nhiều người nói Tiểu R thật may mắn, tôi nghĩ có lẽ vì họ cho rằng chỉ một kịch bản mà cô ấy đã thu về được một triệu tệ rồi! Về điều này, Tiểu R cũng không phủ nhận, nhưng tôi biết nếu không có những nỗ lực trước đó, may mắn này sẽ không đến lượt cô ấy.

Sau khi tiệc tùng kết thúc, Tiểu R mời riêng tôi đi uống cà phê, cô ấy muốn tâm sự với tôi vài vấn đề về kịch bản.

Thế là chúng tôi lại đi tới Starbucks, tôi chúc mừng cô ấy một lần nữa.

Tiểu R tâm sự với tôi những lời từ tận đáy lòng " Vãn Tình à, rất nhiều người chúc mừng tớ, bởi vì kịch bản của tớ bán được với giá một triệu tệ, nhưng nói thật, doanh thu lớn nhất mà tớ nhận được không phải một triệu tệ này, mà là trong quá trình viết kịch bản, tớ đã tìm thấy niềm vui. Trong mấy năm ở nhà chăm con, vì có mục tiêu gửi gắm mà tớ luôn có tâm trạng tốt, thuận lợi vượt qua quá trình khó khăn khi chuyển từ môi trường công sở về gia đình."

Tôi hiểu tâm trạng của cô ấy. Có lẽ rất nhiều người cảm thấy vì kịch bản bán được với giá một triệu tệ nên hai năm học tập vừa rồi của Tiểu R là đáng giá, còn nếu không bán được gì thì họ sẽ cho rằng chúng chẳng đáng một xu. Thực ra không phải vậy. Thu hoạch lớn nhất mà Tiểu R nhận được không phải tiền tài, mà là niềm đam mê này khiến cô ấy không đánh mất chính mình khi trở thành một bà mẹ nội trợ, khiến bản thân trở nên lười biếng. Có đam mê sở thích, Tiểu R sẽ không cảm nhận được nỗi buồn khi ở nhà chăm con, cũng không tập trung sự chú ý vào người chồng, khiến đối phương ngọt nhạt. Trái lại, cô ấy sắp xếp thời gian thật hợp lý, giúp cuộc sống trở nên tốt đẹp, hoàn hảo hơn.

Cô bạn Hiểu Lâm mà tôi quen mấy năm trước cũng mới báo tin vui cho tôi được vài hôm, cuối cùng cô ấy cũng thành lập được phòng làm việc của riêng mình.

Hiệu Lâm cũng là một người mẹ. Tuy nhiên, cha mẹ cô ấy đã qua đời từ lâu, mẹ chồng ốm liệt giường, cha chồng phải chăm sóc người vợ ốm bệnh của mình, không thể giúp đỡ cô ấy trong việc nuôi con, mà vào thời điểm ấy, điều kiện kinh tế cũng không cho phép cô ấy thuê bảo mẫu. Sau khi bàn bạc, hai vợ chồng Hiệu Lâm quyết định để người có thu nhập thấp hơn nghỉ việc, ở nhà chăm con.

Lúc mới nghỉ việc Hiệu Lâm không quen, luôn cảm thấy còn trẻ đã phải cáng đáng gia đình, không phù hợp với lý tưởng của bản thân, cũng sợ bị tách biệt khỏi xã hội thì không thể cùng trưởng thành với chồng.

Nhưng cô ấy không phải kiểu người dễ dàng chấp nhận hiện thực. Thời đi học, Hiệu Lâm rất hứng thú với hội họa, còn từng học tập một thời gian, về sau vì không phải chuyên môn nên mới dừng học. Nhưng giờ cô ấy nghĩ: Con còn nhỏ thế này, mình không thể ra ngoài làm việc, nếu có thể làm chuyện gì đó ở nhà thì tốt biết bao.

Suy nghĩ này ngày càng mãnh liệt, thế là Hiệu Lâm bắt đầu mua dụng cụ vẽ trên Internet về và bắt đầu tập luyện. Dần dần, cô ấy vẽ ngày càng đẹp hơn. Hiệu Lâm là một cô gái quyết đoán. Thấy chi phí nuôi con ngày một lớn hơn, thêm chuyện từ khi nghỉ việc ở nhà, thu nhập gia đình giảm mạnh, cô ấy bèn nghĩ: Có nên bán tranh mình vẽ để góp phần cáng đáng gia đình hay không?

Hiệu Lâm nói được là làm được. Cô ấy đi hỏi thăm địa chỉ của mấy tiệm tranh, rồi mang theo tranh, bế theo con tới thẳng đó.

Có lẽ thấy cô ấy vẽ rất đẹp, hoặc vì thấy cô ấy bế con thật không dễ dàng gì, chủ tiệm mua liền một lúc bốn bức tranh. Hiệu Lâm cảm thấy xấp xỉ tiền mà hưng phấn tới mức không biết nên làm gì cho phải. Chủ tiệm nói với cô ấy, chỉ cần vẽ xong, cứ việc mang ra đó.

Nhờ câu nói này, Hiểu Lâm sáng tác nhiệt tình và tập trung hơn, cô ấy chia phòng khách ra làm hai khu vực, một nơi là chỗ chơi đùa của con, một nơi khác là chỗ cô ấy tập trung vẽ tranh. Sau một thời gian, trình độ vẽ của Hiểu Lâm ngày càng tiến bộ, giá bán tranh của cô ấy cũng ngày một cao hơn. Dần dần, rất nhiều nhà hàng, quán bar, công ty trang trí đều tìm đến đặt mua tranh, Hiểu Lâm bắt đầu nghĩ tới việc lập phòng làm việc riêng, lúc này con cô ấy đã bốn tuổi rồi, có thể đi học mầm non rồi.

Hiểu Lâm từng tham khảo ý kiến của tôi về chuyện này, tôi rất tán thành suy nghĩ của cô ấy, tuy lập phòng làm việc sẽ tăng chi phí, nhưng có không gian sáng tác tốt hơn là đi đâu vô cùng cần thiết.

Hiểu Lâm ngẫm nghĩ hồi lâu, cảm thấy rất có lý, liền bắt đầu tìm kiếm địa điểm thích hợp. Trong khoảng thời gian đó, chúng tôi không liên lạc với nhau, cho tới khi phòng làm việc của cô ấy chính thức khai trương.

Nếu bàn về thực tế, tình cảnh của Hiểu Lâm khi ấy không thể coi là tốt. Phía cha mẹ không giúp đỡ được gì, còn phải trích tiền từ thu nhập ít ỏi để gửi cho cha mẹ chồng. Nhưng hiện giờ cô ấy đã có được sự nghiệp mà mình yêu quý, trải qua mấy năm nỗ lực, đi đâu kiện kinh tế cũng được cải thiện. Thấy Hiểu Lâm bước từng bước về phía tương lai hạnh phúc, tôi thực sự mừng thay cho cô ấy.

Nhiều người cho rằng phụ nữ buông thả bản thân là bởi hôn nhân và con cái. Thực tế không phải vậy. Một phụ nữ luôn muốn hoàn thiện bản thân, dù đã kết hôn hay còn độc thân, dù đã có con hay chưa có con, cô ấy vẫn sẽ sáng tạo ra vô vàn cơ hội để hoàn thiện chính mình.

Còn những người phụ nữ buông thả bản thân sau khi kết hôn, có lẽ trước khi kết hôn, họ đã vứt bỏ chính mình mất rồi, cùng lắm thì họ cũng chỉ làm một công việc lặp đi lặp lại tựa như máy móc, có một số tiền lương

không lớn, rồi thậm hi vọng hôn nhân có thể cho họ cuộc sống họ mong muốn.

Chẳng qua khi họ nhận ra hôn nhân không thể thỏa mãn nguyện vọng của họ, thậm chí cảm nhận được sự phản kích nghiêm trọng của cuộc sống, họ mới hoảng hốt sợ hãi. Thế nhưng họ không muốn thừa nhận đó là trái đắng của việc bản thân không nỗ lực, ngược lại, họ sẽ đổ trách nhiệm lên đầu hôn nhân và con cái.

Đừng đẩy mọi sai lầm cho cuộc hôn nhân. Một cuộc hôn nhân tốt không những khiến phụ nữ không ngừng trưởng thành, mà còn khiến phụ nữ tuyệt vời hơn, không còn ngây thơ và ấu trĩ, càng thêm tao nhã và thông tuệ, trở thành một phụ nữ đầy sức hút. Có con cái cũng không khiến phụ nữ trở thành một " bà già", mà khi ở bên con, cô ấy sẽ ngày càng dịu dàng, ngày càng trân trọng cuộc sống, ngày một tu chí hơn, bởi cô ấy cảm nhận được sự hồn nhiên của trẻ thơ và sự ấm áp của huyết thống, bởi vì trong lòng cô ấy hiểu rằng: Có con rồi mình sẽ có thêm trách nhiệm, mình cần làm gương cho con, mình không thể để con có một người mẹ thất bại.

Người ta nói : Trở thành mẹ thì sẽ kiên cường " có lẽ chính là vì vậy. Con cái không những không hủy hoại cuộc sống của người mẹ, mà còn khiến người mẹ mau chóng trở thành một người kiên cường và đầy trách nhiệm.

Mỗi cô gái đều nên hiểu rõ một chuyện: Người phụ nữ buông thả bản thân sau khi kết hôn, có lẽ trước khi kết hôn đã là một người tầm thường. Điều khiến bạn buông thả bản thân chưa bao giờ là hôn nhân và con cái, mà chỉ là sự chây ì trong chính con người bạn thôi.

Hết Chap 1. 02:56pm 24/Dec/18

Giáng sinh vui vẻ ~~~

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 02

Chap 02: Cảnh giới cao nhất của phụ nữ chính là hai chữ này

Sáu năm trước, lần đầu tiên cô bạn thân Đường Đường của tôi xách túi lớn túi bé về nhà cha mẹ chồng tương lai, và cô ấy không nhận được lì xì từ hai cụ.

Ở chỗ chúng tôi, hầu hết mọi người đều coi trọng lì xì vào ngày đầu tiên ra mắt. Nếu cha mẹ chồng rất hài lòng về con dâu tương lai, họ sẽ tặng con dâu một bao lì xì cực kì "hậu". Nếu cảm thấy tạm tạm, họ sẽ tặng một bao lì xì theo giá chung. Dù đi đâu kiện gia đình có kém đến mấy, họ cũng sẽ tặng một bao lì xì để tỏ thái độ ưng thuận.

Nếu không tặng lì xì, thì tức có hai vấn đề Thứ nhất, gia đình này rất bất lịch sự, thứ hai, họ cực kì ghét cô gái kia.

Cha mẹ cô gái nếu biết con mình đi ra mắt mà không được đối phương tặng lì xì đầu vô cùng giận dữ, trên Tianya* có cả đồng topic than phiền về chuyện này.

* Tianya; một diễn đàn bàn luận nổi tiếng của TQ

Khi hội bạn thân của Đường Đường biết cô ấy không nhận được lì xì, ai nấy đều sục sôi căm phẫn. Có người nói: "Rõ ràng là họ cố ý làm cậu xấu hổ, sao họ lại hành động như thế cơ chứ?"

Một người khác nói : "Chúng ta cũng không thêm một gia đình keo kiệt như vậy. Có phải gái ế đâu. Thật là mắc ới".

Lại có người nói : " Chia tay ngay đi. Gia đình này góm chết đi được. Sau này gả vào nhà họ chỉ có khổ thôi".

Nhưng Đường Đường lại thoải mái cười: " Có cái bao lì xì thôi mà ? Không tặng thì thôi, dù sao tớ cũng chẳng thêm muốn gì chút ti ền ấy."

Những người khác thấy cô vô tư như vậy thì lo lắng lắm, thi nhau nói với cô ấy, đây không phải vấn đề ti ền hay không, đây là vấn đề lễ nghi phép tắc, vấn đề thái độ, thậm chí là vấn đề nhân phẩm.

Đường Đường vẫn chẳng bận tâm. Cô ấy nghĩ, ti ền lì xì cũng không chứng tỏ đi ầu gì, chỉ cần cô ấy với bạn trai yêu nhau chân thành là được.

Bạn thân của cô ấy hừ lạnh một tiếng: "Yêu nhau chân thành? Cậu đừng đùa, chân thành mà lại để cha mẹ không tặng cậu lì xì? Anh ta cũng có trách nhiệm lớn đấy."

Song Đường Đường vẫn không cho đây là chuyện to tát, vẫn thân thiết tình cảm với bạn trai, vẫn hỏi thăm cha mẹ đối phương như thường, chuyện này không hề lưu lại khúc mắc trong lòng cô ấy.

Lần thứ hai tới thăm, mẹ ch ồng tương lai kín đáo đưa cho cô ấy một bao lì xì: " Lần trước hai bác đã chuẩn bị kĩ càng rồi, nhưng hôm ấy là lần đầu tiên con tới chơi, hai bác cũng rất căng thẳng, chỉ sợ có điểm nào không chu đáo, cuối cùng quên mất chuyện lì xì. càng già đầu óc càng lú lẫn, mấy hôm sau nhìn thấy bao lì xì ở nhà thì mới nhớ ra. Đây là lỗi của bác, con thông cảm cho bác nhé."

Đường Đường cười rất vô tư.

Chuyện này giúp Đường Đường có ấn tượng rất tốt trong lòng cha mẹ chồng. Họ âm thầm nói với con trai: "Đường Đường là một cô bé rộng lượng và bao dung, giờ có rất ít người thấu tình đạt lý như thế, con phải biết quý trọng đấy nhé."

Tôi từng ngẫm hỏi Đường Đường: "Cậu không bận tâm chút nào thật sao?" Đường Đường vui vẻ cười đáp: "Những chuyện mang tính nguyên tắc thì nên chú ý, nhưng những việc lặt vặt trong sinh hoạt thế này, không bận tâm sẽ sống thoải mái hơn".

Một năm sau khi kết hôn, Đường Đường có con. Vì cha mẹ Đường Đường đang bận chăm con cho anh trai cô ấy, không thể tới chăm sóc Đường Đường, nên mẹ chồng nhận lời tới giúp đỡ cô ấy.

Hiện giờ, phụ huynh và con cái cùng chăm trẻ mà không nảy sinh mâu thuẫn, quả thực hiếm như lá mùa thu. Nếp sống, quan niệm chăm trẻ, phương pháp cũ mới, điểm nào cũng có thể dẫn đến tranh chấp. Trong nhà tôi, một người họ hàng sau khi có con, gia đình suýt tan vỡ, ngày nào cũng diễn ra đại chiến sáu nước. Con dâu thấy quan niệm của mẹ chồng cổ hủ, không khoa học, mẹ chồng thấy con dâu ngang ngạnh bướng bỉnh, soi mói cạm khốe nhau. Hai người gần như biến thành kẻ thù, nghe đâu lại mâu thuẫn rồi.

Nhưng nhà Đường Đường hoàn toàn không xảy ra tình huống đó. Lúc tôi tới thăm cô ấy, cũng thấy mẹ chồng cô ấy chăm cháu chẳng tiến bộ hơn những bà cụ khác là bao, trong mắt người trẻ tuổi thì rất nhiều phương pháp của người già có vấn đề

Nhưng Đường Đường nói: "Các cụ mà, sao có thể yêu cầu họ làm giống hệt chúng mình được? Tớ không thể tự chăm con nên mẹ chồng tới giúp, tớ phải biết ơn bà ấy mới đúng. Tuy bà ấy có những phương pháp khác với tớ, nhưng bà ấy là bà nội của con tớ mà, chắc chắn bà ấy cũng

thương cháu hết lòng. Cậu muốn một bà cụ sáu mươi chăm trẻ theo khoa học, chẳng phải làm khó người ta sao ? Thực ta trẻ con được chăm kỹ quá chưa chắc đã tốt, với lại hồi xưa bà ấy cũng chăm chững tở khỏe mạnh đấy thôi?".

Mẹ chững Đường Đường cũng là người giao thiệp rộng. Thấy bạn bè mình đều bị con dâu của họ chê bai soi mói đủ đường, bà liền thấy con dâu mình rộng lượng phóng khoáng, nên còn tình nguyện học theo cách chăm trẻ của Đường Đường. Bà ấy nói: " Cha mẹ già rồi, rất nhiều quan niệm không theo kịp thời đại, phải học tập từ các con. "

Trong nhà êm ấm, đương nhiên Đường Đường có nhiều thời gian tập trung vào sự nghiệp. Trong công ty, đồng nghiệp và lãnh đạo đều có chung đánh giá với cô ấy đó là rộng lượng.

Vị trí của Đường Đường là ở bộ phận sale, nói chuyện bằng thành tích, có năng lực mới có thể trị vũng. Những người làm sale đều biết, giữa các khách hàng lại có sự khác biệt rất lớn : có khách hàng gặp hai ba lần là kí hợp đồng, có khách hàng cực kì khó chơi, có thể ép bạn phát điên, giá trị đơn đặt hàng cũng có lớn có nhỏ: có loại đơn kí một lần là nửa năm không lo, nhưng cũng có loại đơn kí 18 cái cũng chỉ như muối bỏ biển.

Tổ của Đường Đường có bốn cô gái, ai cũng khéo léo, nhanh nhạy, tích cực giành lấy những khách hàng dễ tính và những đơn đặt hàng giá trị lớn. Người người giành giật, chỉ sợ mình thiệt. Đường Đường không tranh được với họ, đương nhiên những khách hàng khó chơi và những đơn đặt hàng không ai muốn nhận đều tới tay cô ấy.

Lúc Đường Đường chưa vào làm, ngày nào mấy cô gái cũng khiến quản lý nhức đầu, ai không giành được khách hàng và đơn đặt hàng khiến họ hài lòng đều làm phiền quản lý đến chết. Nhưng khi Đường Đường vào

làm, vấn đề này liên được giải quyết, vì lần nào cô ấy cũng thông cảm cho nỗi khó xử của quản lý mà chấp nhận chịu thiệt.

Quản lý cũng biết điểm tốt của Đường Đường, biết cô ấy đã từ bỏ rất nhiều lợi ích thuộc về mình, bèn bồi dưỡng cho cô ấy một đơn đặt hàng rất lớn. Thế nhưng Đường Đường chỉ kịp liên lạc với đối phương một lần, đơn đặt hàng này đã bị người cùng bộ phận cướp mất.

Đối phương ngây thơ nói, không biết Đường Đường cũng đang làm, cho nên giành lấy đơn đặt hàng này.

Nếu là người khác thì chắc chắn không bỏ qua vụ ấy, nhưng Đường Đường lại nói : " Tôi không nhanh tay bằng người khác, làm mất đơn đặt hàng là trách nhiệm của tôi".

Không ít đồng nghiệp đầu thấy cô ấy ngốc. Chuyện gì cũng có thể bỏ qua, chuyện gì cũng không tính toán, không bị ức hiếp tới chết mới là lạ!

Nhưng một năm sau, quản lý thăng chức. Lãnh đạo phía trên bảo chị ấy tiến cử một người tiếp quản vị trí cũ của mình, chị ấy đã tiến cử Đường Đường. Những đồng nghiệp khác không phục. Thành tích của Đường Đường cũng chẳng phải tốt nhất, dựa vào đâu mà người được thăng chức lại là Đường Đường !?

Quản lý bèn nói:" Mọi người nói không sai. Thành tích của Đường Đường không phải tốt nhất, về mặt sale thì là như vậy. Nhưng hiện giờ yêu cầu lớn nhất của vị trí này không phải là năng lực sale, mà là nhân phẩm, có cái nhìn tổng quát hay không, có công bằng chính trực hay không, đó là yêu cầu đầu tiên, từ điểm này mà nói thì cô ấy là người phù hợp nhất".

Nhờ sự nâng đỡ của quản lý cũ, Đường Đường trở thành quản lý đương nhiệm.

Cô ấy mời chúng tôi đi liên hoan, trong bữa cơm, cô bạn Đường Đường đùa rằng: " Đúng là người ngốc có phúc của người ngốc, may mà cậu toàn gặp được người tốt."

Đường Đường lại nói ra những lời khiến chúng tôi phải suy ngẫm sâu sắc: " Tớ luôn cho rằng, thói xấu mà phụ nữ khó sửa đổi nhất chính là tính hẹp hòi chi li, chút việc nhỏ cũng không thể bỏ qua mà cứ canh cánh trong lòng, cho nên từ nhỏ tớ đã lập chí trở thành một phụ nữ rộng lượng phóng khoáng, nhưng rộng lượng không có nghĩa là ngu ngốc. Ví dụ như mẹ chững tớ tuy lần đầu ra mắt bà ấy không tặng lì xì cho tớ, nhưng qua những lần tiếp xúc sau đó, tớ cảm thấy bà ấy là một người rất tốt, bà ấy không thể cố ý gây khó xử cho tớ được, nhất định là có nguyên do khác. Hơn nữa tớ cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ mà nghĩ xấu hoàn toàn về một người. Còn quản lý của tớ, tuy lần nào chị ấy cũng để tớ chịu thiệt, bởi tớ là người dễ tính nhất, nhưng tớ biết chị ấy là người rất chính trực công bằng, là lãnh đạo nên chị ấy có cái khó của riêng mình, chị ấy phải giữ vững mối liên kết cho tập thể, còn nếu chị ấy là người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu thì tớ đã nghỉ việc từ lâu rồi."

Đúng vậy! Chúng ta đều phải trở thành một phụ nữ rộng lượng mà không ngu ngốc, biết khoan dung cảm thông với người khác, nhưng cũng phải biết nhìn người và có giới hạn của riêng mình.

Hết chap 2 -02:52pm 26/Dec/18

Chúc mọi người giáng sinh vui vẻ ^^

Judy

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 03

Chap 03 : Vì sao khi ở trong nghịch cảnh người ta lại nỗ lực hơn ?

Trong mấy năm qua, tôi đã tận mắt chứng kiến quá trình cô bạn M của tôi từ đẹp thành xấu, rồi lại từ xấu thành đẹp. Quá trình này cũng đi đôi với quá trình cô ấy từ ưu tú trở nên bình thường, rồi từ bình thường trở lại ưu tú.

Khi tôi quen M, ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về M chính là cô ấy có làn da trắng mịn như trẻ con, đi đâu này khiến người thi thoảng lại nổi mụn như tôi hâm mộ đến chảy nước miếng. Thế là tôi liền nhờ M chỉ cho bí quyết dưỡng da. Nhờ thường xuyên qua lại, chúng tôi dần trở thành bạn tốt.

Lúc đó M vừa tốt nghiệp đại học. Cô ấy khiêm tốn hiếu học, chịu thương chịu khó, mười hai giờ đêm còn đang tăng ca, thậm chí còn đi học thêm vào cuối tuần. Công bằng mà nói, M chính là cô gái nỗ lực nhất trong lứa chúng tôi.

Cho nên trong vòng một năm, từ nhân viên hành chính bình thường, cô ấy được lãnh đạo đề bạt thành trợ lý, hai năm sau, cô ấy lại được lãnh đạo tiến cử trở thành quản lý của một bộ phận. Ở cùng lứa vào làm trong công ty, cô ấy là người thăng tiến nhanh nhất.

Bạn trai của M là bạn cùng lớp học thêm với cô ấy, và cũng làm quản lý ở một công ty khác, khi cô ấy thăng chức thành quản lý bộ phận thì hai người họ kết hôn.

Sau khi kết hôn, M ít liên lạc với chúng tôi hơn. Sau đó, nghe nói cô ấy xin công ty cho mình được chuyển tới chi nhánh ở thành phố của chúng tôi. Khoảng một năm sau, khi tôi đi ăn cơm với một người bạn, bạn tôi đột nhiên kể dạo trước đi công tác gặp được M, cô ấy thay đổi rất nhiều, khiến người ta khó mà tin nổi. Tôi hỏi cô ấy thay đổi thế nào, bạn tôi đáp bây giờ M đã mập đến biến dạng rồi.

Chẳng bao lâu sau, tôi gặp được M, tôi còn kinh ngạc hơn cả bạn tôi, vì M trước mắt bụng xệ vai thô, khiến tôi nghĩ đến một thành ngữ: "Lưng hùm vai gấu". Đáng người mảnh mai yếu điệu năm nào đã hoàn toàn biến mất, khiến tôi không khỏi hoài nghi trong một năm nay cô ấy đã ăn những gì. Điều khiến tôi tiếc nuối nhất chính là làn da của M. Làn da mịn màng trắng bóc khi xưa đã biến mất. Trước mặt tôi chỉ còn một gương mặt thô ráp vàng vọt.

Tôi ngạc nhiên đến nỗi không nên lời. Thấy tôi như thế M tự giễu: "Bây giờ, người quen gặp tớ đều có thái độ như vậy, có đi đâu tớ vẫn phải cảm ơn cậu vì đã nhận ra tớ".

Lúc ăn cơm, M ăn một hơi hết sáu món, vì thân thiết nên tôi cũng nói thẳng: "Cậu à, giờ cậu mập như thế này rồi, nên ăn ít đi một chút đúng không?"

M bất đắc dĩ đáp: "Thần thiếp cũng muốn chứ, nhưng thần thiếp không làm được!"

Lúc tiễn M về, tôi nhớ lại cô ấy vào cái thời da mặt trắng xinh, vẫn thấy tiếc nuối vô cùng. Sau đó những tin xấu về M dần dần truyền tới:

đầu tiên là nghe nói cô ấy biếng nhác trong công việc, bị công ty đi đầu về r ồi đặt vào một vị trí không mấy quan trọng, sau đó lại nghe nói ch ồng cô ấy ngoại tình, đã ly hôn với cô ấy r ồi.

Tôi gọi điện cho M, thấy M khóc đến khản giọng. Nhưng M từ chối ý định muốn tới thăm cô ấy của tôi. M cương quyết nói : " Cậu ạ, tớ muốn biến mất một thời gian. Tớ đã trình đơn xin thôi việc cho công ty r ồi. Nếu tớ không biến v ềtớ của ngày xưa thì cả đời này tớ cũng không định gặp lại các cậu. "

M nói được là làm được. Cô ấy hoàn toàn biến mất. Khoảng một năm sau, dì giúp việc nói có người tới tìm tôi, tôi ra ngoài thì thấy một người đẹp với th ần thái tuyệt mỹ, dáng người yếu điệu, sắc mặt h ồng hào đứng trước mặt mình. Lần này, M lại khiến tôi kinh ngạc đến không ngậm được miệng. Thấy tôi như vậy, M cười rất đắc ý : " Lần này vẻ mặt của cậu làm tớ thoải mái lắm, tiếp tục phát huy nhé. "

Tôi hỏi cô ấy khoảng thời gian vừa r ồi cô ấy đã làm gì, đi đâu. Cô ấy đáp, đầu tiên là tới nơi khác giải s ầu. M đã suy nghĩ rất nhi ều, trước hết là việc ch ồng cũ ngoại tình chẳng phải vì cô ấy vừa béo vừa xấu hay sao ? Thế là cô ấy quyết tâm thay đổi bản thân, đầu tiên là làm thẻ tập gym, thẻ spa làm đẹp, mỗi ngày chỉ ăn một quả táo, một cốc sữa, nhi ều lúc đói tới mức hoa mắt, trần trọc khó ngủ, nhưng cô ấy vẫn cắn răng tự nhủ: Có muốn trở nên xinh đẹp hay không ? Nếu không muốn thấy ánh mắt thương hại từ người khác thì phải cố mà chịu đựng. Cứ như vậy trong 3 tháng, M đã giảm được 15kg, lại thêm việc tập thể dục mỗi ngày, trông cô ấy khỏe mạnh hẳn ra. Khoảng nửa năm trước, cô ấy lại đi tìm việc, sau đó tập trung làm việc gấp trăm lần trước đây, lãnh đạo hiện giờ đánh giá cô ấy rất cao.

M viết ra trải nghiệm của mình r ồi đăng lên mạng xã hội, nhất thời gây náo động, rất nhi ều người khâm phục ý chí của cô ấy, phần bình luận toàn

là khen ngợi. M được rất nhiều người phong làm : "Chị hai vượt khó", vô số người chúc M chắc chắn sẽ tìm được hạnh phúc khác.

Thấy M nỗ lực như vậy, tôi cũng mừng thay cho cô ấy. M chia sẻ kinh nghiệm sống của mình để cô vũ mọi người sống tốt hơn. Tôi tin rằng, hiện giờ cô ấy đang rất hạnh phúc.

Nhưng có một lần khi chúng tôi họp mặt, M uống say nên tôi đưa cô ấy về nhà. Cô ấy ôm lấy tôi nói : " Cậu à, thực ra tớ rất hối hận cậu biết không ? Hiện giờ tớ đang rất nỗ lực, đang sống rất tốt, nhưng tại sao lúc tớ đang có tất cả trong tay thì tớ không nỗ lực hoàn thiện bản thân ?"

Tôi an ủi cô ấy, sống trên đời ai cũng phải trải qua trắc trở và nuối tiếc.

Cô ấy lắc đầu, nói với tôi rất nhiều đi ầu.

Lúc mới ly hôn, cô ấy rất hận chồng cũ, cho rằng lúc mình xinh đẹp như hoa thì người đàn ông này tìm mọi cách theo đuổi, nhưng khi cô ấy trở nên xấu xí thì anh ta liền thay lòng đổi dạ, đúng là đờ khốn nạn. Nhưng dần dần, cô ấy đứng ở góc độ khác nhìn nhận vấn đề. Vào thời điểm ấy, đến M còn không thể chấp nhận chính mình, cả người bèo nhèo toàn mỡ, tự nhìn vào gương còn thấy ngán. Trong tình yêu, nếu không khiến bản thân tốt hơn đẹp hơn, để anh ấy không bao giờ rời bỏ mình, mà chây ì ngừng nỗ lực, cuối cùng đánh mất tình yêu thì trách ai bây giờ ?

Cô ấy ghen ngào nói: " Cậu biết h ấ ấy tớ ngu ngốc tới mức nào không ? Ngày nào tớ cũng muốn anh ấy dẫn tớ đi ăn đủ thứ đồ ăn, nếu không đi thì chính là không yêu tớ, cho nên anh ấy đành phải đưa tớ đi. Lúc tớ mới béo lên, anh ấy nhắc tớ nên tập luyện vận động, nhưng tớ không vui, tớ cho rằng yêu là phải khiến tớ vui vẻ, bắt tớ luyện tập là đang ép uống tớ, là không yêu tớ. Anh ấy không dám nhắc lại nữa. Ngày nào tớ cũng ng ấ trên sofa ăn đồ ăn vặt, xem phim truyền hình, chẳng chịu học tập

gì hết. Học tập làm sao thoải mái bằng xem phim được. Tớ cũng không liên lạc với các cậu, chỉ muốn ở bên anh ấy, khiến vòng giao tiếp của mình ngày càng thu hẹp.

Sau khi mọi chuyện đổ vỡ, tớ còn đổ hết trách nhiệm lên đầu anh ấy, vì anh ấy không giúp tớ trở nên tốt đẹp hơn, nhưng lúc trước anh ấy đâu dám nói thật với tớ. Mọi lời nói thật của anh ấy trong mắt tớ đều là biểu hiện của việc không yêu tớ, tớ thích nghe những lời như : " Dù em xấu đến cùng cực thì trong mắt anh em vẫn là đẹp nhất ". Hiện giờ tớ đã tìm về bản thân của ngày xưa, nhưng thực ra tớ rất muốn cho mình hai bạt tai, tự hỏi : Lúc trước mày làm gì vậy, sao lúc đang trong hoàn cảnh thuận lợi thì mày không ra sức nỗ lực? Sao phải đợi tới khi cuộc sống cho mày mấy cái bạt tai thì mày mới tỉnh ra ?

M có thể ngộ đạo lý này từ quá khứ thất bại, không tự trách mình, tự oán mình, là đã mạnh mẽ hơn rất nhiều người rồi, giác ngộ của cô ấy khiến mỗi chúng ta phải suy ngẫm sâu sắc.

Khi ở trong hoàn cảnh thuận lợi, hầu hết mọi người đều buông lỏng yêu cầu với bản thân. Còn khi ở trong nghịch cảnh, chúng ta sẽ hăng hái nỗ lực. Dường như đây là bản tính trời sinh của con người. Nhưng sao nhất định phải đợi tới khi mất hết tất cả, hoặc rơi vào nghịch cảnh thì ta mới chịu khắc khổ nỗ lực ?

Hồi nhỏ, trong môn ngữ văn có câu thành ngữ : " mất bò mới lo làm chuồng ". Câu thành ngữ này cho ta biết nếu mắc sai lầm thì phải sửa đổi ngay lập tức, để tránh tổn thất lớn hơn. Nhưng thực ra mọi người đều biết, trước khi bò bị mất, nếu quay chuồng thật cẩn thận thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện mất bò.

Tương tự như vậy, ý thức được vấn đề của bản thân, cố gắng sửa đổi là một thái độ tích cực, đáng được khích lệ. Nhưng thật ra, sửa đổi lại là hạ

sách của hạ sách. Khi ở hoàn cảnh tốt, phải luôn giữ tỉnh táo thì mới không đánh mất ưu thế, mới không rơi vào nghịch cảnh.

Gần như mỗi chúng ta đều từng trải qua chuyện này : nếu lúc trước tôi ra sức nỗ lực thì giờ đã... Nếu ngày trước tôi biết quý trọng hơn thì giờ có lẽ... Nếu thời đó tôi không thích an nhàn thì có khi lúc này...

Người luôn luôn chìm trong thất bại, không thể đứng dậy chính là kẻ thua cuộc. Người có thể đứng dậy từ thất bại chính là dũng sĩ. Còn người đã hiểu thấu tất cả từ đầu, không để bản thân rơi vào thất bại hay nghịch cảnh, mới là người thông tuệ và mạnh mẽ thực sự.

Hết Chap 03-03:17pm-28/Dec/18

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ. Công việc mình làm an nhàn nên làm xong việc tranh thủ đánh máy cho lên tay. Mọi người đọc vui có được bài học cho chính mình nhé ~

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 04

Chap 04 : Có một kiểu phụ nữ không bao giờ sống tốt cuộc đời mình

Trong buổi họp mặt bạn bè, một người bạn có duyên gặp mặt một lần tặng cho tôi một chiếc trâm cài tóc phong cách Châu Âu, tôi rất thích. Cô ấy nói với tôi rằng đã thấy nó khi đi du lịch Châu Âu. Ở đó có rất nhiều trang sức thủ công nhỏ nhỏ, vô cùng tinh xảo, cô ấy liền mua mấy thứ để tặng cho bạn bè.

Tôi cười nói cảm ơn, sao đó cô ấy nhận điện thoại rồi về trước. Bấy giờ, một người ngồi cạnh tôi lấy từ trong túi ra một chiếc trâm cài tóc khá giống, rồi đưa cho tôi: " Tôi không thích dùng thứ này, cho cô đó ".

Tôi từ chối một lúc rồi nhận lấy, thuận miệng đùa : " Trâm đẹp thế này mà cô cũng nỡ cho tôi sao ?"

Cô ta nói với vẻ khinh thường : " Có gì đâu mà không nỡ, có phải thứ gì quý giá đâu.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ta, đúng là thứ này không đắt, nhưng dù sao cũng là tấm lòng của người ta. Cô ta dường như nhận ra tâm tư của tôi, bĩu môi nói : " Tôi chẳng thèm. Cô tưởng cô ta quý cô nên mới tặng cô đấy à ? Cô ta chỉ muốn khoe với cô là cô ta đi Châu Âu, nhưng không thể nói trắng ra được. Tôi ghét nhất là người hay khoe khoang."

Sau đó cô ta đi thẳng, để tôi bối rối ng ồi lại mà không biết làm sao cho phải.

Khoảng một tháng sau, có người bạn gửi hai thùng đặc sản cho chúng tôi, người nhà ít ăn không hết, nên tôi muốn gửi cho bạn bè cùng ăn. Tôi nghĩ tới người bạn tặng trâm cho mình, bèn gọi điện hỏi địa chỉ của cô ấy, định mang một ít cho cô ấy, coi như đáp lại tình cảm dạo trước.

Nhận được điện thoại của tôi, cô ấy rất vui, nhắn gửi địa chỉ chi tiết vào di động cho tôi, rồi nói được người khác nhớ đến thật là tốt.

Tôi nhìn địa chỉ mà cô ấy gửi tới, thoáng ngạc nhiên. Những khu biệt thự cao cấp ở chỗ chúng tôi, tôi đều biết hết, mà địa chỉ cô ấy gửi cho tôi còn là hàng cao cấp của cao cấp, hồi vừa mở bán thì ngôi biệt thự ấy giá thấp nhất cũng phải mười triệu tệ*.

* Khoảng 35 tỉ đ ồng.

Lúc tôi tới nơi, cô ấy rất nhiệt tình. Tôi không hề nhìn thấy ý muốn khoe khoang từ cô ấy, trái lại, cô ấy còn khiêm tốn hi ền hòa hơn cả người thường.

Có mấy lần tôi ngỡ ý cáo từ, cô ấy đều giữ tôi lại ng ồi thêm một lúc. Cô ấy thản nhiên nói với tôi, cô ấy có rất ít bạn bè thân thiết, thường khá cô đơn, chẳng mấy khi có bạn tới chơi nên khi tôi tới cô ấy rất vui vẻ.

Thấy cô ấy vui như vậy, tôi cũng không nở về quá sớm. Chiều hôm đó, chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện, cô ấy nói với tôi bằng giọng tiếc nuối : " Thực ra bạn bè của tôi không ít, nhưng bạn tri kỷ thì gần như không có. Có lẽ vì cách đối nhân xử thế của tôi có vấn đề!".

Tôi thấu hiểu nỗi khổ tâm của cô ấy, hẳn là vì "trên cao gió lạnh" mà thôi! Cuộc sống vật chất vượt trội của cô ấy đủ để khiến vô số người nhưc

mất. Nghĩ tới chuyện lần trước cô ấy tặng trâm cho mình, tôi thấy với đi ầu kiện sống hiện tại thì dù cô ấy có đi Châu Âu hàng tháng cũng không phải vấn đề, càng không cần dùng cách tặng quà để cho mọi người biết. Thế nhưng vẫn có người cho là cô ấy khoe khoang. Thực ra thì cô ấy không những không khoe khoang, mà còn khá khiêm tốn, nếu không chẳng có chuyện tới nhà cô ấy rồi thì tôi mới biết đi ầu kiện kinh tế của cô ấy. Trên trang cá nhân của mình, ngoài vài đoạn văn cô ấy chia sẻ về thì có rất ít nội dung khác.

Tôi lại nghĩ tới chuyện về một người bạn của tôi dạo trước. Bạn tôi rất mê ẩm thực, đời này thì sống chết cùng đồ ăn, chỉ cần nơi nào mở nhà hàng mới là cô ấy chắc chắn sẽ tới nếm thử. Thực ra có người bạn như thế rất tiện, muốn mời ai ăn cơm thì chỉ cần gọi điện cho cô ấy, nói yêu cầu với cô ấy, cô ấy sẽ giới thiệu cho tôi nhà hàng phù hợp được đánh giá cao, khiến tôi nở mày nở mặt mỗi lần mời cơm. Cô ấy cũng rất thích thú với sở trường của mình. Chỉ cần phát hiện ra nhà hàng nào nấu rất ngon hoặc nấu rất kém, cô ấy đều đăng bình luận lên mạng. Nhưng lần trước khi chúng tôi họp mặt, cô ấy chụp ảnh xong đăng lên trang cá nhân, lát sau, cô ấy xem di động theo thói quen, rồi sắc mặt trở nên rất tệ.

Chúng tôi vội hỏi xem có chuyện gì thế, cô ấy bèn đưa di động ra ý bảo chúng tôi tự xem. Chúng tôi chợt thấy dưới status cô ấy vừa đăng có mấy bình luận ác ý " Kề ăn không hết người lần chẳng ra" , " Biết cô giàu rồi, không cần suốt ngày khoe khoang đâu".

Bạn tôi tức xì khói: " Có chức năng block cơ mà ? Không thích thì cứ block tớ đi! Mà mỗi lần bọn mình đi ăn cơm thì cũng chỉ hết tầm hai, ba trăm tệ, có gì đâu mà khoe ? "

Trong xã hội này quả thực không thiếu người thích khoe của, hành vi đó khiến người ta rất phản cảm. Nhưng cũng có những người quá nhạy cảm, chỉ thấy người khác có thứ mà mình không có, người khác tới nơi mà

mình chưa đến bao giờ, li ền cho rằng đối phương cố ý khoe khoang, mà không hiểu rằng đó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống thường nhật của người ta mà thôi.

Rất nhiều thứ mà người ta cho là khoe khoang, chẳng qua chỉ là sự chênh lệch trong sinh hoạt. Cùng đăng ảnh đồ ăn, trong mắt người cẩn tính toán tiết kiệm thì đó là hành vi khoe khoang, nhưng trong mắt người sống dư dả thì đó chỉ là cách lưu giữ lại các khoảnh khắc cuộc sống. Cùng đăng ảnh quà tặng, trong mắt người hay được nhận quà thì chuyện đó rất là bình thường, nhưng trong mắt người ít nhận được quà thì bỗng thành hành vi khoe khoang.

Tôi có người bạn rất cao ngạo, lúc trước vừa tốt nghiệp , vì gia cảnh thường thường, lương cũng không cao, nên trình độ sinh hoạt đương nhiên thấp. Thế là thấy người khác mặc hàng hiệu đi qua, cô ấy luôn cho rằng đối phương đang khoe của, nếu thấy ai đeo trang sức mới, cô ấy thường than thở với chúng tôi : " Họ không khoe của thì sẽ chết đấy à ?" Tôi từng muốn nói với cô ấy rất nhiều lần rằng người ta không khoe của đâu, đó chỉ là những thứ rất bình thường trong cuộc sống của họ thôi. Cũng may cô bạn này không bị ảnh hưởng quá nhiều, Vì cao ngạo, không cam lòng đứng sau người khác, cho nên cô ấy luôn chăm chỉ làm việc, cố gắng hoàn thiện bản thân. Mấy năm qua đi, cô ấy cũng có chút thành tựu. Tôi dần nhận ra, cô ấy ngày càng ít chỉ trích người khác khoe khoang.

Có lần khi chúng tôi uống cà phê cùng nhau, cô ấy chủ động nói với tôi về chuyện này : " Cậu ạ, trước đây tớ quá nhạy cảm, luôn cảm thấy người khác đang khoe khoang. Nhưng khi đi ều kiện sống của tớ ngày một tốt hơn, tớ mới nhận ra những suy nghĩ ngày xưa đều không còn nữa, thậm chí dần dần tớ còn thấy mừng thay cho người ta. Một hai năm nay, cuối cùng tớ cũng hiểu, người ta chưa bao giờ cố ý khoe khoang, tớ cho rằng họ đang khoe khoang, chỉ là chứng tỏ cuộc sống của tớ không bằng họ mà thôi".

Cô ấy có nhận thức như vậy, tôi thấy mừng thay cho cô ấy. Nhìn lại sau mấy năm đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt sắc bén đã không còn cay nghiệt như trước, sắc mặt tối tăm đã được thay thế bởi nụ cười hiền hòa, cả người đều trở nên nhã nhặn, dịu dàng.

Thế giới này không nhiều ác ý như bạn tưởng, cũng không có nhiều người thích kích động người khác để mua vui, hầu hết mọi người đều đang sống cuộc đời xứng đáng với năng lực của mình.

Khi bực bội vì thấy người khác khoe khoang, bạn đừng ngại bình tâm xem xét cuộc sống của mình, liệu có quá chênh lệch với người ta hay không. Suốt ngày phẫn nộ và đố kỵ- vừa không khiến trình độ sinh hoạt của người khác giảm sút, vừa không giúp chất lượng sinh hoạt của mình tăng cao.

Điều bạn có thể làm chính là hai việc : Bình thản ung dung sống cuộc đời của mình, không ngừng cố gắng thu hẹp khoảng cách sinh hoạt với những người làm bạn khó chịu.

Chúng ta nhất định phải hiểu được rằng : Thứ có thể kích thích chúng ta càng nhiều, chứng tỏ cuộc sống hiện tại của chúng ta càng kém, thứ có thể kích thích chúng ta càng ít, chứng tỏ - hoặc là tâm lý của chúng ta đã bình thản đến một cảnh giới nhất định, hoặc là cuộc sống chúng ta đã thay da đổi thịt từ rất lâu rồi.

Hết chap 04- 30/Dec/18-02:32pm

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ !

Chúc mừng năm mới

Judy <3

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 05

Chap 05 : Phụ nữ không được lười

Lúc tôi vừa vào công ty, ở phòng tài chính có một nữ đồng nghiệp tên N có gu thời trang rất sành điệu. Bản thân chị ấy cũng vô cùng xinh đẹp. Chị ấy là fashionista* của công ty, khác hẳn với đám nhà quê chúng tôi. Trong khi chúng tôi còn đang tìm quần áo trên taobao** thì trên người chị ấy toàn là hàng hiệu, lúc chúng tôi còn đi làm bằng xe buýt thì chị N đã ung dung lái chiếc xe máy chục vạn tệ*** tới công ty.

* Ngôi sao thời trang

** Trang web mua sắm trực tuyến cực lớn ở TQ

*** Tức hàng tỷ đồng

Thỉnh thoảng, chị N cũng sẽ chỉ cho tôi vài mẹo mặc quần áo. Chị ấy khá tốt, nhưng không mấy chú tâm vào công việc. Việc nào cần làm, nếu không giục đến lần thứ ba thì chắc chắn chị ấy vẫn chưa làm xong. Một cô gái xinh đẹp như thiên thần giữa bầy vịt vốn đã khiến người khác đổ kỵ, thái độ làm việc còn thiếu tập trung, đương nhiên sẽ khiến nhiều người bất mãn. Thỉnh thoảng, tôi cũng sẽ nhắc nhở chị ấy vài câu.

Nhưng chị N lại cười rất đĩnh đạc: " Ôi cô bé ơi, đi làm thôi thì kiếm được mấy đồng cơ chứ ? Chị chỉ đi làm cho vui chút thôi, tới lúc kết hôn

chắc chắn chị sẽ nghỉ việc. Có cần thăng chức tăng lương đâu mà phải cố gắng làm chi ?"

Năm đó, chị N 28 tuổi. Nghe các đồng nghiệp khác nói, chị ấy đề ra mục tiêu đến năm 30 tuổi phải lấy được một người chồng giàu có. Công việc chỉ là cầu nối để làm quen với những người giàu có mà thôi.

Tôi và chị N chỉ làm đồng nghiệp khoảng gần nửa năm, vì chị ấy mau chóng lấy được một người chồng giàu có đúng như ý nguyện. Nhớ tới lần gặp mặt cuối cùng, chị ấy tới tặng bánh kẹo cưới cho mọi người tiện thể xin nghỉ việc. Bánh kẹo cưới của chị N cũng không phải bình thường, là loại rất cao cấp, tôi để ngắm rất lâu mà không nỡ ăn.

Ngày rời đi, chị ấy trò chuyện với tôi một lúc. Chị ấy nói, phụ nữ không cần quá vất vả làm gì, lúc mưa gió bão bùng có người che ô cho là hạnh phúc, tự che ô là cay đắng, phụ nữ nên ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp rồi để đàn ông họ che chở nâng niu. Chỉ những phụ nữ có điều kiện kém cõi mới cần dốc hết sức lực để gây dựng sự nghiệp của mình.

Khi ấy, tôi tỉnh tỉnh mê mê, vừa thấy chị ấy nói khá hợp lý, vừa thấy có gì đó không ổn.

Một thời gian rất dài sau khi rời đi, chị N vẫn xuất hiện trong các câu chuyện phím của đồng nghiệp, nhất là lúc công việc không được như ý, nhiều người than thở : " N vẫn là thông minh nhất. Kiếm ông chồng giàu nuôi mình, ở nhà thì thuê người giúp việc nên chẳng phải làm gì hết, hàng ngày chỉ việc đi mua sắm làm đẹp. Nhìn lại chúng ta, khổ cực vất vả thì thôi, còn phải xem thái độ của người khác mà sống. Nếu hồi xưa cũng lên kế hoạch sống rõ ràng như N, thì giờ chẳng cần phải mài sức ra mà làm thế này. "

Đây là tiếng lòng của rất nhiều người. Ai cũng cảm thấy cuộc đời của mình quá khổ cực, lại hoang mang không biết rốt cục sự khổ cực ấy có đáng giá hay không.

Tôi cũng thường xuyên vào trang cá nhân của N để đọc các status mới của chị ấy. Chủ đề mà N thường đăng nhiều nhất chính là : " Đời người có mấy chục năm, khổ cực là một đời, ung dung cũng là một đời. Vì sao không cố gắng mà hưởng thụ cuộc sống ?" Nhiều người bình luận phía dưới khen ngợi chị ấy đã sớm biết đối tốt với chính mình, quả là hạnh phúc vẹn toàn. N cũng thường xuyên đăng ảnh thành quả mua sắm và cuộc sống ung dung nhàn nhã của chị ấy.

Có vài cô gái coi N như tấm gương cho đời mình. Họ cho rằng mình chăm chỉ phấn đấu nhưng thành quả còn chẳng bằng một sợi tóc của N, vậy thì cố gắng để làm chi !

Sau này, N càng ngày càng ít cập nhật status, nghe nói chị ấy sinh con trai, chúng tôi nghĩ đây là cuộc đời mà chị ấy muốn, cũng coi như viên mãn rồi. Từ khi sinh con, N dần ít xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Mà theo tuổi tác, mọi người trong công ty có người xin nghỉ việc, có người kết hôn, ai nấy đều tiếp tục cuộc đời chính mình.

Mấy hôm trước, A Ngạn nhờ tôi đi mua cho anh ấy mấy chiếc sơ mi. Khi tới trung tâm thương mại, nhìn thấy N sau nhiều năm không gặp, tôi rất ngạc nhiên. Nhưng đi đâu khiến tôi ngạc nhiên là chị ấy không tới đó để mua sắm, mà chị ấy là nhân viên của một cửa hàng trong trung tâm thương mại. Chạm mặt nhau quá đột ngột, cả hai đều không kịp tránh. N bối rối một lúc, đến khi bình tĩnh lại, chị ấy nói với một nhân viên khác rồi cùng vào Starbucks trong trung tâm thương mại uống cà phê với tôi.

Sau kết hôn, N quả thực đã trải qua một quãng thời gian ung dung nhàn nhã. Quãng thời gian ấy kéo dài tới lúc chị ấy sinh con. Con chưa tròn một

tuổi thì chồng chị ấy ngoại tình. Mau chóng biết chuyện, N chất vấn chồng, chồng chị ấy cũng không phủ nhận mà thẳng thắn thừa nhận mình ngoại tình. N làm ấm lên, muốn chồng chấm dứt mối quan hệ với người phụ nữ kia, song chồng chị ấy chẳng quan tâm, mà tỏ rõ thái độ của anh ta. Nếu N không muốn ly hôn thì cứ sống tiếp thế này, còn N muốn ly hôn thì cũng được thôi, nhưng nếu đòi anh ta chấm dứt với người phụ nữ kia thì đừng có mơ.

N vừa tức giận vừa đau lòng. Không phải N chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng ly hôn có nghĩa là chị ấy không thể sống như hiện giờ nữa, có nghĩa là chị ấy phải quay trở lại chốn công sở tàn khốc. N đã nghỉ việc nhiều năm rồi, chị ấy không còn lòng tin là sau khi ly hôn, mình có thể sống khá giả. Chị ấy cân nhắc mấy ngày, mỗi tháng chồng cho tám vạn tệ* tiền chi tiêu gia đình, trong đó có ba, bốn vạn tệ** là tiền tiêu vặt của mình. Mình đi làm vừa vất vả vừa bị khinh bỉ, còn không kiếm được nhiều như vậy, huống chi mình đã nghỉ việc lâu thế, giờ đi tìm việc cũng khó. Đối mặt với hiện thực, N chọn chấp nhận và chịu đựng, mở một mắt nhắm một mắt với hành vi trăng hoa của chồng, đặt càng nhiều mối quan tâm vào việc mua sắm vui chơi và thảnh thơi : Đời có vậy thôi, ít nhất vật chất vẫn cứ đủ đầy, cứ thế đi !

* Tám vạn tệ, bằng khoảng 280 triệu đồng

** Ba, bốn vạn tệ khoảng 100 triệu đồng

N cảm thấy mình đã thỏa hiệp, không còn bận tâm đến chồng nữa thì có thể sống như vậy đến hết đời.

Nhưng cuộc sống không thể đoán trước được đi đâu gì. Vì tám vạn tệ tiền chi tiêu gia đình hàng tháng, N nén giận sống trong cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng người phụ nữ bên ngoài chưa chắc đã cho chị ấy toại nguyện.

Hai năm sau, chồng chị ấy vẫn đề xuất ly hôn. N sống chết không đồng ý. Chị ấy gào thét : " Anh làm gì bên ngoài tôi đã không quan tâm rồi, anh còn muốn thế nào nữa, tôi còn không đòi ly hôn mà anh còn định ly hôn nữa sao ?"

Nhưng người đàn ông kia mặc kệ chị ấy. Từ lâu, anh ra đã không còn tình cảm với N, chỉ lạnh lùng hăm dọa : " Không chịu ly hôn thì đưa nhau ra tòa, trên đời này chẳng có cuộc hôn nhân nào là không ly hôn được".

Ở mặt này N không hề đỡ. Thế là chị ấy bắt đầu yêu cầu chia tài sản, nhưng N đau khổ nhận ra, ngoài ngôi biệt thự đang ở thì chị ấy chẳng nắm rõ tài sản nào hết. Khi người đàn ông kia quyết định ly hôn thì anh ta đã lặng lẽ chuyển dời các tài sản khác đi rồi. Thậm chí anh ta còn khinh bỉ nói : " Dù tôi có cho cô ngôi biệt thự này, thì chắc cô cũng chẳng đóng nổi tiền điện nước đâu nhỉ ?"

Cuối cùng, N chỉ lấy được chút tiền mặt. Sau khi ly hôn , vì thế diện nên N vẫn sống cuộc sống như trước đây, nhưng tiền tài mau chóng cạn kiệt, không đủ để N tiếp tục tiêu pha nữa.

Sau mấy tháng cầm cự, N không thể không đối mặt với hiện thực : Không chịu cố gắng thì cơm cũng chẳng có mà ăn.

Nhưng lúc đó, các mối quan hệ đã không còn, kiến thức của N vốn đã không vững, lại bỏ bằng đi rất lâu, công tác cơ bản ở nơi công sở cũng không làm nổi. Sau đó, vì có kinh nghiệm mua hàng hiệu nhiều năm , chị ấy đành vào trung tâm thương mại làm nhân viên bán hàng.

Nhắc tới trước kia, N vô cùng hối hận. Chị ấy nói nếu có thể làm lại từ đầu thì chắc chắn chị ấy sẽ không chọn cách sống như thế.

Từ biệt N, ra khỏi trung tâm thương mại, lòng tôi cảm khái vô cùng. Không hẳn tất cả người lười biếng đều gặp phải những biến cố như N, nhưng lười biếng trong khoảng thời gian cần nỗ lực thì tất sẽ gặp phải vô vàn khó khăn trong cuộc sống.

Chúng ta đều biết, những ngày tháng không ngừng nỗ lực cho đến khi đơm hoa kết trái đều dài lâu mà cô quạnh. Quá trình từng viên gạch, đắp từng đụn cát luôn nặng nề và đau khổ. Ai chẳng có sức òi, ai chẳng mong có một bờ vai che mưa chắn gió, ai chẳng muốn có người cho mình một tương lai xán lạn ? Ở thanh xuân đẹp như hoa, ai chẳng mong thích gì làm nấy, muốn gì mua nấy ? Ai chẳng hy vọng có người sắp xếp mọi thứ trong đời thay mình, để mình ung dung nhàn nhã mà hưởng thụ cuộc sống ?

Có người hỏi tôi, làm thế nào để mau chóng có được tất cả ? Sự thật rất tàn khốc : Cuộc sống không có đường tắt, mọi lựa chọn thoát nhìn giống như đường tắt hầu hết đều là cạm bẫy. Nếu bạn không nỗ lực hết mình, cuộc sống sẽ đòi lại từ bạn gấp bội. Bạn lãng phí thời gian, bạn bỏ bê cuộc sống, bạn buông thả bản thân, ở một điểm nào đó vào một vài năm sau đó, hậu quả sẽ hiển hiện trên người bạn : Có lẽ bạn sẽ trở thành một phụ nữ trung tuổi nhưng chẳng có tài cán gì, hoặc trở thành một người già nua với gương mặt mệt mỏi tang thương, hoặc trở thành một cái xác trống rỗng từ ngày này qua tháng khác, chẳng biết tới vui vẻ hạnh phúc, hoặc trở thành một người đàn bà nhay cảm lo được lo mất, không bao giờ có được cảm giác an toàn.

Thấy người khác sống ung dung tự tại, bạn cảm thán người ta thật tốt số, cũng muốn mình được như vậy, đó là lẽ thường tình. Nhưng bạn chưa thấy họ đã nỗ lực tới mức nào để đạt được cuộc sống đó. Thứ gọi là đường tắt, chẳng qua chỉ vì họ ngộ ra đạo lý sớm hơn mà thôi.

Hết chap 5- 10:23pm -4/Jan/19

Chúc mọi người ngủ ngon !

Judy

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 06

Chap 06 : Quan niệm khác biệt, kết cục khác biệt

Mấy năm trước, có lần tôi cùng người nhà đi dự tiệc. Trong sảnh lớn của khách sạn có mấy gia đình cùng mở tiệc.

Lúc đó, có một bé trai khoảng bảy, tám tuổi đổ đồ uống trên tay xuống nền nhà. Nền nhà đều là gạch tráng men, đồ uống đổ trên đó vừa ướt vừa trơn. Hôm ấy, một gia đình làm tiệc mừng thọ cho người mẹ tám mươi tuổi của họ, có không ít cụ già tới dự.

Tôi gọi bé trai kia lại, cười nói với cậu bé : " Bạn nhỏ à, đồ uống rơi xuống đất rất dễ khiến người khác trượt ngã. Hôm nay có rất nhiều cụ ông cụ bà tới đây, bị ngã thì không ổn, chúng ta đừng làm như vậy được không nào ?"

Tuy bé trai nọ khá bướng, nhưng vẫn chịu nghe lời, cậu bé đảo mắt một lúc rồi gật đầu, " Được rồi ! Cháu sẽ không đổ nữa ".

Tôi cười khen ngợi cậu bé, đúng là một em bé ngoan.

Đây vốn là một câu chuyện nhỏ nhặt không có gì đáng nói, nếu mẹ bé trai không tình cờ đứng gần đó và nghe thấy. Chị ta không cảm thấy con mình làm vậy là sai, trái lại còn tức tối lườm tôi rồi nói bóng nói gió với

con trai mình : " Bình thường mẹ nói thì không nghe, người lạ bảo một câu là nghe ngay đấy, bị người ta lừa bán đi lúc nào cũng không biết đâu."

Tôi bèn giải thích với chị ta, hôm nay có nhiều cụ già ở đây, đi lại bất tiện, nếu nền đất vừa ướt vừa trơn, các cụ ngã bị thương thì không ổn.

Người phụ nữ kia giận dữ trừng mắt với tôi, rồi liếc nhìn những cụ già kia bằng ánh mắt căm ghét: " Già rồi thì ở nhà cho lành, ra ngoài làm gì cho phiền không biết ?"

Tôi không chịu nổi : " Người già cũng có mối quan hệ của họ, sao lại không được ra ngoài chứ ?"

Chị ta hừ một tiếng : " Ra ngoài thì đám con cháu phải cẩn thận trông nom, đừng để xảy ra chuyện rồi đổ lên đầu người khác. Nếu họ ngã thì phải trách con cháu họ không chu đáo ấy."

Thấy chị ta ngang ngược như vậy, tôi cũng nổi giận. Ngày đó còn trẻ tuổi nóng tính, tôi bèn mắng lại : ' Người già ra ngoài thì con cháu phải trông nom cho tốt, không thì chính là lỗi của con cháu, thế con trai chị cũng giống vậy đúng không ? Cha mẹ phải trông nom con cái cho tốt, không thì chính là lỗi của cha mẹ. "

Có lẽ bình thường người phụ nữ kia vốn chua ngoa đánh đá, thấy tôi còn trẻ mà dám dạy dỗ chị ta, mới nói vào giọng thách thức: " Ai có nào chẳng biết trẻ con đâu ương bướng, sau này, con trai cô ương bướng thì cô bóp chết nó hay là bỏ rơi nó hả ?"

Chị ta làm tôi giận đến tức cười. Tôi nghiêm túc trả lời : " Nếu con trai tôi quá ương bướng làm vậy nơi công cộng, chắc chắn tôi phải bênh con mình rồi."

Người phụ nữ kia cười khẩy : " Ờ, đúng rồi, chính cô cũng như thế còn mặt dày mà dạy bảo người khác ?"

Tôi thông thả nói với chị ta, : " Nếu con của tôi vô đạo đức, đi đâu này chúng tỏ bản thân tôi vô đạo đức, không biết cách dạy con, chắc chắn tôi là người giống chị, cho nên khi gặp phải rắc rối tôi cũng phản ứng giống chị. Không lẽ lúc dạy con tôi hờ hững, khi con tôi gặp rắc rối tôi liền trở nên sáng suốt , thông tuệ ? Còn nếu tôi là người sáng suốt thông tuệ, tôi sẽ không bao giờ dạy con như chị. Vậy con tôi làm sao có thể gặp rắc rối được chứ ?"

Đối phương tức lắm, vừa rửa cho không ai thèm lấy tôi, vừa hầm hầm dẫn con mình đi.

Đây là câu chuyện từ nhiều năm trước. Mấy hôm nọ, tôi viết một bài tên là : " Đừng bao giờ đối đầu với nhân tính". Trong đó có nhắc tới ví dụ, cậu mợ tôi nuông chiều con cái, nhận được vài bình luận phía dưới giống hệt chuyện này. Vì không muốn để tư tưởng kia tiếp tục đầu độc người khác, tôi không nhượng bộ bất kì ai.

Các bình luận đó đều có đại ý là : Cậu mợ cô làm vậy cũng vì quá yêu con. Cha mẹ nào chẳng hết lòng vì con. Có lẽ tới lúc cô gặp vấn đề tương tự, cô cũng sẽ hành xử giống cậu mợ của mình. Đến lúc ấy cô sẽ hiểu thôi.

Tôi nhớ có một độc giả hỏi tôi thế này: Văn Tình, tôi muốn hỏi cô, nếu con trai cô như vậy cô sẽ thực sự thấy chết mà không cứu ư ? Cô nở lòng nào ư ?

Tôi trả lời cô ấy: Dù có tán gia bại sản tôi cũng phải cứu con trai tôi, phải trả nợ cho nó, dù có phạm sai lầm gì đi chăng nữa nó cũng vẫn là con trai tôi !

Đối phương nghi ngờ hỏi tôi đang nói kháy à ? Tôi đáp không phải, chắc chắn tôi sẽ làm như vậy, tôi cực kì nghiêm túc. Cô ấy nói nếu chính cô cũng làm thế thì sao trong bài văn kia cô lại viết như vậy ?

Tôi bèn trả lời thế này : Nếu tôi chỉ ầu con tới mức để nó chơi bời rồi nợ nần chông chất, chứng tỏ tôi cũng là người mẹ hiền thất bại. Thế thì phản ứng của tôi chắc chắn là phản ứng của người mẹ hiền, sao có thể bỏ mặc không quan tâm được ? Còn một người mẹ có nguyên tắc và giới hạn khi nuôi dạy con sẽ không dung túng cho con hết lần này đến lần khác cho tới khi nó không thể quay đầu lại. Thế nên tôi sẽ không bao giờ gặp vấn đề này. Gieo nhân nào thì gặt quả nấy, bạn là cây táo thì bạn sẽ sinh ra quả táo, bạn là cây lê thì sinh ra quả lê, quan niệm khác biệt thì kết cục cũng khác biệt.

Đối phương nói : Cô trả lời quá thâm thúy, tôi phải ngẫm lại mới được.

Tôi nghĩ lời tôi nói không hề thâm thúy, nhưng đủ để kích thích quan niệm thâm căn cố đế của cô ấy.

Quan niệm này còn thể hiện trên một vấn đề tình cảm cực kì phổ biến : Có những người đàn ông đã lừa dối rất nhiều lần, khiến người phụ nữ bị tổn thương nhiều lần, nhưng chỉ vài lời chót lưỡi đầu môi là người phụ nữ lại bần chần lưu luyến. Tôi luôn khuyên họ sớm rời đi, đừng để mình bị tổn thương nữa.

Đối phương thường sẽ hỏi vặn lại: Tôi thực sự luyến tiếc cuộc tình này, nếu chị gặp chuyện như vậy thì chị có thể quyết tâm chia tay hay không ?

Nếu tôi cũng có cái tính do dự không quyết đoán ấy thì chắc chắn tôi cũng sẽ gặp phải rắc rối tương tự, mà một khi gặp phải là tôi cũng sẽ bần khoản bối rối, nhưng vấn đề là tôi không có cái tính ấy !

Cho nên cô bé à, phản ứng của bạn chỉ đại diện cho những người do dự thiếu quyết đoán như bạn thôi, còn những người quyết đoán thẳng thắn thì họ đã quay người bỏ đi từ lần đầu tiên gặp phải vấn đề này rồi, mà khả năng cao là họ vốn không bao giờ gặp phải vấn đề như thế này, cho nên vấn đề này không có mối liên hệ gì với tư duy bản thân hết.

Bên cạnh chúng ta luôn có một loại người rất thích nói với bạn : " Tới lúc kết hôn rồi cô sẽ biết, tới lúc có con rồi cô sẽ hiểu..."

Trước khi kết hôn, tôi rất ghét những người suốt ngày đòi đi làm nhà phê bình hôn nhân, vô số người từng nói với tôi : "Tới lúc kết hôn rồi cô sẽ hiểu, hôn nhân là phải cãi lộn đến tanh bành như thế đấy."

Song sau khi tôi kết hôn, hoàn toàn không phải như vậy. Thế là rất nhiều người bắt đầu nói với tôi, tới lúc có con rồi sẽ thế này thế kia. Đương nhiên giờ tôi chưa có con, không thể kiểm chứng được, nhưng bên cạnh tôi có rất nhiều bạn bè đã có con. Có một bạn lớn tuổi, con cũng đã học đại học Yale, cô ấy chưa từng vì con mà đánh mất bản thân, cũng không vì con mà trở nên xấu xí héo tàn. Trong khi con cô ấy hào sảng, nhiệt tình, lương thiện, mặt nào cũng xuất chúng, thì cô ấy cũng ngày càng tao nhã, ngày càng thu hút.

Tôi rất muốn nói với những người kia rằng : Người kết hôn có rất nhiều, hôn nhân cũng có muôn vàn kiểu, không phải cuộc hôn nhân nào cũng giống nhau. Người có con cũng quá nhiều, có đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép, có đứa trẻ hư hỏng tới mức bạn muốn nhét nó vào lại bụng mẹ, đâu có hình thức cố định nào. Quan niệm giữa người với người không hề giống nhau, cách sống đương nhiên cũng khác biệt, kết cục tất yếu không thể tương đồng.

Cho nên cách nói ấy chỉ là những lời bao biện cho việc mình giải quyết vấn đề không tốt, sống không như ý mà thôi. Bạn đừng an ủi bản thân bằng

cái có : " Kim không đâm vào người cô thì cô không thấy đau, nếu cô gặp phải vấn đề của tôi thì cô còn chẳng xử lý được bằng tôi", mà phải cố gắng khắc phục nhược điểm trong tính cách của mình, tránh đẩy bản thân vào vòng xoáy bất hạnh.

Trên đời này có rất nhiều phụ nữ vô cùng xuất sắc, có rất nhiều phụ nữ gặp thương tổn là kiên quyết bỏ đi, cũng có rất nhiều phụ nữ thông tuệ tinh táo. Họ không may mắn, chẳng qua quan niệm sống của họ sâu sắc hơn mà thôi.

Hết chap 06- 05:34pm.

Đêm an lành <3

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
dtv-ebook.com

Chap 07

Chap 07 : Kẻ khinh thường bạn không phải đàn ông, mà là chính bạn.

Khi spa dưỡng sinh Đông y của cô bạn Y khai trương, vì bạn truy ền thông sách mới nên buổi chi ều tôi mới ủng hộ được. Ngày đầu tiên khai trương, khuyến mãi ưu đãi cực kì lớn. Y mở tài liệu làm thẻ thành viên ra, cười rạng rỡ : " Cậu à, tớ rất vui vì thấy nhiều cô gái sẵn sàng đầu tư cho bản thân như vậy."

Tôi cười nhìn cô ấy : " Cậu vui vì việc kinh doanh thuận lợi chứ gì ?"

Đang nói thì một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đi vào trong spa. Vì các nhân viên khác của spa đều đang bận rộn phục vụ khách hàng khác nên Y bèn đích thân ra đón tiếp.

Người phụ nữ ăn mặc không quá hợp thời, vẻ mặt hơi rụt rè, da dẻ vàng vọt, ngó quanh spa mới được trang hoàng, lo lắng nói : " Cứ từ từ, để tôi xem thế nào đã."

Y nở nụ cười có khả năng kết nối trời sinh để giảm bớt căng thẳng cho chị ta: " Vâng, chị cứ xem đi ạ. Đây là ngày đầu khai trương spa của chúng tôi, khuyến mãi rất lớn, được trải nghiệm miễn phí lần đầu tiên. Nếu chị thấy ổn thì có thể làm thẻ thành viên."

Người phụ nữ kia dè dặt hỏi : " Hoàn toàn miễn phí thật à ?"

Y gật đầu, khẳng định: " Hoàn toàn miễn phí, nếu chị thấy không ổn thì có thể ra về bất cứ lúc nào. Chúng tôi sẽ không thu khoản phí nào hết."

Bấy giờ, có một vị khách vừa trải nghiệm xong đi ra, rất hài lòng, vui vẻ làm thẻ thành viên. Lời khen của vị khách này khiến người phụ nữ kia quyết trải nghiệm thử, Y sắp xếp nhân viên dẫn chị ta đi vào.

Hơn một giờ sau, người phụ nữ ấy đi ra, da dẻ vừa được chăm chút căng bóng mịn màng, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Chị ta đứng trước gương với vẻ ngạc nhiên, mừng rỡ và thỏa mãn.

Nhân viên spa đứng bên cạnh nói: " Chị xem, trông khác hẳn đúng không ạ? Phụ nữ phải biết chăm sóc cho bản thân, nếu không sẽ già đi rất nhanh, thanh xuân chẳng thể mua được bằng tiền đâu."

Chị ta gật đầu, lại rụt rè hỏi: " Trông đẹp hơn hẳn đúng không?"

Y bước tới cười nói: " Chị có hài lòng với sự phục vụ của chúng tôi không?"

Người phụ nữ kia gật đầu nói hài lòng, rất hài lòng. Có thể thấy đây là một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng, hướng nội và hơi nhát gan.

Y lại hỏi chị ta: " Thế chị có muốn làm thẻ thành viên không ạ?"

Chị ta thoáng do dự rồi nhỏ giọng nói: " Nếu đắt quá thì tôi không đủ tiền làm." Y gọi nhân viên dẫn chị ta đi xem giá cả, phát hiện vị khách này trùng hợp là vị khách thứ 88 của spa, thế là Y bèn đưa ra mức khuyến mãi chưa từng có, thẻ thành viên một năm hơn ba vạn tệ, được khuyến mãi chỉ còn 8800 tệ, còn tặng một bộ mỹ phẩm dưỡng da đủ các bước.

Người phụ nữ thấy vậy thì rất đần đo, hẳn là chị ta cực kỳ hài lòng với buổi trải nghiệm hôm nay. Chị ta băn khoăn một lúc rồi quyết định làm thẻ

thành viên một năm.

Làm thẻ xong, dường như chị ta thở phào nhẹ nhõm, tự hào vì quyết định của chính mình khi nãy. Sau đó chị ta nói đùa : " Phải yêu quý chính mình hơn một chút."

Chiều hôm sau, tôi đang ngủ trưa thì Y gọi điện cho tôi. Trong điện thoại, cô ấy rất phiền muộn.

Hóa ra khi nãy, người phụ nữ làm thẻ thành viên hôm qua bị chồng dẫn tới trả thẻ đòi tiền. Tôi biết Y không bực vì mất khách hàng, vì cô ấy gần như không có lợi nhuận với tấm thẻ đó. Song Y khá mê tín. Số 88 mà cô ấy xem là may mắn cát tường lại thất bại, khiến cô ấy cảm thấy rất khó chịu.

Trong điện thoại, Y kể với tôi, lúc người đàn ông dẫn vợ tới đòi tiền, mặt anh ta lạnh lùng, miệng nói ra những lời khiến bất kỳ phụ nữ nào nghe xong cũng nhức nhối đau khổ. Trước mặt bàn dân thiên hạ, anh ấy nói với vợ mình : "Cái mặt cô có trát vàng lên cũng chẳng đáng mấy đồng, xứng dùng đồ đắt như vậy à ?" Sau đó chửi rửa hành vi làm thẻ thành viên của vợ là không biết thân biết phận, không xứng đáng thụ hưởng những thứ này.

Trong khi đó, người vợ lẳng lặng nghe chồng sỉ nhục mình, mắt ngấn lệ nhưng không dám phản bác lấy một câu.

Y không thể chịu đựng được cảnh này, vội nói có thể trả lại tiền. Người phụ nữ kia dè dặt hỏi : " Tôi đã dùng bộ mỹ phẩm kia rồi, làm sao bây giờ ?" Lúc đó, người đàn ông kia lại bắt đầu sỉ nhục chị ta : " Cái mặt cô có trát phấn vào cũng chẳng ai thèm ngó. Đúng là đồ hoang tưởng, không biết mình đáng mấy đồng. "

Y vội trả tiển cho họ r ồi tiễn đôi vợ ch ồng này ra khỏi cửa. Sau đó, Y gọi cho tôi. Cô ấy nói không thể hiểu nổi vì sao lại có những phụ nữ sống không có tự trọng, không có tôn nghiêm như thế.

Mấy hôm trước, cũng có vị độc giả kể với tôi vấn đề tương tự, so với người ch ồng dẫn vợ tới spa của Y kia thì ch ồng cô ấy chỉ có hơn chứ không kém : ngày ngày uống rượu chơi điện tử, không vui là đánh cô ấy để trút giận, gia đình sống lay lắt nhờ đ ồng lương thu ngân siêu thị của cô ấy. Cô ấy hỏi tôi làm thế nào để thay đổi tình cảnh của mình, nâng cao địa vị bản thân.

Tôi đã nghe quá nhiều lời tâm sự kiêu này r ồi nên không khỏi suy ngẫm một vấn đề: Tôi tin rằng người đàn ông kia không thể đối xử tệ bạc với vợ họ ngay từ đ ầu, nếu không sẽ chẳng ai ngốc mà lấy loại đàn ông ấy. Chọn những người đó làm ch ồng nhất định là vì thời kỳ đ ầu, họ từng dịu dàng chăm sóc, ít nhất là lúc mới yêu hoặc là lúc mới cưới sẽ không quá đáng như thế.

Đàn ông cư xử tệ bạc với phụ nữ không phải chuyện ngày một ngày hai, mà là một quá trình thay đổi dần dần. Ví dụ về tình trạng bạo hành gia đình, hầu hết việc bạo hành đ ầu xảy ra sau khi đã kết hôn. Lúc đang yêu, phụ nữ ít bị bạo hành hơn nhiều. Hầu hết quá trình đ ầu như thế này : Ban đ ầu, vì một chuyện nhỏ mà đàn ông đẩy phụ nữ một cái, phụ nữ ngạc nhiên, khóc lóc, đàn ông li ền xin lỗi, hứa không có lần thứ hai. Hầu hết phụ nữ chọn làm lành, có rất ít phương pháp quyết đoán hơn. Lần sau, vì một việc nhỏ mà đàn ông tát phụ nữ một bạt tai, phụ nữ lại khóc lóc, chắt vấn đàn ông, mắng đàn ông tệ bạc. Bây giờ, có lẽ đàn ông vẫn sẽ xin lỗi r ồi tiếp tục th ề thốt hứa hẹn, phụ nữ nhẫn nhịn mà làm lành. Lần sau lại có mâu thuẫn, không chỉ là một cái bạt tai, mà thường là những trận bạo hành. Đàn ông cũng không xin lỗi phụ nữ như lần đ ầu, mà phụ nữ bị đánh mấy

lần r ồi, sẽ dễ dàng tha thứ cho đàn ông hơn. Đây chính là điểm kỳ lạ của nhân tính.

Nhìn từ quy luật chung của nhân tính mà nói, một người lần đầu tiên ức hiếp một người khác, trong lòng anh ta cũng thấp thỏm lo lắng. Anh ta sẽ quan sát phản ứng của đối phương, thăm dò giới hạn chịu đựng của đối phương. Nếu ngay từ lần đầu tiên, đối phương đã phản kháng hành vi đó một cách kịch liệt, vậy anh ta sẽ không dám cư xử quá đáng nữa, nhưng nếu đối phương tỏ ra nhu nhược nhẫn nhịn, hành vi của anh ta sẽ ngày càng nghiêm trọng t ồi tệ hơn.

Song rất nhiều phụ nữ không hiểu được quy luật và quá trình này. Hầu hết phụ nữ đều dễ dàng tha thứ vào lần đầu tiên, mà không biết rằng đây là cơ sở vững chắc cho những cuộc bạo hành tàn ác về sau. Thỉnh thoảng, phụ nữ cũng tìm cách phản kích, tựa như người phụ nữ tới spa kia, nhưng chẳng mấy chốc lại bị đàn áp, bởi vì chị ta đã đánh mất thời cơ tốt nhất, lại thiếu sự dũng cảm cần có.

Để tôi kể cho mọi người nghe một câu chuyện : Có một đôi vợ chồng, sau khi kết hôn, có lần người chồng ra tay đánh vợ, người vợ rất kinh ngạc , nhưng cũng không nói gì cả. Chẳng bao lâu sau, người chồng lại ra tay đánh vợ, người vợ chẳng nói gì hết, chỉ lảng lảng vào bếp lấy dao phay ra đuổi đánh chồng. Người chồng sợ đến mức chạy mất dép, người vợ đuổi anh ta suốt mấy con phố mới dừng tay. Từ đó trở đi, người chồng không dám đụng đến một ngón tay của vợ, bỏ được tật xấu bạo hành, trở nên hiền hòa, thanh lịch.

Tôi muốn nói với những người phụ nữ bất hạnh kia rằng : Khi bạn kể cho tôi nghe những câu chuyện ngoài sức tưởng tượng ấy, r ồi hỏi tôi nên làm gì, thực ra bạn nên hỏi chính mình, anh ta đã dần dần khinh bỉ bạn như thế nào. Trong quá trình đó, bạn đã phối hợp với anh ta ra sao. Mọi sự khinh bỉ và tổn thương mà anh ta dành cho bạn chỉ có thể tiếp diễn khi có

sự cho phép của bạn. Nếu bạn không chịu phối hợp, cùng lắm là anh ta làm tổn thương bạn một lần mà thôi.

Nhất định sẽ có người nói : Tôi chỉ trân trọng tình cảm ngày thôi mà !
Bạn thân mến ơi, tôi không thể không nói cho bạn biết : mọi tình cảm chỉ có ý nghĩa khi đôi bên đều biết trân trọng nó, không thì ở trong mắt đối phương, không phải bạn đang trân trọng tình cảm, mà là bạn tự coi rẻ chính mình.

Có một câu nói rất hay : Người kinh bỉ mình mới bị người khác khinh bỉ, người làm nhục mình mới bị người khác làm nhục. Trước nay, tôi chưa bao giờ nghe nói một người phụ nữ độc lập, tự tin, tự ái mà lại bị đàn ông ức hiếp đến mức không chồn dung thân.

Hết chap 07 - 04:02pm 11/Jan/19

Cuối tuần vui vẻ !

Judy

Chương 8: Trong tình yêu, thái độ làm người ta đau đớn nhất chính là thế này

Cô bạn Tiểu A khóc lóc tìm đến tôi, nói lần này thì tiêu r ồi, bạn trai sống chết đòi chia tay với cô ấy, hai ngày nay không nhận điện thoại của cô ấy r ồi. Tôi còn tưởng lần này cô ấy lại gặp phải một thằng t ồi, bởi vì bạn trai cũ của cô ấy là một người cực kỳ tệ bạc.

Nhưng nghe cô ấy kể đầu đuôi câu chuyện, tôi chợt nghĩ đến một câu nói đang rất thịnh hành: Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết.

Bạn trai của Tiểu A muốn chia tay vì một nguyên nhân rất đơn giản: Tiểu A giấu anh ấy đi gặp bạn trai cũ, hơn nữa còn chọ đối phương vay một vạn tệ (~35Triệu). Ai gặp phải chuyện này mà chẳng muốn tức chết. Trong cơn thịnh nộ, bạn trai Tiểu A đòi chia tay với cô ấy cũng là đi ầu dễ hiểu. Tôi nhìn gương mặt đăm lậ của Tiểu A, th ầm tiếc mài sắt mà chẳng nên kim, gắng gượng mãi mới không thốt ra hai chữ "Đáng đời".

"Cậu có thể cho tớ biết tại sao cậu phải đi gặp tên bạn trai cũ khốn kiếp kia không? Cậu có lý do gì để không thể không gặp sao?"

Tiểu A nghẹn ngào nói: "Tớ cũng không biết nữa. Anh ta luôn tìm gặp tớ, anh ta nói anh ta mất việc r ồi, bạn bè vay ti ền cũng không trả cho anh ta, mẹ anh ta lại sinh bệnh, tớ li ền m ềm lòng. Dù sao anh ta cũng là mối tình đầu của tớ, thấy anh ta đáng thương như vậy, tớ mới...."

Tôi nghe mà phát điên: "Cậu và anh ta đã chia tay r ồi, mà lý do chia tay là anh ta lừa dối cậu, còn cướp của cậu mấy vạn tệ. Anh ta mất việc là tại anh ta, khi hai người đã chia tay thì mọi chuyện về anh ta đều không liên quan đến cậu nữa. Mẹ anh ta sinh bệnh, anh ta không còn họ hàng, bạn bè khác hay sao, mà phải tìm bạn gái cũ đã chia tay hơn một năm r ồi để vay ti ền? Nếu bạn bè, họ hàng của anh ta đều không chịu giúp anh ta, đi ầu này càng chứng tỏ nhân phẩm của anh ta có vấn đề"

Tiểu A ấp úng nói: "Cậu nói có lý. Cậu mắng tớ đánh tớ, tớ ầu không oán hận, nhưng cậu nhất định phải giúp tớ!"

Theo lời Tiểu A từ khi cô ấy cho bạn trai cũ vay ti ền, thỉnh thoảng đối phương lại gọi điện nhắn tin cho cô ấy, sau đó bạn trai hiện tại phát hiện ra. Tôi hỏi cô ấy: "Cậu có còn tình cảm với bạn trai cũ không?" Tiểu A chỉ lên trời mà th ề rằng, cô ấy không còn tình cảm gì với bạn trai cũ, chỉ

thương hại anh ta mà thôi, nói xong cô ấy liề n biểu lộ sự bất mãn với phản ứng của bạn trai hiện tại, cho rằng anh ấy phức tạp hóa vấn đề

Tôi chăm chú nhìn cô ấy, nghiêm túc hỏi ngược lại, nếu đối phương đi gặp bạn gái cũ, còn cho bạn gái cũ vay tiền thì Tiểu A còn cho đây là việc nhỏ không? Liệu Tiểu A có nghĩ là đối phương còn tình cảm với bạn gái cũ hay không?

Tiểu A trầ n tư một lúc, cuối cùng cũng hoàn h òn, hỏi tôi, liệu bạn trai cô ấy còn có thể tha thứ cho cô ấy hay không, tôi đáp: "Nếu cậu chịu nhìn thẳng vào vấn đề, chấp nhận từ bỏ thói do dự thiếu quyết đoán, tớ nghĩ là còn cơ hội. Nhưng nếu cậu vẫn tiếp tục do dự l ãn nữa, thì dù l ãn này không chia tay, sớm muộn gì cũng sẽ chia tay mà thôi."

Tiểu A gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Tôi nhìn theo bóng dáng khuất d ãn của cô ấy, không khỏi thở dài một tiếng.

Trên diễn đàn của tôi, những người xin được tư vấn h ãu hết đầu là nữ. Tuy nhiên, mấy hôm trước có một chàng trai nhắn lại cho tôi, cậu ta nói cậu ta gặp rắc rối trong tình cảm. Chàng trai này tốt nghiệp nghiên cứu sinh năm 27 tuổi, nhà ở vùng quê. Tại đó, mọi người kết hôn vào khoảng 25 tuổi, cho nên cậu ta rất lo lắng cho chuyện hôn nhân của cậu ta. Ở nhà, mọi người giới thiệu cho cậu ta một cô gái dịu dàng lương thiện, là con dâu thảo hi ền trong mắt cha mẹ. Cậu ta không ghét cô gái này, nhưng cũng không thích cô ấy lắm, chẳng qua không muốn cha mẹ quá lo lắng nên mới qua lại một cách thờ ơ.

Sau này, vì bằng cấp rất khá, cậu ta có cơ hội làm việc ở thành phố lớn. Tại đó, cậu ta gặp được cô gái mà cậu ta thực sự yêu, là kiểu tình cảm yêu từ cái nhìn đầu tiên, rất muốn lấy đối phương làm vợ.

Thế là cậu ta vô cùng khó xử. Cậu ta thấy tuy không thực sự thích cô gái cha mẹ giới thiệu, nhưng đối phương dịu dàng lương thiện, lại là người cha mẹ rất quý mến, nếu từ chối thì sẽ làm cô ấy tổn thương, cũng khiến cha mẹ buồn lòng. Cậu ta hỏi tôi phải làm gì mới có thể khiến tất cả mọi người đều vui vẻ.

Tôi chỉ đáp lại một câu: "Thế gian nan đặc song toàn pháp, bất phụ Như Lai bất phụ khanh".

(=> Trên thế gian này nào có chuyện gì trọn vẹn đôi đường, vừa không phụ lòng Phật tử, vừa không phụ lòng nà ng)

Đôi lúc, tôi thực sự không thể hiểu nổi những con người đó. Thoạt nhìn, họ rất lương thiện, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể hành xử thế này: Vì sợ cô gái ở quê đau khổ nên ậm ừ mãi không chịu nói ra sự thật. Cô gái ở quê không biết đối phương đã có người yêu khác, vẫn cố vun vén tình cảm hướng tới hôn nhân, sau đó ngày càng lún sâu.

Mà chàng trai kia bị kẹt giữa hai người phụ nữ. Chỉ cần đối phương không ngược thì chẳng bao lâu sau sẽ phát hiện ra manh mối, tôi không nhắc tới cô gái ở quê, vì cậu ta không quá nhiệt tình với cô ấy cho nên sự khác biệt không lớn. Nhưng cô gái cậu ta thích thì không như vậy, chỉ cần cô ấy không ngu ngược thì chẳng mấy chốc cô ấy sẽ nhận ra đối phương đang dối gạt mình, vì biểu hiện của một người có bí mật muốn giấu giếm khác hẳn với những người có nội tâm bình thản.

Khi cô ấy biết thì sẽ có phản ứng ra sao, hoàn toàn phải xem tính cách của cô ấy thế nào. Nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không vui vẻ. Có thể cô ấy sẽ nghĩ chàng trai này định lừa dối mình, hoặc nghĩ đối phương muốn bắt cá hai tay, ng ỡ hưởng nh ỡ ỡ.

Người thiếu quyết đoán thường sẽ làm thế này: Vội vã biểu lộ tình cảm, anh chỉ yêu mình em, anh không hề yêu cô ấy, anh sẽ nói rõ với cô ấy.

Được♥♥ Đối phương tin tưởng cậu ta, nhưng lúc nào cậu ta sẽ nói thì ai mà biết được. Lần nữa mãi, cuối cùng kết quả sẽ là một người mất hết kiên nhẫn quyết định rời đi, còn một người biết được sự thật nên vô cùng đau khổ. Với người trong cuộc thì tình cảnh này đã vượt ngoài tầm kiểm soát từ lâu.

Nhưng cậu ta vẫn sẽ vô tội, oan ức nói: Tôi chỉ không muốn làm tổn thương bất kỳ ai thôi, không lẽ đi đâu này cũng là sai ư?

Anh bạn X của tôi cũng từng là một người đàn ông thiếu quyết đoán.

Trong khi mẹ và vợ mâu thuẫn gay gắt, anh ta luôn không dám đối mặt với vấn đề này, cuối cùng dẫn tới ly hôn.

Hai năm sau, anh ta tái hôn. Vợ cũ không cam tâm, thường xuyên mượn danh nghĩa của con để tìm anh ta đòi tiền đòi của, không ngừng làm phiền cuộc sống mới của anh ta, vì vợ cũ quá hiểu tính cách thiếu quyết đoán của anh ta.

Nhưng lần này anh ta dường như biến thành một người khác. Khi vợ cũ đưa ra yêu cầu vô lý về mặt kinh tế, anh ta cự tuyệt một cách quyết đoán.

Anh ta nói: "Lúc ly hôn tôi đã cho cô cả 2 căn nhà. Mọi tiền của đâu để lại cho cô và con. Mỗi năm còn cho cô 200K lệ phí nuôi con. Sau này cô đừng yêu cầu tôi cho thêm thứ gì nữa, bởi vì tôi sẽ không bao giờ chấp nhận đâu."

Vợ cũ anh ta nổi giận, mắng chửi té tát, anh ta vẫn làm ngơ. Cuối cùng vợ cũ cũng mệt mỏi, chẳng buồn làm phiền anh ta nữa. Một năm sau, vợ cũ cũng tái hôn, sống bình thản êm ả.

Chúng tôi đều hỏi anh ta, sao tự nhiên lại như biến thành người khác thế.

Anh ta cảm thán: " Trước đây quá thiếu quyết đoán nên mới làm cuộc sống rối như tơ vò. Giờ mà tôi còn thiếu quyết đoán nữa thì cuộc sống của tôi sẽ lại giống quá khứ. H ỡ đó tôi cứ nghĩ hành xử như thế sẽ không làm

tổn thương ai, cuối cùng lại làm tổn thương tất cả mọi người. Cứ lần nữa do dự thì rắc rối sẽ ngày càng lớn hơn.

Trên đời này, đi đâu làm người ta đau đớn nhất không phải là lạnh lùng cự tuyệt, cũng không phải là t ối tệ từ đầu chí cuối, mà là do dự, thiếu quyết đoán, nước đôi lấp lửng. Đi đâu này có thể khiến con người ta phát điên. Người thiếu quyết đoán không nở cự tuyệt bất kỳ ai, nhưng với tất cả mọi người anh ta đều như thế. Giả sử, người khác không chịu được ép anh ta đưa ra lựa chọn, anh ta còn trách đối phương không thông cảm cho anh ta; không bao dung cho anh ta, thật vô tội và oan ức.

Người thiếu quyết đoán có hệ tư tưởng riêng: Họ nghĩ không đưa ra lựa chọn, không tỏ rõ thái độ, thì sẽ không làm tổn thương ai, thật lương thiện, thật có tình có nghĩa!!

Nhưng thực tế chân tướng lại là: Họ vô dụng, họ nhu nhược, họ tham lam, họ ấu trĩ hơn bất kỳ ai.

Khi gặp rắc rối, một người không thể đưa ra lựa chọn và lập trường của bản thân, không có năng lực giải quyết vấn đề là vô dụng; không dám đưa ra lựa chọn, chỉ sợ làm tổn thương, đặc tội ai- là nhu nhược. Nguyên nhân thực sự đằng sau tất cả chính là sự tham lam và ấu trĩ của họ. Bên ngoài thì là họ không nở làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng thực ra cục diện mà họ muốn chính là ai cũng nghĩ họ có tình có nghĩa, họ không thể chấp nhận sự bất mãn đến bất kỳ phía nào, cho nên họ quyết định "trì hoãn", hy vọng thời gian có thể khiến cục diện tất cả viên mãn mà họ hy vọng xuất hiện. Thế nhưng cuối cùng, họ lại khiến sự việc ngày càng phức tạp hơn, vô cùng ấu trĩ.

Tôi muốn nhắn nhủ với những người thiếu quyết đoán này: Sống có tình có nghĩa không phải là che giấu chân tướng, cũng không phải là trì hoãn vô thời hạn, mà là dũng cảm đối mặt, tích cực giải quyết, thẳng thắn đối mặt với bản thân, cho đối phương một câu trả lời chân thành, bảo vệ hạnh phúc mình đang theo đuổi, cũng buông tay người mình không yêu để đối phương có cơ hội tìm hạnh phúc mới. Hành động này đáng trân trọng hơn việc trì hoãn hết lần này tới lần khác, r ối tránh nặng tìm nhẹ rất nhiều.

Tôi còn muốn nhắn nhủ thêm rằng: Khi gặp rắc rối, việc bạn dũng cảm đối mặt với vấn đề, tích cực giải quyết chúng chắc chắn sẽ mang lại kết quả tuyệt vời và viên mãn hơn việc lập lờ thiếu quyết đoán. Khi vấn đề vừa xuất hiện, đừng né tránh mà hãy nhìn thẳng vào chúng. Cái giá phải trả để giải quyết vấn đề vào lúc này sẽ ít hơn nhiều so với cái giá phải trả khi vấn đề mở rộng, thậm chí chuyển biến xấu.

Nếu bạn không chịu hy sinh một chút, thì chắc chắn bạn sẽ phải trả cái giá cực kỳ, cực kỳ đắt.

Chương 9: Phụ nữ đừng tự làm khổ mình

Mấy năm trước, cô bạn Tiểu C của tôi rất cực cũng có thai. Với một đôi vợ chồng đã kết hôn bốn năm và luôn mong mỏi có con thì đây thực sự là một tin mừng rất lớn. Tiểu C vội thông báo tin này lên trang cá nhân. Trong ảnh, cô ấy vui vẻ tươi cười, tràn đầy hạnh phúc.

Tôi cũng mừng thay cho cô ấy. mấy năm qua, con cái là nỗi đau của Tiểu C. Chỉ cần biết tin ai có thai, ai sinh con, cô ấy đầu bù chân bả rất lâu. Cuối cùng bây giờ cũng được đền bù ước nguyện. Tôi nghĩ mọi nỗi buồn lo lắng đầu sẽ tan biến theo sự xuất hiện của bé con.

Sau khi có thai, Tiểu C liền xin nghỉ việc, yên tâm ở nhà dưỡng thai.

Chồng cô ấy là quản lý cấp cao của một doanh nghiệp nước ngoài, mỗi năm thu nhập hơn 1 triệu tệ (~3,5 tỷ), dư sức nuôi Tiểu C và con. Trong mắt người ngoài, Tiểu C thực sự quá hạnh phúc viên mãn.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cô ấy nhắn tin cho tôi nói rằng, cô ấy không những không vui vì có thai, mà còn vô cùng buồn bã.

Cô ấy nói, từ khi mình nghỉ việc ở nhà, chợt dư quá nhiều thời gian, ngày ngày chẳng biết làm gì. Cô ấy thấy mình thật đáng thương, mang thai nhưng không được chồng ở bên chăm sóc, chỉ cuối tuần chồng cô ấy mới có thể trở về. Những tháng ngày này, cô ấy sống trong buồn bã, tủi thân.

Ban đầu, tôi cứ nghĩ là cô ấy phải nghỉ ở nhà quá đột ngột nên tạm thời chưa quen, một thời gian nữa là sẽ ổn thôi. Nhưng tình trạng của Tiểu C càng ngày càng kém. Hôm nào cô ấy cũng u uất đau buồn, tự cho mình là thai phụ đáng thương nhất thế giới.

Tôi cố gắng khuyên nhủ Tiểu C, bảo cô ấy nghĩ thoáng ra, nghĩ về những mặt tốt. Tuy chồng làm việc ở thành phố bên cạnh, nhưng như thế còn tốt hơn những đôi vợ chồng 1-2 tháng cũng không gặp được nhau. Hướng chỉ kể cả hai người ở cùng một thành phố, thì chồng cô ấy cũng phải đi làm, không thể suốt ngày ở nhà cùng cô ấy được. Hơn nữa đi đâu kiện kinh tế của hai người rất tốt, đã khiến người khác hâm mộ hơn những gia đình không có cơ sở kinh tế, không có điểm tựa rất nhiều rồi.

Tiểu C nói cô ấy hiểu hết những đi đâu này, nhưng mỗi người một nơi vẫn cứ khác, nếu ở cùng một thành phố thì ít nhất buổi tối chồng cô ấy sẽ về nhà.

Tôi nói, hay cô ấy thử trao đổi với chồng, xem chồng cô ấy có thể tìm một công việc ở gần vì vợ và con hay không?

Tiểu C phản đối ngay. Lý do hiện giờ chức vụ và lương bổng của chồng cô ấy đều cực kỳ tốt, hơn nữa còn có không gian phát triển lớn, tương lai xán lạn. Nếu rời đi lúc này thì mười năm nỗ lực trước đó coi như uổng phí.

Tìm công việc với chức vụ và lương bổng tương đương với hiện tại thì gần như là không thể. Chuyện này quá mạo hiểm. Sau khi sinh con, đủ thứ chi phí đều tăng lên, cô ấy lại không đi làm, cho nên sự nghiệp của chồng cô ấy tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì.

Tôi nói, nếu chồng cô ấy không thể trở về thì cô ấy có buồn phiền cũng chẳng ích gì, chỉ bằng tìm một người giúp việc tốt chăm sóc mình, ngày ngày ăn ngon ngủ kỹ, nuôi thân béo mẫm, chồng cô ấy về thấy vợ cũng vui tai vui mắt.

Nhưng tư duy của Tiểu C hiển nhiên là không cùng tần số với tôi. Cô ấy luôn cho rằng mình mang thai rất khổ cực, chồng lại không ở bên cạnh thật quá đáng thương. Suy nghĩ này khiến cô ấy hoàn toàn đánh mất sự chờ mong và vui sướng với sinh mệnh sắp ra đời.

Tôi chưa từng sinh con, không dám tùy ý đánh giá gia tâm trạng của phụ nữ mang thai, đành không ngừng khích lệ động viên cô ấy, nói với cô ấy, chỉ cần gắng vượt qua nửa năm này là tốt rồi. Sau khi sinh con sẽ bận đủ thứ chuyện, nào còn thời gian mà đau buồn u uất.

Quãng thời gian đó, Tiểu C buồn khổ, tôi còn buồn khổ hơn cô ấy. Ngày ngày, tôi phải tiếp nhận sự tiêu cực không ngừng gia tăng từ cô ấy, rồi cố gắng để bản thân không bị ảnh hưởng. Trong giai đoạn này, chồng Tiểu C có liên hệ với tôi một lần, anh ấy hy vọng tôi có thể giúp Tiểu C suy nghĩ thoáng hơn.

Cũng may giai đoạn này không dài. Tiểu C sinh con xong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Bé gái xinh xắn như ngọc, cực kỳ đáng yêu, Tiểu C cũng rất vui, cứ ôm con mà hôn mãi.

Tôi tưởng rằng sau khi có con gái thì Tiểu C sẽ sống bận rộn nhưng vui vẻ hơn, ngờ đâu ngày vui ngắn chẳng tày gang, bé con vừa đầy tháng thì cô ấy đã tìm tôi than thở: từ khi có con, tâm trạng của cô ấy rất đột ngột, ngày ngày lo lắng. Tôi hỏi cô ấy lo lắng chuyện gì.

Cô ấy nói nuôi con thật đau đầu, ngộ nhớ sau này con nó hư hỏng thì sao? Ngộ nhớ sau này con nó làm cha mẹ đau lòng mệt mỏi thì sao?

Tôi thấy rất buồn cười. Bé con mới xúu tuổi mà đã bận tâm tới những chuyện này không phải là quá sớm ư?

Tiểu C nghiêm túc nói với tôi, công nghiệp cũ của cô ấy còn mua xong nhà gần trường học cho con từ trước khi con ra đời, con mới hai tuổi đã mua đủ loại quỹ giáo dục cho con, thậm chí còn bắt đầu tìm tòi thu gom tư liệu giáo dục rồi.

Tôi nghi ngờ Tiểu C bị bệnh trầm cảm sau sinh, đề nghị chồng cô ấy dẫn cô ấy đi khám, nhưng kết quả cũng không phải như vậy.

Cho tới lần tôi gặp mẹ Tiểu C, mới biết vấn đề của Tiểu C nằm ở đâu. Mẹ của Tiểu C có một năng lực, đó là chọn xương trong trứng gà. Giữa một chuyện tốt đẹp nhất, bà ấy luôn có thể tìm ra mặt tiêu cực nhất, sau đó bắt đầu lo lắng, bận tâm.

Tiểu C lấy người chồng hiện tại, bất kể năng lực hay phẩm hạnh của chồng cô ấy đều rất tốt, mọi người đều hâm mộ Tiểu C. Rất nhiều người mẹ thấy con gái gả được cho người xuất sắc thì đều vô cùng vui vẻ, nhưng mẹ Tiểu C thì không như thế, cô ấy khẳng khái cho rằng, một người đàn ông có điều kiện tốt chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều phụ nữ, tương lai có rất nhiều cơ hội ngoài tình, lấy một người chồng như thế chẳng khác nào lấy một quả bom hẹn giờ, chỉ bằng lấy một người chồng bình thường thì yên tâm hơn.

Tiểu C sinh được một cô con gái đáng yêu, đang rất vui vẻ, nhưng mẹ cô ấy lại lo lắng: "Liệu nhà chồng con có hài lòng không? Bọn họ có đối xử bình đẳng với cháu gái như cháu trai không?"

Tâm trạng của Tiểu C vốn không ổn định, nghe mẹ cô ấy nói, niềm vui cũng giảm đi. Thậm chí khi Tiểu C còn chưa có con, mẹ cô ấy đã vì chuyện này mà lo lắng hơn, chỉ sợ con rể thay lòng đổi dạ. Giờ có con rồi, bà ấy càng lo lắng hơn, chỉ sợ con rể thay lòng đổi dạ, con gái lại gánh thêm đũa con, cuộc sống trở nên vô cùng thê thảm. Nhưng mọi chuyện mà bà ấy lo lắng, hiện giờ, đến cái bóng còn chẳng thấy đâu.

Trên đời có một kiểu phụ nữ thế này: Cuộc sống của họ không hề bị thảm, nhưng họ luôn có khả năng bóc lột ra mặt tiêu cực trong cuộc sống của mình, rồi phóng đại chúng lên, khiến cuộc sống vốn hạnh phúc của mình trở nên đau buồn u uất.

Họ luôn bộc lộ mặt âm u tiêu cực với những người xung quanh mình. Dù nhiều khi, trong mắt người ngoài thì cuộc sống của họ rất đáng hâm mộ, nhưng họ vẫn có khả năng biến chúng trở nên tồi tệ.

Trong thế giới của họ chưa từng sự vui vẻ hay thỏa mãn, chỉ có sự bức dọc, hụt hẫng, tủi thân vô cùng vô tận. Họ đánh mất năng lực khiến bản thân vui vẻ, dù có trong tay châu báu tuyệt thế thì họ cũng sẽ luôn sống trong trạng thái lo lắng bị trộm mất.

Còn có một kiểu phụ nữ khác, có lẽ trong mắt người ngoài thì cuộc sống của họ vừa gian nan vừa mệt mỏi, nhưng người ta chưa bao giờ thấy sự tiêu cực ứ rũ từ con người họ. Dù tình cảnh có khó khăn tới đâu, sinh hoạt có gian nan thế nào, trên gương mặt họ mãi là nụ cười nhiệt huyết, như chưa từng gặp chuyện gì phiền muộn.

Hầu hết chúng ta đều là những người bình thường với cuộc sống bình thường, không thể tránh khỏi hi vọng ái ố. Nhưng có cuộc sống trong sầm

khổ, có ng lại sống trong hạnh phúc. Đi ều làm nên hai kiểu người này không phải là hoàn cảnh, mà là tư duy của mỗi người.

Có những phụ nữ, rõ ràng có được tình yêu làm người khác ngưỡng mộ, nhưng họ không hề tỏ ra hạnh phúc, mà lại s ầu bi lo được lo mất, ngày ngày tìm cách thăm dò liệu đối phương có thay lòng hay không, yêu mình được bao nhiêu. Bạn thân yêu ơi, nếu anh ta thực sự thay lòng, bạn có thăm dò cũng chẳng ích gì. Tại sao không vui vẻ hưởng thụ những tháng ngày hạnh phúc bên nhau? Khi hai người hạnh phúc bên nhau r ồi thì tương lai mới ngày càng rộng mở.

Có những phụ nữ rõ ràng có con cái rất đáng yêu, nhưng luôn canh cánh trong lòng về một điểm yếu của con, lúc nào cũng mong con có thể tài giỏi hơn tất cả mọi người. Bạn thân yêu ơi, con cái có cuộc đời của con cái, bạn luôn ở bên động viên cổ vũ con là được. Có sao phải tạo cho mình và con áp lực lớn như thế?

Đời người ngắn ngủi, khổ là một ngày, sướng cũng là một ngày. Nếu bạn không có năng lực khiến bản thân vui vẻ, vậy thì không ai có thể cho bạn cuộc sống hạnh phúc đâu.

Chương 10: Đi xa đến mấy cũng đừng quên mục đích khi xuất phát

Buổi tối, ông xã tôi phải dự họp. Sau khi dùng bữa tối một mình, tôi định nghe chút âm nhạc r ỡ sáng tác. Lúc tôi đang suy ng ắm trong âm nhạc thì di động chợt đ ỏ chuông.

Cô bạn thân C gọi tới. Tôi vừa nhận điện, giọng nói ỏ r ữ của cô ấy đã truy ền tới: "Cậu à, tớ vừa đưa ra một quyết định quan trọng. Giờ lòng tớ đang nặng trĩu. Cậu có thể ra ngoài giải s ầu cùng tớ được không?"

Nghĩ tới dạo trước, C kể với tôi, gần đây trước người nhà rất bất mãn với cô ấy, cho rằng cô ấy chỉ tập trung vào sự nghiệp, không h ề quan tâm đến gia đình. Tình thân và hôn nhân đ ều ở trong trạng thái báo động đ ỏ.

Quyết định quan trọng gì? Trong đ ầu tôi thoáng hiện một suy đoán không tốt. Tôi bèn hỏi giờ cô ấy đang ở đ ầu?

C đáp cô ấy đang ở cổng khu nhà tôi, muốn trò chuyện với tôi.

Tôi bảo C chờ tôi mười phút r ỡ vội đi thay qu ần áo ra gặp cô ấy.

C ng ồi trong xe, gục đ ầu lên tay lái, trông uể oải vô cùng. Tôi gõ gõ lên cửa xe, cô ấy ng ẩng đ ầu lên nhìn tôi.

Dưới ánh đèn khuya, trông C rất yếu ớt, khác hẳn với hình tượng mạnh mẽ thường ngày.

Cô ấy xuống xe, tôi cùng cô ấy đi dạo trên con đường nhỏ mà tôi vẫn thường tản bộ vào sáng sớm và chiều tà.

"Cậu đã đưa ra quyết định gì?" Tôi không nhịn được mà lên tiếng trước.

C thở dài: "Tớ đã đóng cửa hai công ty con ở Thượng Hải và Nam Kinh r ỡ. Cố gắng suốt mấy năm, mọi thứ vừa đi vào quỹ đạo, nên tớ thấy rất tiếc nuối."

Tôi biết C đã d ần bao tâm huyết cho hai công ty con này, giờ đóng cửa tôi cũng thấy xót thay cô ấy, nhưng cũng thở phào nhẹ nh ỡm.

C cũng như tôi, sinh ra trong một gia đình rất rất bình thường. Không h ề có gia cảnh tốt, cũng chẳng có các mối quan hệ đặc biệt, chúng tôi chỉ có một trái tim không cam chịu và thái độ sinh hoạt cực kỳ nỗ lực mà thôi.

Sau khi tốt nghiệp, nhờ biểu hiện xuất sắc ở trường, C vượt trăm nghìn chông gai để vào làm tại công ty trong top 500 thế giới, đ ồng thời xác lập kỷ lục người trở thành nhân viên chính thức trong thời gian ngắn nhất, kỷ lục thăng chức nhanh nhất, kỷ lục trở thành quản lý trẻ nhất.

Sự nghiệp như Mặt Trời ban trưa, lại xinh đẹp giỏi giang, nên C có vô số người theo đuổi, có thiếu gia nhà giàu vung tiền như rác, có thanh niên tuấn kiệt bên ngoài xuất chúng, còn có kha khá đồng nghiệp cùng công ty, nhưng cô ấy lại chọn người chồng hiện giờ, là một chàng trai xuất thân từ nông thôn. Nhiều người không thể hiểu nổi, cũng nhiều người khuyên nhủ cô ấy, nhưng cô ấy cực kỳ kiên quyết. C nói mình thích sự giản dị thành thật của anh ấy, cũng hy vọng được sống đến hết đời cùng một người đàn ông như vậy.

C bắt chấp tất cả lấy người đàn ông này. Quả nhiên, sau khi kết hôn, chồng C cực kỳ yêu thương cô ấy. Hai người đều bỏ lên từ dưới đáy xã hội nên dễ dàng thấu hiểu, ủng hộ nhau, một lòng một dạ muốn sống bên nhau thật tốt.

Vì cả hai đều không có nhiều tiền của, kết hôn lại rất tốn kém, nên C càng nỗ lực gấp đôi trước đây, với hy vọng bản thân có thể mau chóng mua được nhà và xe thuộc về mình.

Nhưng vì C đã từ chối rất nhiều người từng theo đuổi mình trong công ty, có vài người thấy cuối cùng C lại lấy một người đàn ông vừa xấu xí vừa không có ưu điểm gì, nên trong lòng không phục, âm thầm ngáng chân C gặp không ít khó khăn trong công việc.

Hoàn cảnh công tác không thoải mái, C bắt đầu cân nhắc những con đường khác. Trong khi làm tại công ty top 500 thế giới, C vẫn được biết đến như một người làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm, có mối quan hệ tốt với rất nhiều khách hàng. Có một vị nữ Tổng Giám đốc rất ưng thuận với thái độ làm việc của C, biết cô ấy có ý tưởng tách ra làm riêng, vị nữ tổng giám đốc này lập tức cho C vay hai triệu tệ (~7 tỷ), đồng thời nhiệt tình giới thiệu cho C các mối quan hệ khác.

Nhận được sự ủng hộ từ nữ Tổng Giám đốc nọ, ý nghĩ tách ra làm riêng của C càng mãnh liệt hơn. Chồng C biết vợ mình làm việc ở công ty không thư thái cũng ủng hộ cô ấy nghỉ việc. Lúc này, công việc của chồng cô ấy cũng đã thăng tiến hơn.

C mau chóng nghỉ việc, quyết định mở một công ty trang trí nhà. Chuyên ngành của cô ấy hồi đi học là thiết kế. Phụ nữ trời sinh có tình cảm với nhà cửa, cô ấy tin rằng bản thân sẽ làm tốt hơn cả đàn ông.

Không bao lâu sau, công ty với vô số tâm huyết và kỳ vọng của C ra đời, theo tưởng tượng là: Sau khi chia sẻ ý tưởng và quan điểm của mình cho mọi người, cộng thêm sự nghiêm túc và đầy trách nhiệm của bản thân, chẳng mấy chốc công ty sẽ giành được sự tín nhiệm từ khách hàng, đơn hàng sẽ bay về như tuyết rơi. Nhưng lý tưởng rất hoàn mỹ, thực tế lại khác nghiệt. Tình cảnh thực chính là: Một tháng kể từ ngày công ty khai

trương, tổng cộng nhận được một đơn hàng, hơn nữa còn là của người quen ủng hộ.

Quãng thời gian ấy, C vừa lo lắng vừa tiều tụy. Mỗi ngày, việc đầu tiên khi mở mắt là nghĩ tới tiền thuê nhà, tiền điện, tiền công mất bao nhiêu.

Để công ty tiếp tục hoạt động, C bất chấp tất cả, mặt dày mày dạn đi hỏi thăm khắp nơi xem có nhà ai cần trang trí hay không, cuối cùng vẫn là nữ Tổng Giám đốc nọ giúp cô giới thiệu một chung cư mini, trang trí theo phong cách nhà cho người độc thân.

Với "đơn hàng lớn" này, C dồn hết tâm huyết, ngày ngày ở nơi thi công, đích thân chăm lo cho từng nguyên liệu, từng công đoạn, đích thân giám sát thi công. Cuối cùng khi đối phương tới nghiệm thu công trình, họ đã vô cùng kinh ngạc và phải thốt lên với vẻ khó tin rằng chất lượng công trình còn tốt hơn gia đình người ta tự trang trí.

Vì đơn hàng này khách hàng hài lòng trên cả mong đợi, nên họ lại giao cho C công việc trang trí một chung cư mini khác. Từ đó, công ty này dần làm ăn khá khả. Trang trí nhà cửa là một công việc đẽo cao lương tâm nghề nghiệp, cũng là chuyện kinh doanh có thể ăn nên làm ra. Trước giờ, C luôn làm việc với khách hàng nước ngoài, cô ấy tiếp thu sâu sắc các quan niệm về thời gian, chất lượng, thậm chí sinh mệnh, dần dần có được một số khách hàng trung thành.

Cùng lúc ấy, cuộc sống gia đình C cũng được cải thiện lớn. Vợ chồng C sửa nhà cho cha mẹ chồng ở quê, còn mua chung cư, đổi sang một căn nhà lớn hơn, dần dần thực hiện được hết các mục tiêu đã đề ra. C trở thành niềm tự hào của chồng, thần tượng của các con, mọi chuyện đều vô cùng tốt đẹp. Chồng C ủng hộ sự nghiệp của cô ấy, con cái ngoan ngoãn vâng lời, C có được mọi điều mà hết thảy phụ nữ ao ước.

Cuộc sống rất thuận lợi, khiến C càng tập trung hơn vào sự nghiệp. Tiếng lành đồn xa, khách hàng ở các thành phố lân cận cũng nghe danh mà tới. Vì cần tiếp đón quá nhiều, nên C quyết định thành lập một công ty ở thành phố kế bên, nơi có nhiều khách hàng nhất.

Nhưng C ngày càng bận rộn hơn, thường xuyên làm việc thâu đêm suốt sáng, chồng con muốn ăn với cô ấy bữa cơm cũng trở thành điều không tưởng. Lúc về nhà thì chồng đã cho con đi ngủ, buổi sáng lúc chồng đưa con tới trường thì cô ấy lại mệt tới mức ngủ còn chưa tỉnh.

Đêm trước ngày sinh nhật, C hỏi con cô ấy thích quà gì, con cô ấy ngây thơ trả lời: " Mẹ ơi, con không cần quà gì hết, con chỉ muốn mẹ ở bên cha và con một ngày thôi, có được không ạ?"

Trong giây phút ấy, C vô cùng áy náy. Cô ấy nghiêm túc hứa với con, nhưng cuối cùng công trường lại gặp chút sự cố, cô phải lập tức tới đó giải quyết. Tối về đến nhà, chồng C nói với cô ấy, cả ngày con đều ủ rũ không vui, giờ đã đi ngủ rồi. Ngày hôm đó, chồng C thức trao đổi với cô

ấy, hỏi C liệu cô ấy có thể dành chút thời gian cho gia đình hay không, hiện giờ cuộc sống gia đình đã rất đầy đủ, còn mua nhà dưỡng lão ở Mỹ rồi. Đây là thời điểm nên dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Nhưng bây giờ, công ty mới của C ở Nam Kinh và Thượng Hải đều đã chuẩn bị đâu ra đấy, sao có thể từ bỏ được đây? Cô ấy cam đoan với chồng là mình nhất định sẽ dành thêm nhiều thời gian cho gia đình.

Nhưng một khi bước vào guồng quay bận rộn, sao người ta còn nhớ được mình từng hứa hẹn những gì. Hai công ty mới gần như chiếm trọn toàn bộ thời gian của C. Trước đây, dù bận rộn tới đâu thì ít nhất C cũng ở gần nhà. Nhưng hiện giờ, lúc cần thì phải đi công tác, thường xuyên ở bên ngoài cả cuối tuần.

Tình cảm vợ chồng mau chóng trở nên nguội lạnh, tình trạng mấy ngày không gặp nhau diễn ra thường xuyên, cũng chẳng có lấy một cuộc điện thoại nào. Trong lòng C biết nếu cứ như vậy thì sớm muộn gì hôn nhân cũng xảy ra vấn đề, nhưng cô ấy không ngừng lại được. May thay sau vài năm nỗ lực, hai công ty mới đều đã đi vào quỹ đạo.

Có đi đâu cách đây không lâu, chồng C trò chuyện với cô ấy, hỏi thẳng: "rất cục em cần sự nghiệp hay cần cái nhà này? Nếu cứ như bây giờ thì sớm muộn gì chúng ta cũng ly hôn. Anh có vợ mà như không vợ, con có mẹ mà như không mẹ, đã bao lâu rồi em không ở bên con?"

Lần này, chồng cô ấy nói rất nghiêm túc. Anh ấy ủng hộ sự nghiệp của C, gánh vác trách nhiệm của một người mẹ suốt nhiều năm, giờ đã đến giới hạn rồi.

Một bên là sự nghiệp như Mặt Trời ban trưa, một bên là chồng và con, C không nỡ bỏ bên nào, do dự không đưa ra quyết định.

Tôi hỏi cô ấy: "Cuối cùng đi đâu gì đã thôi thúc cậu đưa ra quyết định này?"

C đáp, hôm ấy, cô ấy bắt gặp một câu chuyện. Một chàng trai trẻ có cơ hội tới làm việc ở Thượng Hải, nhưng đi đâu này có nghĩa là cậu ta phải rời xa vợ và con, vợ con đều không nỡ xa cậu ta, cậu ta cũng rất bối rối, bèn hỏi thầy hướng dẫn xem nên lựa chọn thế nào? Thầy hướng dẫn hỏi, tại sao hồi xưa cậu ta lại tới Thượng Hải làm việc? Cậu ta đáp vì muốn cho người thân có cuộc sống tốt đẹp hơn. Thầy hướng dẫn liền nói, cuộc sống mà họ muốn là cuộc sống gia đình đoàn tụ, chỉ cần em rời đi thì họ sẽ không hạnh phúc nữa, em có kiếm tiền nhiều đến mấy cũng đâu ích gì? Chàng trai trẻ chợt tỉnh ngộ, từ bỏ cơ hội đó, quyết định ở lại bên vợ và con.

Chiều hôm ấy, C suy nghĩ rất lâu. Ý nguyện thời mới gây dựng sự nghiệp hiện hiện trước mắt, đó là cô ấy mong người một nhà sống thật tốt, nhưng lúc này chồng hờ hững, con lạnh lùng, đây thực sự là đi đâu mà C muốn ư? Nếu cuối cùng công ty phát triển lớn mạnh, mà những người thân yêu nhất đều không ở bên mình thì tất cả còn ý nghĩa gì nữa?

Thế rồi C quyết định từ bỏ 2 công ty mới, tập trung đi đầu hành tốt công ty vốn có, cả nhà vui vẻ sống bên nhau. Có thể từ bỏ bao nhiêu tâm huyết như vậy, cô ấy vẫn chưa thể nhẹ lòng.

Tôi vỗ về an ủi C, đòi người có được ắt có mất.

Chúng ta không ngừng hoàn thiện bản thân là vì muốn mình ngày càng xuất sắc, có đủ năng lực để người thân của mình sống hạnh phúc hơn. Nhưng trên con đường theo đuổi bản ngã và ước mơ, nếu ta quên mất những người và những chuyện quan trọng, nhưng chợt nhận ra không còn ai ở bên mình nữa, cái cảm giác lạnh lẽo hoang hoải ấy mới thật sự là cô độc, mới đủ để hủy diệt toàn bộ ý chí phấn đấu của ta.

Tôi sóng vai cùng C trên đường về nhà, từng chiếc đèn cao áp bên đường dịu dàng soi sáng con đường về nhà của mỗi người. Bóng dáng của chúng tôi được kéo dài dưới ánh đèn, xa xa là khu dân cư với ánh đèn rực rỡ ấm áp.

Tôi nắm chặt lấy tay C, chỉ vào những ánh đèn đang xa: " Hãy nghĩ về những người thân yêu đang đợi chúng ta ở nhà, nếu chúng ta thành công mà không còn ai lo lắng cho chúng ta nữa thì chúng ta còn đau khổ hơn."

C gật đầu, hai chúng tôi chầm chậm bước đi. Con đường này rất dài, nhưng nó vẫn đưa chúng ta về nhà, chúng ta xuất phát từ đâu thì sẽ quay về nơi ấy, vì nơi ấy là ước nguyện thuở ban đầu của chúng ta.

Đời người như một con đường, dù chúng ta có đi xa đến đâu, cũng đừng quên mục đích xuất phát lúc ban đầu.

Chương 11: Vấn đề lớn nhất của bạn: Khi cho đi ko hề nghĩ tới rủi ro

Đạo trước, khi cô bạn A trò chuyện với tôi, A có vô tình nhắc tới chuyện bạn cô ấy muốn vay cô ấy ba trăm ngàn tệ (~1 tỷ). Đó là toàn bộ tài sản tiết kiệm mà A có. Tôi hỏi A có làm giấy vay nợ không? Cô ấy đáp không. Tôi nói, cậu nên làm giấy vay nợ thì hơn! A không muốn. Cô ấy bảo, mình với người bạn đó đã quen nhau rất nhiều năm, quan hệ rất thân thiết, chắc chắn anh ta sẽ trả lại cho cô ấy, bạn bè với nhau mà phải làm giấy vay nợ thì vô tình quá. Tôi hỏi, vậy làm thế nào để bảo đảm được lợi ích của cậu? A nghe thế thì không mấy vui vẻ, cho rằng tôi hoài nghi nhân phẩm bạn cô ấy, kiên quyết nói đối phương chắc chắn sẽ trả lại thôi. Khuyến đến thế này rồi mà cô ấy còn bảo vậy, tôi cũng chẳng buồn nói nữa, không lại giống như mình muốn chia rẽ, ly gián bạn bè người ta.

Nhưng hôm qua, A phát điên tới tìm tôi, nói rằng số tiền kia mất trắng rồi, đối phương nói mình chưa bao giờ vay cô ấy. Cô ấy không ngừng nói đi nói lại: Tôi hối hận vì đã không nghe lời cậu, tôi thực sự rất hối hận vì đã không nghe lời cậu. Cô ấy hỏi tôi liệu còn cách nào để lấy được tiền về hay không.

Chuyện này thì tôi chỉ biết chút ít. A chuyển khoản qua ngân hàng, nhưng không có giấy vay nợ, đối phương có vô số lý do để phủ nhận số tiền này được vay từ A. Thấy A như vậy, tôi rất thương cảm, nhưng chẳng làm được gì hết.

Nói ra chuyện này không phải để chứng minh tôi nhìn xa trông rộng thế nào, chỉ là tôi nghĩ mọi người đều quá tin tưởng vào phán đoán của bản thân. Bản thân chúng ta cũng luôn phán đoán theo chiều hướng tốt và kết quả hoàn mỹ, nhưng sự thật thường là ngược lại.

Có lẽ nhân tính đều chỉ muốn chấp nhận kết cục tốt đẹp, và bài xích những kết quả không tốt đẹp theo bản năng!

Nhưng trong thực tế cuộc sống, không có chuyện vì bạn bài xích mà kết quả tồi tệ không bao giờ xuất hiện. Hơn nữa, hầu hết mọi người đều quen mất một điều rằng: Người thực sự muốn tốt cho bạn sẽ chủ động đảm bảo quyền lợi của bạn.

Nếu một ngày nào đó, tôi quay vòng vốn gặp vấn đề, bạn bè chấp nhận giúp đỡ tôi vô điều kiện, họ có thể không cần tôi đưa ra bất cứ thứ gì để

đảm bảo, nhưng chắc chắn tôi sẽ chủ động làm giấy vay nợ cho họ. Những kẻ ngấm thừa nhận sự hy sinh của bạn, trở thành bên hoàn toàn có lợi, rất có thể sẽ khiến bạn phải hối hận cũng không kịp.

Tôi từng nhận được lời cầu cứu từ hai cô gái.

Cô gái tên A sau khi ra trường thì cùng thì cùng khởi nghiệp với bạn trai. Hai người mượn tiền từ gia đình để làm vốn, năng lực của cả A và bạn trai đều rất khá. Sau khi thành lập, công ty mau chóng ăn nên làm ra. Sau 5 năm, công ty phát triển lên tới một quy mô nhất định, nhưng hai người thường xuyên bất đồng ý kiến trong vấn đề kinh doanh công ty. Mâu thuẫn ngày càng lớn hơn, cố gắng chịu đựng được đến năm thứ 6, cuối cùng tình cảm cũng đi đến hồi kết. Nếu hai người đều không còn yêu nữa thì chia tay thôi.

Lúc mới thành lập công ty, số vốn hai người bỏ ra gần như bằng nhau, giờ chia tay, vậy cứ chia theo tỷ lệ 4:6 đi. A đề xuất bản thân chỉ cần lấy 40% là được. Cô ấy nghĩ mình chủ động chịu thiệt thì bạn trai sẽ vui vẻ chấp nhận. Ngờ đâu đối phương không những không chấp nhận, mà còn đưa ra một yêu cầu vô liêm sỉ: Trả lại cho A mười lăm vạn tệ (~520 triệu) mà cô ấy góp vốn vào công ty, nhưng công ty không còn liên quan gì tới A nữa.

Đương nhiên A không chấp nhận. Song lúc thành lập công ty, người đại diện pháp luật không phải cô ấy, cũng không có bằng chứng gì hữu hiệu để chứng minh cô ấy là đồng sở hữu công ty.

Cho nên bạn trai cô ấy chẳng sợ gì hết, cuối cùng cho cô ấy 20 vạn tệ (~700 triệu), xem như trả cô ấy cả gốc lẫn lãi.

Đương nhiên A không thể chấp nhận kết quả này. Khi A kể với tôi, tôi hỏi cô ấy tại sao ngày trước không viết rõ ràng tỷ lệ vốn? A bèn đáp, lúc đó đâu có nghĩ anh ta lại là người như vậy! Và lại lúc đó đang yêu cuồng nhiệt, nào nỡ so đo tính toán, ngộ nhớ ảnh hưởng tới tình cảm thì mất nhiều hơn được, không phải ư?

Câu chuyện về cô gái tên B cũng tương tự. Ban đầu, cô ấy đi làm ở một công ty đang phát triển khá tốt, lương thưởng cũng cao. Sau đó, B kết hôn, vì sinh con nên nghỉ làm ở nhà. Nhưng bấy giờ, người chồng lại chê bai B tách biệt với xã hội, không muốn tiếp tục chung sống với cô ấy nữa. B như bị sét đánh. Sau khi kết hôn, cô nghỉ việc là vì anh ta. Để ủng hộ sự nghiệp của anh ta, ngày ngày B lo liệu hết mọi chuyện trong nhà, không khiến anh ta phải bận tâm bất cứ chuyện gì, cuối cùng anh ta lại đối xử với B như vậy.

Cô ấy nói, nếu không có con thì chắc chắn cô ấy sẽ sống mái với anh ta, nhưng bây giờ dù không sống mái với anh ta thì cô ấy cũng sẽ không cho anh ta sống yên ổn.

Thấy gương mặt méo mó vì phẫn nộ của cô ấy, tôi chợt thấy bi ai. Tôi hiểu sự phẫn nộ và không cam tâm của cô ấy, cũng thông cảm cho nội tâm

bất an và sợ hãi của cô ấy. Suốt bao năm, gia đình và người đàn ông đó là cả thế giới của B. Cô ấy hy sinh hết thảy vì nó. Đánh mất hôn nhân chẳng khác gì mất đi cả thế giới, cho nên cô ấy phần nộ, cô ấy sợ hãi.

Vì trước khi cho đi, B chưa từng suy nghĩ về các nguy cơ. Cô ấy cho rằng hai người sẽ yêu nhau mãi mãi, không bao giờ chia tay, không bao giờ ly hôn. Tôi nghĩ, rất nhiều cô gái khi bắt đầu một cuộc tình cũng chưa bao giờ nghĩ tới những vấn đề này.

Họ giữ một trái tim mơ mộng và chờ đợi một cuộc tình không bao giờ chia ly, cho nên lúc cho đi, lúc hy sinh, họ không hề cảm thấy nguy hiểm, mà yêu bằng tất cả những gì họ có, thậm chí cho đi những thứ vượt xa khả năng của mình. Họ tin rằng mọi sự cho đi đều là đáng giá, không nên so đo tính toán.

Bởi vì họ chưa từng nghĩ cuộc tình ấy sẽ chấm dứt với kết cục người đi đôi ngã, mọi sự hy sinh đều một đi không trở lại; cho nên khi xảy ra kết quả này thì họ không thể chấp nhận được, cho là đối phương phản bội mình, cho là mình bị lừa gạt. Lúc này, những thứ không đáng nói đều thành đáng nói, những thứ không quan trọng đều thành nguyên nhân dẫn đến tranh chấp.

Có đi đâu, nếu cuộc tình nào cũng vĩnh hằng thì nhiều đôi nam nữ chia tay như vậy, tỷ lệ ly hôn cao như thế ở đâu ra? Cho nên, biết cân nhắc từ kết quả tồi tệ nhất chính là biểu hiện của sự nhìn xa trông rộng.

Có lẽ vì văn hóa Á Đông là văn hóa trọng lễ nghi, cũng trong ân tình, việc lập di chúc sớm bị cho là không may mắn, nên ai cũng hào phóng mà cho rằng: Những chuyện này đều không đáng kể, ký hợp đồng xác lập tài sản thì quá vô tình, nhắc đến tiền là mất tình cảm!

Hợp tác làm ăn nhưng ai cũng ngại đề xuất ký hợp đồng, cho rằng bạn bè với nhau mà so đo mấy chuyện này thì quá tầm thường. Song kết quả thường là mất hết mặt mũi, gây xôn xao dư luận, thậm chí là kiện nhau ra tòa.

Cách đây rất lâu, tôi đề xuất với chồng về hợp đồng xác lập tài sản. Bạn tôi biết bèn mắng tôi điên, đang yên đang lành ký thứ đó làm gì? Cái lý của bạn tôi là: Chỉ những cặp đôi có vấn đề về tình cảm mới phải ký thứ đó, hai người có ly hôn đâu, ký hợp đồng này vừa dư thừa vừa ảnh hưởng đến tình cảm.

Bạn tôi hỏi tôi, có phải tôi không có lòng tin vào đàn ông hay không?

Nhưng tôi cho là, đây không phải vấn đề lòng tin với đàn ông, mà là lòng tin với bản thân. Có cuộc hôn nhân nào người ta dám chắc trăm phần trăm là vợ chồng sẽ bên nhau trọn đời hay không? Anh ấy không yêu tôi nữa, cho rằng sống cùng tôi quá đau khổ, hoàn toàn có thể đề xuất ly hôn. Việc này không tính là phản bội tôi, cũng không tính là có lỗi với tôi, vì tôi cũng có quyền đề xuất ly hôn tương tự mà. Anh ấy có quyền lợi đó, tôi cũng

có, rất công bằng! Hiện giờ không phải thời cô đại mà chỉ ch ồng có thể bỏ vợ, vợ không được bỏ ch ồng.

Có lẽ sẽ có người khinh bỉ nói: Đó là vì cô chưa gặp chuyện đó thôi, tới lúc cô gặp r ồi thì xem cô còn nói được như vậy hay không. Điều này khiến tôi nghĩ tới chuyện vợ ch ồng Mark Zuckerberg quyên góp 45 tỷ đô la Mỹ. Có vô số người không thể hiểu nổi, cho rằng họ đang làm màu nên mới quyên góp 99% tài sản của mình như vậy. Nhưng họ lại thực sự làm như thế r ồi. Bạn không thể hiểu nổi, bởi vì trong tư tưởng của bạn thì bạn sẽ không làm như thế, nên bạn mới cho rằng người khác cũng không thể làm như thế. Đương nhiên, chúng ta không thể ký hợp đ ồng tình cảm, dù kết hôn r ồi vẫn có thể ly hôn. Cho nên khi bạn bắt đầu cho đi, hãy tự hỏi: Nếu kết quả là chia tay thì liệu mình có chịu được thiệt thòi hay không?

Rất nhiều người không ý thức được điều này. Thực ra việc có chuẩn bị tư tưởng ấy mới là trạng thái tốt nhất trong tình cảm. Nếu bạn có thể chịu được thiệt thòi thì bạn cứ cho đi, không cần bận tâm việc mình cho đi bao nhiêu, đối phương nhất định phải đáp lại bấy nhiêu; bạn sẽ không tự vẽ ra một cái máy tính trong đầu mình r ồi tự động tính xem ai nợ ai, khi kết quả không như ý, bạn sẽ không giống một con bạc thua tiền trốn trắng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Đầu tư có thể thua lỗ, yêu đương có thể chia tay. Hiểu rõ điều này, bạn mới điều chỉnh được cuộc của mình cho tốt, mới không làm ra những chuyện vượt ngoài khả năng của bản thân, mới không ký gửi cuộc đời của mình vào tay người khác. Như vậy đôi bên đều thoải mái hơn nhiều. Trong tình huống này, mọi chuyện mới phát triển theo hướng tốt nhất. Bởi vì bạn là người đã lường trước được mọi kết quả r ồi.

Trong tình cảm, ai cũng nên tự hỏi bản thân: Mình có chịu được thiệt thòi hay không?

Nếu rời khỏi người đàn ông này, chất lượng cuộc sống của bạn không hề giảm sút, thế giới tinh thần của bạn vẫn rất phong phú, chỉ khi như vậy thì bạn mới có một cuộc tình tươi đẹp vô biên, bởi vì bạn sẽ không để bản thân phải chịu thiệt thòi.

Chương 12: Những cô gái không có chính kiến hầu như đều sống cuộc đời không như ý

Gần đây, tôi rất muốn quảng điện thoại di động của mình đi.

Sáng sáng, khi tôi còn đang mơ màng trên giường, điện thoại báo có tin nhắn inbox. Nếu không trả lời ngay lập tức, tôi sẽ nhận được thêm mấy tin nhắn nữa. Nếu tôi vẫn không trả lời, chẳng mấy chốc điện thoại sẽ đổ chuông.

Tôi lên đàn ý một bài viết, vừa viết được câu mở đầu thì tiếng báo tin nhắn inbox lại vang lên. Nếu tắt thông báo inbox đi thì chưa tới năm phút sau, điện thoại tôi chắc chắn sẽ đổ chuông.

Tối đêm gần 12 giờ, tôi đã đi ngủ rồi. Vừa thiu thiu ngủ thì điện thoại bắt đầu đổ chuông, nếu không nghe máy thì sáng hôm sau tôi sẽ nhận được mấy chục tin nhắn.

Theo tôi thấy, chỉ người nợ tiền không trả mới gặp phải kiểu "đai ngộ" lên trời xuống biển, đào ba thước đất cũng phải tìm bằng được đối phương thế này. Nhưng tôi đâu phải người như vậy. Có lẽ bạn sẽ nghĩ nếu gặp gặp tìm tôi như thế thì chắc chắn là sẽ có chuyện lớn muốn nói với tôi.

Nhưng những tin nhắn mà tôi nhận được thường là như sau: "Cậu ơi, anh ấy trả lời tớ thế này, cậu nghĩ anh ấy nói vậy là có ý gì? Cậu phân tích giúp tớ đi." "Cậu ơi, cậu nghĩ tớ nên trả lời tin nhắn này thế nào?" "Cậu ơi, cậu có đó không? Anh ấy không trả lời tin nhắn của tớ, cậu nghĩ anh ấy đang bận hay cố ý không trả lời tớ?" "Cậu ơi, sắp đến sinh nhật anh ấy rồi, cậu nghĩ tớ tặng ví tiền thì anh ấy có thích không?" Thậm chí là "Cậu ơi, cậu xem giúp tớ, tròn tin nhắn này tớ nên dùng dấu chấm hỏi hay chấm than?"

Cô ấy là bạn tôi. Từ khi cô ấy yêu đương là họa của tôi tới luôn rồi. Tôi phải làm nhà tư vấn tình yêu cho cô ấy mọi lúc mọi nơi, phải đảm nhiệm việc giải đáp mọi vấn đề tình cảm của cô ấy, còn phải an ủi tinh thần cô ấy bất cứ lúc nào, vào bất cứ nơi đâu.

Tôi từng nhắc khéo cô ấy mấy lần, thi thoảng nhờ người khác tư vấn vấn đề tình cảm thì cũng được thôi, nhưng người yêu anh ấy là cậu, cậu mới là người hiểu rõ tính cách và sở thích của anh ấy nhất, cậu phải tự suy nghĩ và tìm cách giải quyết các vấn đề trong tình cảm.

Có đi đâu cô ấy chưa bao giờ nghe lời tôi nói, lần nào cũng nhõng nhẽo than, "Ôi, tớ không hiểu mà! Cậu giúp tớ một chút thôi mà!"

Cho nên cô ấy vẫn dùng di động để oanh tạc tôi. Cuối cùng, tôi không chịu nổi mà quát lên, "Ôi chị hai ơi, là cậu đang yêu anh ấy chứ không phải tớ đang yêu anh ấy, anh ấy là người thế nào thì cậu phải hiểu hơn tớ chứ, không lẽ cậu muốn người khác giải quyết vấn đề giúp cậu cả đời? Cậu là người trưởng thành rồi, độc lập trong suy nghĩ là kỹ năng sống cơ bản đấy."

Bên cạnh bạn chắc chắn không thiếu những người thế này: Họ không hề có chính kiến, tính cách cũng khá tốt, thường hay gật đầu hòa theo, ít khi tranh luận với người khác đi đâu gì, gặp rắc rối là hoảng loạn sợ hãi, cầu cứu tất cả mọi người xung quanh. Nếu xung quanh không ai giải quyết giúp thì họ sẽ lập tức đăng bài cầu cứu trên các diễn đàn lớn, hoặc là đi mua những cuốn sách hướng dẫn để đọc. Có đi đâu khi gặp hai quan điểm hoàn toàn khác biệt, họ lại thấy cả hai đều rất đúng, nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề trong thực tế cuộc sống. Thế là họ liền đưa ra một kết luận: Sách vở toàn gạt người thôi!

Thực ra sách vở không hề gạt người, chẳng qua không có phương pháp nào giải quyết được mọi vấn đề, cũng không có tư tưởng nào áp dụng được cho tất cả mọi người. Cũng giống như đạo trước, nhiều người bêu rếu khắp nơi là đọc nhiều sách "Hạt giống tâm hồn" (từ gốc là "Canh gà cho tâm hồn" => Google trans) sẽ khiến người ta trở nên ngu xuẩn. Chỉ có việc thiếu năng lực suy nghĩ độc lập, chưa hiểu vấn đề đã coi chúng như tín ngưỡng cuộc sống, mới khiến người ta ngày càng ngu xuẩn thôi.

Mấy hôm trước, có một cô gái hỏi tôi: Em sắp kết hôn rồi, sẽ phải bước vào một gia đình hoàn toàn xa lạ. Em không biết nên cư xử với người nhà chồng ra sao. Nếu đối tốt với họ thì sợ người ta nghĩ mình yếu đuối dễ bắt nạt, sau này sống không hạnh phúc; nếu tỏ ra dữ dằn ghê gớm thì lo quan hệ với nhà chồng trở nên tồi tệ. Bản khoăn quá không biết phải làm thế nào!

Những vấn đề này cũng cho tôi thấy, hiện tại người trưởng thành quá thiếu năng lực suy nghĩ độc lập! Vấn đề này hoàn toàn không cần phải băn khoăn. Nên cư xử với người nhà chồng thế nào, đâu có phương thức gì cố định? Muốn biết nên cư xử với người nhà chồng thế nào thì cứ dựa theo tình hình của họ mà làm, có gì phải băn khoăn?

Người có năng lực suy nghĩ độc lập chắc chắn sẽ làm thế này. Đầu tiên là tìm hiểu cách sống của đối phương. Nếu đối phương là người thấu tình đạt lý, lễ độ thanh lịch, vậy đương nhiên mình phải tỏ ra lịch thiệp, hiền hòa lễ phép; nếu đối phương là loại đờm voi đòi tiên, quen thói ức hiếp, đương nhiên mình phải tỏ ra lạnh lùng tỉnh táo, không dễ bắt nạt.

Cũng có người hỏi: rốt cục có nên kiểm soát ch ồng hay không? Kiểm soát thì sợ ch ồng không vui, mặc kệ thì sợ ch ồng "sỗ lòng", khó nghĩ quá đi! Thực ra kiểm soát hay không hoàn toàn dựa vào mức độ hiểu rõ của bạn về ch ồng mình. Nếu ch ồng bạn vốn là một người giỏi ki ềm chế, có chí tiến thủ, mà bạn lại kiểm soát quá khắc khe, cuối cùng sẽ khiến tình cảm ân ái trở nên mệt mỏi bức bối, cho nên kiểu đàn ông này bạn không cần phải lo. Nếu ch ồng bạn là người hờ ra là gây chuyện thị phi, để mặc một ngày là như ngựa hoang thoát cương, mà bạn lại bỏ mặc anh ta, thì chẳng phải là tạo cơ hội để anh ta làm hại người khác hay sao?

Thỉnh thoảng, lại có cô gái khóc than với tôi, "Em đọc sách của chị thấy có lý lắm, chị bảo phụ nữ phải độc lập, làm người phải lương thiện, em làm theo lời chị, nhưng cuối cùng lại bị người ta ức hiếp không ngừng đâu lên được."

Còn có người đàn ông hung hãn bình luận : "Gì mà 'Đừng bao giờ đánh giá thấp quyết tâm đ ồng cam cộng khổ của phụ nữ, miễn là bạn xứng đáng để cô ấy làm vậy!', vì vợ mà tao làm ngày đêm, d ầm mưa dãi nắng, cung phụng cô ta như nữ hoàng. Cuối cùng cô ta vẫn phản bội tao, chu ần theo người khác. Chu ần thì cứ chu ần đi, còn cu ồm hết tiền của tao, làm hại tao suýt phải đi ăn xin." Còn có người nói "Gì mà 'Nghèo quá lâu chính là lỗi của bạn', nói vớ nói vẩn. Cha tôi nghèo cả đời mà mẹ tôi vẫn luôn ở bên ông ấy, họ sống với nhau rất hạnh phúc!"

Mỗi lần thấy những bình luận than thở này, tôi đều muốn hỏi một câu: Đọc truyện ngụ ngôn Nôg dân và con rắn chưa?? (=>Google). Đương nhiên lương thiện rất quan trọng, nhưng không phải với ai chúng ta cũng lương thiện. Chúng ta phải phân rõ đối tượng! Bạn đối tốt với những kẻ độc ác chỉ muốn ăn thịt uống máu bạn, cuối cùng bị ức hiếp thì biết trách ai bây giờ?

Trên đời nhiều cô gái tốt như vậy, bạn lại đi thích một người có nhân cách t ối tệ, hy sinh hết thấy vì cô ta, cô ta không lừa bạn thì lừa ai? Cô ta đâu có lừa nổi những người đàn ông có mắt nhìn người sáng suốt!

Cha mẹ bạn sống ở thời đại nào? Lúc đó, mọi người ai chẳng nghèo như nhau? Hơn nữa, mẹ bạn hạnh phúc là vì tuy cha bạn nghèo, nhưng ông ấy lại rất tốt với mẹ bạn. Tôi không tin cha bạn suốt ngày đánh mẹ bạn mà mẹ bạn còn thấy hạnh phúc!

Một người biết suy nghĩ sẽ không bao giờ vợ đũa cả nắm, mù quáng rập khuôn, mà chỉ tìm ra điểm hữu dụng cho bản thân từ các quan điểm mà thôi.

Cùng là một đạo lý, đừng trách phương pháp của người khác không thể giúp bạn giải quyết rắc rối, vì không ai hiểu rõ từng chi tiết nhỏ của sự việc bằng bạn, người thực sự giải quyết được vấn đề chỉ còn chính bạn mà thôi.

Cùng một biện pháp, người A áp dụng liền có hiệu quả, giải quyết thỏa đáng; nhưng người B áp dụng liền vỡ đầu chảy máu, chẳng như ý nguyện. Việc giải quyết được vấn đề hay không nằm ở hai điểm. Một là năng lực và trí tuệ của bạn; hai là mức độ hiểu biết của bạn về chuyện đó.

Đương nhiên tôi không nói khi gặp vấn đề thì bạn không thể nhờ người khác tư vấn. Khiêm tốn học hỏi luôn là một phẩm chất tốt đẹp, nhưng khi gặp rắc rối, việc đầu tiên bạn nên làm là động não tư duy. Nếu gặp phải vấn đề vượt ra khỏi năng lực và kiến thức của mình, khi ấy bạn nhờ người khác tư vấn cũng chưa muộn. Ngoài ra, ý kiến của người khác mang tính tham khảo, cuối cùng bạn vẫn nên đi đầu chỉnh vấn đề theo tình hình thực tế của mình, sau đó bù đắp khuyết điểm của bản thân. Chỉ có vậy thì năng lực giải quyết vấn đề mới dần được nâng cao.

Cuộc sống của một người có trở nên tốt đẹp hay không, là dựa vào năng lực tư duy và khả năng độc lập giải quyết vấn đề của người ấy. Nếu chuyện gì cũng phải hỏi người khác thì dù bên cạnh có vô số cao thủ, nhân tài lớp lớp, cuộc đời bạn vẫn chỉ là một mớ hỗn độn mà thôi!

Chương 13: Lấy chồng giàu, bạn giữ nổi không?

Chương 13:

Cô đàn em khóa dưới của tôi vẫn luôn mong lấy được chồng giàu. Một năm trước, cuối cùng cô ấy cũng lấy được một đại gia đúng như ý nguyện.

Có lần tôi đi mua sắm gặp cô ấy, trong tay cô ấy đang xách 4-5 chiếc túi hàng hiệu. Gặp tôi bèn khăng khăng kéo tôi đi uống cà phê. Tôi hỏi cô ấy “Cuộc sống sau khi kết hôn thế nào? cô ấy đã quen với đời sống hôn nhân chưa?”

Cô ấy vui vẻ gật đầu “em quen rồi, em quen lắm rồi”.

Tôi hỏi “thường ngày cô ấy làm những gì?”

Cô ấy chớp chớp mắt liệt kê cho tôi nghe, “mua sắm, làm đẹp, nghỉ dưỡng...”

Chồng cô ấy cho cô ấy một tấm thẻ tín dụng để cô ấy thoải mái tiêu xài. Nhằm chứng minh lời của mình, cô ấy khom người xách lên mấy túi bên cạnh lên, sau đó mở từng túi ra cho tôi thấy.

“Hôm nay em thu hoạch được nhiều lắm. Chị ơi, chị coi này. Đây là mẫu mới nhất của năm nay. Hợp với em lắm đúng không?”

“Còn đây là phiên bản giới hạn ở Trung Quốc không có nên em phải đặt từ nước ngoài về, đợi 3 tháng mới nhận được đấy. Còn chiếc này nữa, phối với quần áo thì đẹp lắm đúng không?”

Thấy dáng vẻ hồ hởi của cô ấy, tôi nói một lời hai ý nghĩa là “lãng phí quá”. Cô ấy không hiểu được ẩn ý trong lời của tôi, đứng đưng đáp.

“Đâu có, anh ấy nhiều tiền mà. Em không tiêu thì giữ lại cho người khác tiêu sao? Lãng phí còn hơn là không nở tiêu, để mình thành bà già xấu xí đúng không?”

Tôi đành nói thẳng với cô ấy, “Ý chị là em có điều kiện tốt như vậy, lại còn trẻ nữa, sao không làm những chuyện có ý nghĩa hơn?”

Cô ấy nghe tôi nói vậy thì có phần không vui, bĩu môi “Chị ơi, em biết chị là nhà văn. Nhưng đừng động chút là dạy dỗ em thế chứ? Em không thấy làm những chuyện này là vô nghĩa. Phụ nữ ăn mặc trang điểm thật đẹp thì có gì sai? Chính chị cũng như thế còn gì?”

Thấy cô ấy nghe không lọt, tôi cũng đành thôi. Dù sao thì có những chuyện phải trải thân trải nghiệm thì mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Tôi chưa bao giờ phản đối việc phụ nữ lấy chồng giàu, thậm chí tôi còn ủng hộ là đằng

khác. Cô gái nào chẳng mong mình lấy chồng có điều kiện tốt, sống ung dung tự tại. Những người nói không để ý tới vật chất chỉ có hai trường hợp. Một là chưa bao giờ thực sự đặt chân vào xã hội, không ý thức được tầm quan trọng của vật chất. Hai là không tìm được người như vậy nên đành giả bộ không bận tâm vật chất.

Cuộc sống luôn tràn ngập nỗi lo tiền bạc, thiếu bất cứ thứ gì đều không ổn. Nhất là giữa thời đại và hoàn cảnh cực kỳ bất lợi cho sự sinh tồn của người nghèo.

Tài nguyên giáo dục ưu việt, thức ăn sạch, điều kiện chữa bệnh tốt đều là thử thách đối với người nghèo. Đến sức khỏe còn không có được thì nói sống trong sạch, thanh cảnh làm gì.

Nhưng tôi phản đối việc các cô gái lấy chồng giàu chỉ để mua cho mình quần áo đẹp, túi đất tiền. Trong cuộc sống của người giàu tuy tiền có tính hiện hữu rất cao nhưng chưa bao giờ là thứ quan trọng nhất.

Nếu sau khi lấy được chồng giàu mà cuộc sống chỉ quanh quẩn việc quần áo đẹp, trang sức đất tiền thì tôi muốn nói, bạn chỉ lấy được thứ kém quan trọng nhất mà thôi.

Chúng ta có thể lấy chồng giàu, cũng giống như lấy người bình thường, trải qua quá trình quen biết, cảm mến, yêu đương. Nhưng đừng đánh đổi bằng tuổi trẻ và tự trọng của bản thân. Tôi có thể nói với một tinh thần trách nhiệm cao rằng, “làm như vậy cuối cùng chắc chắn sẽ mất nhiều hơn được.”

Liệu có người đàn ông nào ngu ngốc tới mức dâng hiến tình yêu chân thành cho một phụ nữ mang tâm lý như thế?

Nếu anh ta không yêu chân thành thì liệu thứ anh ta cho đi đáng giá bao nhiêu?

Lại nói về cô đàn em khóa dưới của tôi, cách đây không lâu, giữa đêm khuya cô ấy buồn bã gọi điện cho tôi.

Cô ấy nói gần đây phát hiện ra di động của chồng cài mật mã. Thời gian về nhà càng ngày càng muộn, thậm chí không về Linh cảm thấy có chuyện không tốt, cô hỏi chồng thì anh ta chỉ đáp lấy lệ hoặc là nổi giận dùm dùm, không còn hào phóng với cô ấy như xưa nữa.

Cô ấy hỏi tôi có phải đó là những dấu hiệu của đàn ông ngoại tình hay không?

Tôi không thể trả lời chắc chắn cho cô ấy là chồng cô ấy ngoại tình hay không ngoại tình. Nhưng đàn ông có biểu hiện như vậy, ít nhất cũng là hết yêu rồi.

Cho nên tôi hỏi cô ấy, “nếu anh ta ngoại tình thì em định làm thế nào?”

Ở đầu bên kia điện thoại, cô ấy sững sờ rất lâu, rồi thở dài một tiếng “Đây chính là chuyện hôm nay em muốn hỏi chị. Nếu anh ấy thực sự ngoại tình thì em nên làm gì bây giờ?”

Cô ấy bật khóc nức nở, “chị ơi, giờ em mới hiểu lúc trước chị nói lãng phí nghĩa là thế nào. Cũng tại em đã quá ngu ngốc.”

Tôi muốn giúp cô ấy nhưng lực bất tòng tâm.

Với một người đàn ông có sự nghiệp thành công, hầu hết tài sản đều là tài sản trước hôn nhân, vợ còn phải sống dựa dẫm vào anh ta, thực sự không có đi đâu gì kiêu chể được anh ta. Mà đến thứ để kiêu chể anh ta còn không có thì việc anh ta có yêu người khác hay không, cô ấy cũng chẳng dám hỏi.

Đây chính là cái giá phải trả cho việc địa vị và nhân cách hoàn toàn không ngang bằng.

Ai thường đọc sách của tôi đều biết, tôi có một cô bạn thân tới mức có thể mặc chung quần, tên là Dương Dương. Trong các bài viết của tôi, khi cô ấy xuất hiện thì nếu chúng tôi không đi mua sắm cũng là đang đi chơi.

Nhưng nếu bạn cho rằng cô ấy là một người sống phóng túng, vậy thì bạn lầm rồi.

Cô ấy hơn tôi hai tuổi, cũng xinh đẹp hơn tôi. Chuyện đời cô ấy chắc chắn có thể viết thành một bộ tiểu thuyết vừa mang tính kích lệ phấn đấu, vừa mang tính vui cười hài hước.

Năm Dương Dương 22 tuổi, cô ấy quen chồng mình. Khi ấy giá trị con người anh ấy đã hơn 100 triệu tệ (khoảng 350 tỷ đồng). Hai người qua lại được một thời gian ngắn thì anh ấy đề nghị mua tặng Dương Dương một căn nhà. Cô nàng vội vàng nhận lấy rồi đưa ra một yêu cầu, “muốn quay lại trường học chuyên ngành mà cô ấy thích nhất”.

Với anh ấy, yêu cầu này chỉ là chuyện quá nhỏ. Bèn liên lạc sắp xếp cho cô ấy vào một ngôi trường tốt, rồi đưa cô ấy đi học.

Ban đầu anh ấy cũng không coi đây là chuyện gì ghê gớm. Nhưng Dương Dương lại học tập rất là nghiêm túc, cố gắng tranh thủ 4 năm này để học hết mọi thứ mà cô ấy muốn học.

Tới lúc tốt nghiệp, anh ấy hỏi Dương Dương, “giờ để anh tìm việc cho em hay là em vào thẳng công ty anh làm”.

Dương Dương không chọn đề nghị nào mà nói “mình không chịu được sự gò bó chốn công sở nên muốn phát triển sự nghiệp của riêng mình.”

Thấy Dương Dương nghiêm túc, anh ấy cũng không phản đối. Mà cho cô ấy một số tiền rồi để cô ấy thích làm gì thì làm.

Cô nàng bèn đi thuê mấy gian mặt tiền để mở cửa hàng kinh doanh. Sau khi lời được ít tiền, cô ấy bèn mua lại những gian hàng đó rồi bán chúng vào thời điểm giá thị trường cao nhất. Nhờ vậy mà cũng kiếm được khá khá.

Khi Dương Dương đang thăm đắc ý vì thành tựu của mình. Chồng cô ấy lại nói, “Chút tiền này thì đáng bao nhiêu, còn chưa bằng số lẻ trong túi cổ phiếu của anh ấy.”

Đương Đương hỏi ra mới biết anh ấy là tay chơi cờ phiêu lão luyện, bèn đề nghị, “khi anh ấy mua gì thì báo một tiếng để cô ấy mua theo”. Nhờ vậy, Đương Đương cũng kiếm được chút đỉnh.

Có số tiền đó cô ấy bắt đầu tính chuyện làm ngành nghề mà cô ấy thực sự yêu thích.

Đến giờ Đương Đương đã có trong tay hai công ty. Năm ngoái để tiện cho việc quản lý và phát triển, Đương Đương sát nhập hai công ty vào làm một.

Chồng Đương Đương cũng nhận ra năng lực của cô ấy. Chủ động trao quyền quản lý tài chính trong công ty của mình cho cô ấy.

Sau khi chúng tôi quen nhau, tôi rất tán thưởng cách đầu tư thời kỳ đầu của Đương Đương.

Cô ấy lờm tôi, “cậu tưởng tớ lợi hại như thế thật đấy à?”

Tôi hỏi cô ấy “tại sao?”

Cô ấy cười đầy hàm ý “đại thể là trước khi đưa ra bất cứ quyết định gì cô ấy đều hỏi ý kiến chồng mình. Chồng cô ấy luôn đưa ra góc nhìn mà cô ấy không thể tưởng tượng nổi.”

Cô ấy coi chồng mình như là một vị cố vấn cho sự nghiệp của bản thân, cũng tỉ mỉ tổng kết lại, “Tại sao cùng một vấn đề, mà cái nhìn của anh ấy lại không giống mình nhỉ? Tại sao cùng là một chuyện mà phương pháp xử lý của anh ấy lại khác mình như thế?”

Nhờ học tập và tổng kết, tầm nhìn và tư duy của Đương Đương ngày càng tăng cao mới có được thành tựu sau này.

Đều là lấy chồng giàu nhưng cách sống khác nhau, kết cục cũng khác biệt. Lấy được chồng giàu là chuyện tốt, vì họ có thể khiến cuộc sống của một cô gái thay đổi hoàn toàn. Nhưng nếu tầm mắt của bạn bị hạn chế ở tiền bạc của anh ta, tôi đành nói là quá lãng phí.

Bạn nên biết rằng với những người đàn ông như vậy, thực ra tiền bạc không hề quan trọng, thứ thật sự đáng giá là các mối quan hệ giao thiệp, tài nguyên trong xã hội, mắt nhìn người, kinh nghiệm sống phong phú và cái nhìn độc đáo trước các vấn đề.

Tiền chỉ là sự biểu hiện tổng hợp cho các năng lực trên mà thôi. Cho nên phụ nữ thông minh sẽ không lấy tiền từ ví của chồng họ, mà sẽ tìm tòi học hỏi từ cái đầu của họ để hoàn thiện bản thân, cố gắng vươn lên, đứng ở cùng độ cao với đối phương chứ không phải để người ta dùng tiền bao nuôi mình.

Bởi vậy lấy chồng giàu không có gì đáng để khoe khoang. Tiền của anh ta không phải tiền của bạn. Anh ta có thể nâng bạn lên trời bất cứ lúc nào, cũng có thể ném bạn xuống đất bất cứ lúc nào. Cảm giác an toàn thực sự không đến từ tiền, mà đến từ năng lực kiếm tiền.

Nếu bạn lấy một người giàu có và ngày ngày hao tâm tổn trí tìm cách moi tiền từ ví anh ta. Suốt ngày nghĩ cách làm thế nào để lấy lòng anh ta, vậy nhất định sẽ có người phụ nữ trẻ tuổi hơn, có thủ đoạn cao hơn tới thay thế bạn.

Phạm Băng Băng từng nói “tôi không cần lấy đại gia vì tôi chính là đại gia.”

Khí phách và sự tự tin này, bạn có không?

Trong bài viết này tôi không hề có ý khinh thường người nghèo. Vì không phải cô gái nào cũng ảo tưởng mơ mộng, nên mọi người cứ hiểu là tùy suy nghĩ của mỗi người đi. Chẳng qua nhìn từ góc độ khách quan, nếu đi điều kiện kinh tế có hạn thì có rất nhiều thứ họ không có cơ hội tiếp xúc, cũng không có cơ hội đi điều kiện thử nghiệm. Đương nhiên khi đó tầm mắt và kiến thức sẽ có hạn chế, ảnh hưởng tới tầm nhìn và tư duy.

Chương 14: Phụ nữ nhõng nhẽo thường tốt số nhất?

Hôm nay cuối cùng tôi phải Block một cô gái thích nhõng nhẽo làm nũng, ý tưởng này đã nảy sinh rất nhiều lần, nhưng đến khi block cô gái ấy, tôi vẫn có chút không đành lòng.

Một năm trước tôi chấp nhận lời mời kết bạn của hai cô gái gần như cùng lúc. Một trong hai người đó là cô gái hay nhõng nhẽo này. Nhớ cái lúc tôi vừa chấp nhận, cô ấy gửi cho tôi một loạt mười mấy icon hoạt hình khiến tôi hoa cả mắt, nào là ôm hoa, tặng quà, nào là âm nhạc, nhảy múa. Còn có mấy icon động vật nhỏ đáng yêu nữa mà cô ấy hãy còn gửi tiếp chứ... Nếu tôi không ngăn cản, có khi cô ấy sẽ gửi hết các icon có trên di động cho tôi mất.

Tôi vội vàng nói, “Thôi được rồi, đừng gửi nữa”.

Cô ấy gửi tiếp năm sáu icon nữa rồi mới ngừng lại. Icon cuối cùng là hình một gương mặt tủi thân chu môi. Sau đó cô ấy hỏi tôi, “Chị Văn Tình ơi, chị không thích icon ạ?”

Tôi đáp “không phải, một hai icon cũng không sao, nhưng hai mươi ba mươi icon thì tôi đau mắt lắm. Nói thực tôi không ghét dùng icon, thỉnh thoảng gửi một hai hình cho vui thì tôi thấy rất là thú vị. Xong cảm giác bị spam thế này không dễ chịu chút nào.”

Cô gái ấy lại hỏi tiếp, “Em thích chị lắm lắm ấy, chị chấp nhận lời mời kết bạn của em làm em vui lắm. Cho nên em chỉ thể hiện tâm trạng vui vẻ của em thôi mà.”

Tôi mới nghĩ có lẽ đây là một cô gái nhiệt tình, cho nên cũng không coi đây là chuyện đáng nói.

Cô gái này đã học đại học năm thứ 4, cô ấy nói cô ấy đã gửi CV (Curriculum Vitae) đến mấy chục chỗ nhưng không có chỗ nào muốn tuyển mình, cho nên cô ấy thấy rất buồn bã, tủi thân. Sau đó, cô ấy hỏi tôi có thể xem CV giúp cô ấy hay không. Cô ấy muốn biết mình làm không tốt ở điểm nào.

Lúc đó độc giả của tôi không nhiều như hiện tại, Vân Ý Hiên vẫn đang trong quá trình chuẩn bị, còn chưa khai trương cho nên tôi khá rảnh. Tôi bảo cô ấy gửi CV qua mail để tôi xem giúp cô ấy.

11h đêm hôm đó, tôi mở CV của cô ấy ra xem bỗng hiểu ra tại sao cô ấy không được tuyển.

Trang đầu tiên cô ấy dán mấy bức ảnh của mình, có chính diện, có mặt nghiêng, nhưng bức nào cũng là chu môi phồng mà, không phải giơ tay chữ V thì cũng dùng tay nâng cằm, ánh mắt ngơ ngác, mơ màng. Mà ảnh nào cũng đã được chỉnh sửa qua Art, có thêm hình ngôi sao, tia chớp, trái tim. Nếu đăng những bức ảnh này lên trang cá nhân thì tôi có thể hiểu được. Nhưng đây là CV, là CV đấy.

Sau đó tôi kéo xuống phần giới thiệu bản thân, đoạn đầu tiên là tôi là một cô gái rất là mơ mộng. Tôi luôn mơ ước về một cuộc sống tự do tự tại. Sở thích của tôi là chụp ảnh, du lịch và sưu tập búp bê.

Đoạn thứ hai là tôi ít khi chủ động làm quen với người khác mà thích người khác chủ động làm quen với tôi. Nhưng nếu gặp được người mà tôi cực kỳ yêu thích thì tôi cũng sẽ chủ động.

Sau đó cô ấy bắt đầu giới thiệu nơi sinh của mình, rằng đó là một thành phố xinh đẹp sạch sẽ. Cô ấy thích cái cây này, thích bông hoa kia, thích đường phố nọ. Tôi đọc mà đau cả mắt. Xem CV này mà người ta còn muốn tuyển thì một là có ý đồ đen tối, hai là mắt mù. Bởi vậy cô ấy không tìm được việc tôi hoàn toàn có thể hiểu được.

Hôm sau, tôi bảo cô ấy phải viết lại toàn bộ CV. Trước tiên phải đi chụp vài bức ảnh trông chuyên nghiệp và chính thức hơn. Cô gái ấy rất tủi thân, hỏi tôi những bức ảnh này không ổn ở điểm nào.

Tôi đáp những bức ảnh này không có gì không ổn, nhưng đặt trong CV thì không phù hợp. Nếu cô ấy muốn tìm được một công việc thì cần đi chụp lại ảnh ngay. Cô ấy cực kỳ không thỏa mãn, nhưng cuối cùng vẫn nghe tôi mà đi chụp ảnh. Trong mấy bức ảnh đó, cô ấy vẫn giữ vẻ mặt đáng yêu, nhõng nhẽo nhưng so với mấy bức ảnh trước thì trông đã bình thường hơn nhiều.

Tiếp theo là phần giới thiệu về bản thân, tôi bảo với CV tìm việc làm cô ấy cần viết về quá trình học tập, kinh nghiệm và sở trường của mình. Sau đó giới thiệu tính cách bản thân, sở thích. Đó là một cách đơn giản mà không phải viết văn xuôi chữ tình từ đầu tới cuối.

Khoảng 3 tháng sau, cuối cùng cô ấy cũng tìm được việc, làm nhân viên lễ tân cho một doanh nghiệp tư. Tôi cũng xem như hiểu thêm một chuyện oái oăm ở đời.

Nhưng chỉ 3 tháng tiếp đó, cô ấy bị công ty sa thải. Theo lời cô ấy thì cô ấy bị người khác hãm hại. Xong nguyên nhân thực sự thì tôi không rõ.

Thế rồi cô ấy lại chuyển qua làm lễ tân cho công ty khác, đồng thời còn bắt đầu yêu đương. Đó là khoảng thời gian tôi thanh tịch nhất.

Cô ấy nói bạn trai cô ấy rất thích sự ngây thơ đáng yêu của cô ấy. Hai người ở bên nhau cực kỳ hạnh phúc. Vì cực kỳ hạnh phúc nên cô ấy rất ít

khi tìm tôi trò chuyện. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, cũng chỉ sau 3 tháng, cô ấy khóc lóc nhắn tin cho tôi “bạn trai phản bội, cô ấy bị đá r ồi.”

Tôi hỏi, “hai người đang yên đang lành, sao tự nhiên anh ta lại thay lòng đổi dạ?”

Cô ấy tủi thân đáp “anh ta trắng hoa thì thôi, còn nói với em là anh ta không chịu nổi sự ngu ngốc và nông cạn của em. Nói em là búp bê không có não, suốt ngày ph ồng má chu môi, giả bộ kiêu khiến anh ta buồn nôn ..hu hu... Lúc trước anh ta bảo em đáng yêu nhất. Đúng là đ ồ lừa đảo.”

Những lời này thốt ra từ miệng một người đàn ông quả thực rất cay nghiệt. Nhưng theo những gì tôi biết về cô gái này thì đánh giá của bạn trai cô ấy về cô gái này không phải là không có lý.

Tôi bèn khuyên nhủ, “nếu anh ta là đ ồ lừa đảo thì em đừng lưu luyến nữa. Nếu anh ta bảo em nông cạn thì em nên đọc nhiều sách hơn để b ồi đắp tinh thần của mình. R ồi tìm một người đàn ông khác tốt hơn.”

Cô ấy hỏi tôi nên đọc sách gì, tôi bèn liệt kê cho cô ấy khoảng mười cuốn sách. Ba ngày sau cô ấy than thở với tôi, “chị ơi mấy cuốn sách này kiểu gì đó, chẳng hay gì cả. Em đọc không có hiểu. Em thích đọc tiểu thuyết lãng mạn kiểu tổng giám đốc bá đạo cơ.”

Tôi đã g ần hết hi vọng với cô gái này r ồi. Cũng may cuộc tình này không ảnh hưởng nhiều tới cô ấy. Cô ấy chỉ buồn bã mấy ngày r ồi quên ngay.

Nhưng sau đó, cô ấy đã biến thành 10 vạn câu hỏi vì sao.

Một buổi tối nọ khi tôi đang sáng tác, cô ấy nhắn tin hỏi tôi trên đời có ma hay không?

Tôi đáp, “tôi chưa từng nghiên cứu vấn đề này. Tôi đang bận việc khác.”

Mấy hôm sau, cô ấy lại nhắn tin hỏi tôi có hay nói mơ không?

Tôi cảm nín, tôi nghĩ vấn đề đưa cháu 1 tuổi nhà tôi hỏi thì phù hợp hơn. Sau đó, cô ấy lại hỏi tôi rất nhiều vấn đề kỳ cục. Tôi không muốn trả lời cô ấy lắm. G ần như hỏi 9 câu, tôi mới trả lời 1 câu.

Thế r ồi cô ấy bắt đầu gửi ảnh tự sướng cho tôi hoặc là mở to mắt vô tội, hoặc là tủi thân chu môi, không cũng là tròn mắt mơ màng. R ồi hỏi tôi có đáng yêu không?

Hôm nay cô ấy lại gửi cho tôi mười mấy bức ảnh tự sướng. Tôi không thể chịu nổi nữa nên đành block cô ấy.

Mà cô gái còn lại thì hoàn toàn khác.

Lúc trước khi tôi chấp nhận lời mời kết bạn của cô ấy, cô ấy cũng không có trò chuyện nhiều với tôi. Sau đó tới g ần lúc tốt nghiệp, cô ấy cũng gửi CV cho tôi. Khi tôi xem xong CV của cô ấy chỉ nghĩ rằng cô ấy làm CV tốt hơn tôi năm xưa nhiều lắm. Tôi không có ý kiến gì để bổ sung cả.

Nửa tháng sau, cô ấy tìm được một công việc khá tốt, cũng có bạn trai. Cô ấy rất ít khi trò chuyện với tôi. Ngoài những lúc có chuyện khẩn khoản, l ần

trò chuyện dài nhất giữa chúng tôi là khi cô ấy đối mặt với việc lựa chọn tình cảm.

Lúc đó bạn trai cô ấy là người bản địa nhưng cô ấy không phải. Cho nên tình yêu của họ gặp phải sự phản đối từ cha mẹ bạn trai. Cha mẹ bạn trai muốn anh ta cưới một cô gái là người cùng thành phố. Bản thân người bạn trai cũng không thể hiện lập trường cứng rắn trong chuyện này.

Cô ấy hỏi cô ấy có nên tiếp tục kiên trì hay không?

Tôi bèn hỏi ngược lại, “muốn kiên trì hay muốn từ bỏ? Tự vấn lòng mình sẽ rõ.”

Khoảng một ngày sau, cô ấy nhắn tin cho tôi cô ấy đã nghĩ thông r ấ. Cô ấy quyết định từ bỏ cuộc tình này. Cô ấy nói nhìn b ềngoài thì sự ngăn cản tới từ cha mẹ anh ấy, nhưng nếu anh ấy thật sự chân trọng cuộc tình này thì anh ấy sẽ cố gắng thuyết phục cha mẹ, chứ không phải để em cố gắng một mình.

Tôi rất vui vì cô ấy nhận ra mấu chốt vấn đề, chỉ nhắn lại một câu cho cô ấy “kết thúc một cuộc tình chắc chắn sẽ rất đau khổ, nhưng nhiều khi đau khổ nhất thời r ấ sẽ gặp được biển rộng trời cao. Còn nếu không muốn đau khổ nhất thời thì sẽ đau khổ cả đời.”

Tháng trước cô ấy gửi bánh kẹo cưới cho tôi. Cuối cùng cô ấy cũng tìm được tình yêu đích thực của đời mình. Tôi mừng thay cho cô ấy từ tận đáy lòng.

Cô ấy chưa từng nhõng nhẽo làm nũng với tôi, cô ấy chỉ xin lời khuyên từ tôi vào những lúc gặp khó khăn rắc rối. Mà trước khi xin lời khuyên cô ấy đã suy ngẫm rất kỹ vấn đề khiến cô ấy băn khoăn. Cho nên tôi cũng sẵn lòng đưa ra ý kiến bằng toàn bộ khả năng của mình.

Còn cô gái ưa nhõng nhẽo kia, tôi đành phải block mà thôi.

Trong cuộc sống có rất nhiều cô gái thích nhõng nhẽo làm nũng. Tôi không biết rốt cuộc nguyên nhân gì khiến họ nghĩ rằng nhõng nhẽo làm nũng là sẽ được người khác yêu quý, sẽ được đối xử đặc biệt.

Tôi từng hỏi chị em phụ nữ bên cạnh mình mọi người có bao dung nhường nhịn các em gái ưa làm nũng hay không?

Tôi ấn tượng mãi với một câu nói của cô bạn. Cô ấy nói, “Trên đời này tôi chỉ thấy con gái tôi làm nũng là đáng yêu. Còn những phụ nữ đã trưởng thành khác làm nũng tôi đều không thể chịu nổi. Vừa làm màu, vừa lập dị.”

Tôi cũng hỏi anh em nam giới xung quanh mình, có phải rất thích các cô ấy làm nũng với mình không?

Câu trả lời của một anh bạn cũng cực kỳ kinh điển, “Đàn ông tìm vợ đều không muốn lấy kiểu phụ nữ này. Chỉ đàn ông lớn tuổi kiếm nhân tình mới thích đám con gái nhõng nhẽo không nào. Bởi vì không chế loại người đó khá dễ dàng.”

Nói thực con gái trẻ thỉnh thoảng nhõng nhẽo một chút cũng coi như vui của vui nhà. Nhưng đi đâu này phải dựa trên cơ sở bản thân có đầu óc thông minh. Nhõng nhẽo làm nũng vừa đủ thể hiện sự hồn nhiên hoạt bát mà không phải thái độ thường nhật trong sinh hoạt.

Nếu coi nhõng nhẽo làm nũng như kỹ năng sinh tồn thì chắc chắn là bạn đang coi mình như búp bê không nỡ.

Thái độ của người bình thường với búp bê luôn là rảnh thì đùa chơi đôi chút. Không rảnh thì vứt vào một góc. Cho nên xin hãy dùng thời gian nhõng nhẽo, làm nũng để học hỏi mơ màng đầu óc của bạn đi. Đừng coi nhõng nhẽo, làm nũng là sự nghiệp cả đời của bạn.

Chương 15: Bạn rận là phương thuốc hữu hiệu để chữa mọi "bệnh thần kinh"

Viết văn về tình cảm lâu sẽ thường nhận được đủ kiểu tin nhắn, ví dụ như “gần đây bạn trai em không nhiệt tình bằng ngày xưa, gọi điện nhắn tin cũng không nhiều như trước đây, em nhắn tin thì anh ấy trả lời rất ngắn, hồi xưa anh ấy không như vậy, em nghi ngờ anh ấy đã yêu người khác, nên có âm thầm kiểm tra di động của anh ấy, nhưng lại không phát hiện được gì. Chị Văn Tình ơi, chị có thể phân tích giúp em được không? Rồi cuộc anh ấy có còn yêu em nữa không?”

Lại ví dụ như “Chị Văn Tình ơi, năm nay em vừa mới bắt đầu đi làm, em rất yêu quý công việc của mình, em thật sự hài lòng. Quan hệ của em với các đồng nghiệp cũng rất tốt nhưng vẫn có một người khiến em cực kỳ khó chịu. Hôm qua, em chạm mặt cô ta trong thang máy, bèn chủ động chào hỏi cô ta. Kết quả là, cô ta lờ em đi. Đứng gần như thế làm sao cô ta có thể không nhìn thấy em. Em nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không hiểu, rồi cuộc em đắc tội với cô ta bao giờ. Chị nghĩ em có nên chủ động hỏi cô ta hay không?”

Rồi ví dụ như “Trong dịp lễ hôm trước bạn trai tặng em một chiếc Iphone 6S. Em đăng lên trang cá nhân, thế mà có người nói là em đang khoe khoang nhưng thật ra em không hề có ý đó. Em chỉ muốn biểu đạt tâm trạng của mình và thể hiện tình cảm với bạn trai thôi mà. Sao họ lại nói về em như thế. Chị Văn Tình ơi, nếu chị gặp chuyện như vậy thì chị sẽ giải quyết thế nào?”

Mỗi lần đọc được các bình luận này, phản ứng đầu tiên của tôi không phải là “nếu gặp chuyện như vậy thì tôi sẽ giải quyết ra sao?” mà tôi chỉ cảm thán “cô bé ơi, em rảnh thật đấy”.

Nói thực tôi hoàn toàn cảm thông cho những nghi hoặc, phiền muộn của các cô gái ấy, cũng như rất thấu hiểu cho khao khát rất muốn biết câu trả lời của họ, vì tôi cũng từng như vậy rồi. Nhưng hiện giờ tôi không còn như vậy nữa. Nếu có người hỏi rằng tôi sẽ làm thế nào, tôi sẽ chỉ trả lời một câu “bạn rận là phương thuốc hữu hiệu để chữa mọi “bệnh thần kinh.”

Trong một cuốn sách Seft- Help tôi thấy câu nói “bạn rận là phương thuốc hữu hiệu để chữa mọi “bệnh thần kinh” ” là hợp ý tôi nhất. Không thể phủ nhận rằng tôi cũng từng là một người mắc bệnh thần kinh. Lúc ấy, Phi

Thúy Vân, Ý Hiên còn chưa ra đời, cũng không có các diễn đàn hay mạng xã hội, công việc lại nhàn nhã. Tôi còn ở cái tuổi đầy mơ mộng và chờ mong. Trong tưởng tượng của tôi, người tôi yêu phải đặt tôi lên hàng đầu mọi lúc mọi nơi. Tôi gọi điện thì trong vòng 3 giây phải nghe máy, dù bận rộn đến chân không chạm đất cũng phải quan tâm tôi đã ăn chưa, có ngủ ngon không, tâm trạng thế nào? Nếu không sao có thể gọi là yêu tôi được. Quả thực trong lúc đang yêu nhau say đắm, ông xã tôi làm được hết, nhưng tiếc vui chóng tàn, đôi lúc gọi điện tới còn bị ngắt máy. Thỉnh thoảng nhắn tin mà nửa ngày h ỉ âm. Tôi cũng nghĩ ngợi vẫn vợ chứ. “Sao lại thế, sao lại ngắt máy?? Đang làm gì? Ở bên ai? Trước đây đâu có như vậy?? Sao không trả lời tin nhắn?? Chưa nhận được hay là cố ý không trả lời?? Không vui?? Thay lòng đổi dạ??”

Nếu chưa có được đáp án, tôi sẽ suy diễn ra vô số khả năng. Đương nhiên tôi sẽ không bỏ qua mà sẽ chất vấn anh ấy “sao lại ngắt điện thoại của em?”

Anh ấy đáp “anh đang họp mà. Lúc ấy anh đang phát biểu, không thể nghe điện thoại của em được.”

Tôi đã thấy dễ chịu hơn đôi chút. Xong lập tức truy hỏi tiếp “vậy sao h ỉ trước anh không bao giờ ngắt điện thoại của em? H ỉ trước anh cũng họp hành suốt cơ mà?”

Bấy giờ anh ấy á khẩu không nói nên lời. Sau đó chúng tôi cãi nhau một trận. Có thể nói tác phẩm những năm ấy chúng tôi thường cãi nhau, gần đây đều xảy ra ở thời kỳ này. Về sau, ông xã tôi đành thành thật khai báo “h ỉ xưa còn chưa theo đuổi được em, anh nào dám không nhận điện thoại của em. Dù có đang họp thì anh cũng phải ra ngoài nghe điện thoại. Nhưng giờ thì khác rồi, anh còn sự nghiệp của mình nữa, anh phải thông cảm cho anh chứ.”

Tôi không thể chấp nhận được sự thật này, đi đâu này khác xa với sự tưởng tượng của tôi, cho nên tôi không ngừng giận dỗi, trách móc. Nhưng ngoài việc khiến cả hai đều mệt mỏi thì tôi chẳng thu được gì hết. Tuy sau mấy lần tôi dọa dẫm chia tay, anh ấy đã thỏa hiệp rất nhiều, cố gắng sáng trưa tối, mỗi buổi gọi cho tôi một cuộc. Nhưng tôi vẫn chưa hài lòng. Ai bảo tôi thừa thời gian cơ chứ, rảnh quá thôi mà.

Hơn nữa, sau một thời gian ngắn kiên trì, anh ấy cũng không đảm bảo được việc một ngày gọi 3 cuộc điện thoại. Thường là tới chiều, tôi cũng chưa nhận được cuộc điện thoại nào.

Thế là tôi lại khó chịu, tiếp tục hỏi tội “sao anh không gọi điện cho em? Bây giờ anh chẳng còn quan tâm tới em nữa !!”

Anh ấy vội kêu lên, “Oan uổng quá ! Làm gì có, anh bận lắm, kể cả ngoại tình thì cũng phải có thời gian chứ. Do anh bận tới mức cơm trưa cũng không ăn được đây này.”

Đương nhiên tôi sẽ không tin tưởng lời giải thích đẳng cấp thấp này. “Được rồi, dù trưa không ăn thì kiểu gì anh cũng phải đi vệ sinh đúng không? Nếu anh quan tâm tới em thì dù bận rộn tới chết anh cũng sẽ tranh thủ lúc đi vệ sinh để gọi điện cho em.”

Câu nói này tôi đọc được trên internet. Hình như bài văn đó viết “làm một người đàn ông thực sự quan tâm tới bạn. Dù bận rộn tới mấy cũng sẽ tranh thủ lúc đi vệ sinh mà nhắn tin cho bạn, để bạn biết là anh ấy luôn quan tâm tới bạn.”

Tôi từng tin sái cổ câu nói này, trên đời nào có ai bận rộn đến thế, bận tới mấy cũng phải ăn cơm, phải đi vệ sinh chứ? Bận rộn chỉ là cái cớ mà thôi. Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn oánh cho kẻ viết bài văn đó một trận. Đây chắc chắn là bài văn được viết bởi một kẻ rảnh quá hóa rồi. Khi bản thân tôi biết thế nào là bận rộn. Dù vào nhà vệ sinh, trong đầu tôi cũng chỉ nghĩ đến câu chữ, văn chương, ngắm tới kiểu dáng thiết kế ngọc bích, đủ thứ chuyện ... chẳng mấy khi rảnh để nhắn tin cho đối phương rằng em yêu anh lắm, em nhớ anh lắm.

Đương nhiên đây là chuyện về sau. Lúc đó chúng tôi bị tôi hành hạ quá khổ sở, đành nhắc khéo tôi “lúc rảnh, em có thể học tập nhiều thứ khác, cũng có thể ngắm xem mình muốn làm gì, dù sao em vẫn còn trẻ mà.”

Còn tôi cũng quá mệt mỏi rồi, thậm chí tôi còn coi thường bản thân “sau suốt ngày bận tâm một người đàn ông đang làm gì, lẽ nào tôi không thể sống phóng khoáng hơn sao?”

Không những thế khi tôi đang làm vậy, tôi cũng thường nghĩ ngợi lung tung, “nếu một hôm, lãnh đạo tái mặt đi vào văn phòng, tôi sẽ lập tức liên tưởng đến việc phải chẳng mình đã phạm sai lầm gì đó? Xong thực tế chứng minh, sắc mặt của lãnh đạo thường chẳng liên quan gì tới tôi. Ông ấy chỉ không vui vì những chuyện khác mà thôi.

Tôi quen cô bạn thân Đương Đương vào thời điểm này, tới giờ tôi vẫn biết ơn Đương Đương vì đã kéo tôi ra khỏi vũng bùn ấy. Sự phóng khoáng và độc lập của cô ấy đã chinh phục tôi. Tôi kể cho cô ấy nghe về nỗi khổ của mình. Cô ấy bĩu môi, chỉ nói ra một câu “Cậu rảnh quá đấy mà. Nếu đủ bận rộn thì cậu chẳng còn thời gian đâu mà nghĩ ngợi mấy chuyện này nữa.”

Sau đó tôi nghĩ việc tập trung sáng tác. Nhưng tôi vẫn chưa thấy mình đủ bận rộn. Thế là tôi sáng lập Phí Thúy Vân Ý Hiên, rồi mở ra diễn đàn “sống bằng tất cả những gì ta có”. Tôi trở nên ngày càng bận rộn, đôi lúc bận tới mức quên cả ăn cơm.

Tôi bắt đầu nếm trải sự bận rộn của ông xã tôi năm xưa, dần tin rằng khi bận rộn có thể người ta còn quên cả uống nước, tôi không còn tin tưởng mấy lời kiểu như dù bận rộn tới mấy cũng có thể tranh thủ lúc đi vệ sinh để gọi điện cho đối phương.

Bây giờ tôi chỉ tin là khi hết bận người ta mới rảnh để gọi điện cho đối phương. Tôi chợt nhận ra “bệnh thần kinh” của tôi không cần chữa mà tự khỏi.

Người bận rộn sẽ không có thời gian để suy nghĩ lúc này đối phương đang làm gì, cũng không suốt ngày nhìn chăm chăm vào điện thoại để chờ tin nhắn từ đối phương. Càng không bao giờ nghĩ ngợi vẩn vơ, lo được lo mất. Vì họ có nhiều chuyện cần làm. Họ luôn sống rất phong phú. Trong sự bận rộn họ dần tìm được giá trị và vị thế của mình.

Đôi khi khiến người ta mừng rỡ hơn cả, đó là những người mà họ tưởng rằng không quan tâm đến mình lại trở nên quan tâm mình quá mức. Những thứ mà họ từng tìm mọi cách để có được lại xuất hiện vô cùng dễ dàng.

“Cô bé ơi, nếu bạn cảm thấy cuộc sống này gian truân, lòng người không thấy đáy, tình yêu bấp bênh vô định. Cả ngày bạn ăn không ngon, ngủ không yên, bạn không biết nên giải quyết mọi thứ thế nào. Vậy tin tôi đi, bạn chỉ rảnh quá mà thôi. Hãy nhớ lấy câu nói này “bận rộn là phương thức hữu hiệu để chữa trị mọi bệnh thần kinh.” ”

Chương 16: Khi bắt đầu nỗ lực, mọi khó khăn r ễ sẽ qua đi

Một năm trước cô bạn khởi nghiệp một mình của tôi muốn tìm trợ lý nhờ tôi giới thiệu cho cô ấy người phù hợp. Bấy giờ một vị độc giả ở cùng thành phố với tôi đang phải đối mặt với khó khăn trong cuộc sống . Độc giả của tôi không phải người bản địa mà lấy ch ồng ở đây. Sau khi có con, cô ấy vẫn ở nhà chăm con. Ch ồng và mẹ ch ồng đều không quá tôn trọng cô ấy, nói ra, nói vào là chuyện thường. Cô ấy nhịn nhục cũng quen r ễ. Nhưng sau đó có một lần cô ấy mua một bộ sản phẩm trị mụn hết hơn một ngàn tệ. Vì sau khi sinh con thì trên mặt cô ấy có mọc ít mụn. Dù sao cũng là phụ nữ trẻ chưa tới ba mươi, ai chẳng thích làm đẹp. Nhưng hơn một ngàn tệ này lại gây ra đại chiến trong gia đình. Mẹ ch ồng cô ấy biết li ền mắng cô ấy phá ra chi tử, ích kỷ. Con bà ta cực khổ kiếm ti ền mà cô ấy không hề tiết kiệm. Cháu thì còn nhỏ, mà mẹ nó không biết lo cho tương lai của nó. Làm vợ kiêu gì thế? Làm mẹ kiêu gì thế?

Ch ồng cô ấy biết chuyện, không những không bênh vực cô ấy, thậm chí còn nói : “cái mặt của cô ấy có xứng dùng đồ đắt như vậy hay không?” Lần này cô ấy thực sự tổn thương, cho nên cô ấy nói với tôi.

“Chị Văn Tình ơi, em đang tìm việc làm. Nếu chị có bất kỳ cơ hội gì thì hãy cho em biết. Dù khó, dù khổ, dù mệt đến mấy em cũng sẵn sàng làm.” Nói thực, cô ấy không phù hợp với yêu c ầu tuyển trợ lý của bạn tôi.

Nhưng tôi vẫn muốn cô ấy thử xem. Sau khi nói với bạn tôi về chuyện này, bạn tôi chấp nhận gặp cô ấy một lần. Tối hôm đó, bạn tôi á náy nói với tôi, cô ấy không trúng tuyển. Vì cô ấy đã ở nhà mấy năm r ễ. Dù là kinh nghiệm hay kỹ năng đều không bắt kịp vị trí trợ lý. Mà bạn tôi thì không muốn đào tạo lại một trợ lý từ đầu.

Tôi tỏ ý thông cảm với quyết định của bạn tôi. Nhưng hôm sau bạn tôi gọi điện lại nói với tôi quyết định tuyển cô ấy. Tôi khá bất ngờ , không biết nguyên nhân gì khiến bạn tôi đổi ý.

Bạn tôi nói với tôi, vì hôm qua vị độc giả này của tôi chủ động gọi điện cho cô ấy nói: “Em biết đi ều kiện của em không phù hợp với yêu c ầu của chị. Nhưng em thực sự rất muốn có được công việc này, vì nó liên quan tới tôn nghiêm và địa vị của em trong gia đình. Em có thể chăm chỉ và hết lòng với công việc này hơn bất cứ ai. Em chỉ xin chị cho em ba tháng, những

việc em chưa biết làm, em sẽ học. Những thứ em không hiểu, em sẽ hỏi. Trong ba tháng này, chị chỉ cần cho em phí sinh hoạt cơ bản là đủ, em mong chị có thể cho em cơ hội để được độc lập, tự chủ.”

Bạn tôi đã bị cô ấy thuyết phục, quyết định cho cô ấy cơ hội. Đương nhiên cũng không chỉ cho cô ấy phí sinh hoạt cơ bản. Cuối cùng, cô ấy đã chính thức tới làm tại công ty của bạn tôi. Nghe nói, ban đầu đúng là cô ấy làm không tốt, cô ấy không biết làm Powerpoint, không biết cách ghi lại những điểm quan trọng trong hội nghị, càng không biết cách phối hợp các hạng mục công việc. Nhưng cô ấy là người nỗ lực nhất trong công ty, có thứ gì không hiểu, cô ấy sẽ đi hỏi từng đi đâu một. Hằng ngày cô ấy luôn là người ra về muộn nhất.

Bạn tôi có nhắc cô ấy hãy cân bằng tốt công việc và gia đình. Cũng may mẹ chồng và chồng đều khinh thường cô ấy. Đợi cô ấy làm không nổi nữa thì sẽ phải về nhà. Họ chỉ chờ tới ngày ấy, nên cũng không làm khó dễ cô ấy nhiều.

Mà nhân những ngày không bị làm phiền, cô ấy ra sức học tập. Ngoài việc học hỏi người khác cô ấy còn mua rất nhiều sách chuyên môn, cố gắng đọc hết. Cô ấy nỗ lực từng giây, từng phút trong công việc. Chưa bao giờ tám chuyện với người khác, cũng không vui chơi lãng phí thời gian.

Những việc bạn tôi cần cô ấy làm, cô ấy sẽ làm nghiêm túc và cẩn thận. Những việc bạn tôi không giao cho cô ấy, cô ấy cũng cố gắng nghiên cứu chúng.

Chưa tới ba tháng, bạn tôi đã cho cô ấy trở thành nhân viên chính thức. Có lần ăn cơm cùng nhau, bạn tôi cười bảo với tôi, “Suýt nữa thì tớ đã bỏ qua trợ lý giỏi nhất thế gian. Trong công ty của tớ, không ai chuyên nghiệp và nỗ lực hơn cô ấy. May mà lúc trước tớ mềm lòng, mới hơn 2 tháng, mà cô ấy đã giải quyết mọi chuyện đâu ra đấy. Thực ra làm trợ lý không yêu cầu cao về chuyên môn, chỉ cần chăm chỉ, nghiêm túc là được. Bây giờ cô ấy có thể giải quyết thỏa đáng mọi công việc mà tớ giao cho rồi.”

Khi tôi gặp lại cô ấy, sự tự ti và mê mang đã bị thay thế bởi phong thái nghiêm túc và kiên nghị. Thần thái cũng tuyệt hơn trước rất nhiều.

Khoảng một năm sau, bạn tôi định mở một công ty con ở thành phố khác. Khi một lần nữa đối mặt với vấn đề ứng cử viên. Bạn tôi có ý muốn muốn phái cô ấy tới công ty mới phụ trách quản lý, nhưng cũng có phần lo lắng. Thứ nhất việc cô ấy làm trợ lý quá tốt, bạn tôi không nỡ để cô ấy đi. Cô ấy thông hiểu mọi thói quen và phong cách làm việc của bạn tôi. Hai người làm việc vô cùng ăn ý.

Thứ hai, cô ấy là người có gia đình ở đây. Cử cô ấy tới một thành phố khác thì sợ cô ấy không muốn, cũng sợ ảnh hưởng tới gia đình cô ấy.

Khi bạn tôi đang do dự thì cô ấy lại chủ động tìm tới bạn tôi và xin đi giết giặc. Lần này cô ấy không được ăn cả ngã về không như lúc xin việc mà

phân tích cho bạn tôi đâu ra đấy.

Cô ấy nói, “Không ai hiểu rõ bộ máy vận hành của công ty hơn cô ấy. Cũng không ai hiểu rõ yêu cầu của bạn tôi hơn cô ấy. Nếu để cô ấy phụ trách công ty mới thì chắc chắn cô ấy sẽ quản lý công ty thật tốt với toàn bộ nhiệt huyết của mình.”

Bạn tôi đã bị thuyết phục, chỉ nói một câu. “Nếu người nhà ủng hộ quyết định của em, vậy em sẽ trở thành tổng giám đốc của công ty mới này.”

Thực ra khi cô ấy đề nghị chủ động phụ trách công ty mới cũng chưa biết mẹ chồng và chồng sẽ phản ứng ra sao. Nhưng lần này cô ấy đã sớm quyết định sẽ không giao quyền sinh hoạt vào tay bất kỳ ai. Cô ấy không muốn sống những tháng ngày phụ thuộc. Cô ấy muốn sống có niềm tin và tự trọng. Dù phải đánh đổi nhiều thứ thì cô ấy cũng không hối tiếc.

Nhưng không ngờ khi cô ấy nói chuyện này với người nhà. Chồng cô ấy chỉ do dự một lúc rồi đồng ý ngay. Phản ứng của mẹ chồng càng ngoài dự đoán, khi bà cụ biết cô ấy có thể trở thành tổng giám đốc của công ty mới thì không những không ngăn cản mà còn hoàn toàn ủng hộ quyết định của cô ấy. Mẹ chồng vỗ ngực nói với cô ấy, “Yên tâm đi, mẹ sẽ trông cháu giúp con. Nếu con nhớ nó thì mẹ sẽ dẫn nó tới chỗ con. Dù sao hai thành phố cũng chỉ cách nhau có 2 tiếng đi xe.”

Bấy giờ cô ấy mới nhận ra sau hơn một năm nỗ lực, thái độ của mẹ chồng đối với cô ấy đã khác hẳn. Từ khi sự nghiệp của cô ấy đi lên, mẹ chồng đã không còn nói ra nói vào, lạnh lùng, nghiêm khắc với cô ấy nữa. Tình huống cô ấy tăng ca, mẹ chồng còn phần cơm cho cô ấy, chẳng qua vì quá bận rộn nên cô ấy mới không chú ý tới những việc này mà thôi.

Gần đây cho dù cô ấy mua thứ gì thì mẹ chồng cũng rất ít khi phàn nàn. Vì thu nhập của cô ấy đã đủ để chi tiêu cho bản thân. Thậm chí còn đủ chi tiêu cho cả con cô ấy. Cô ấy cũng dần có vòng giao thiệp của mình, không còn ru rú ở nhà, chẳng biết đời mình sẽ đi về đâu.

Chồng cô ấy cũng không còn vênh váo sai khiến cô ấy nữa. Tháng trước anh ta còn chủ động mua thuốc bổ cho cô ấy để cô ấy bồi bổ, đừng quá bận rộn mà khiến sức khỏe đi xuống.

Ban đầu lý do khiến cô ấy muốn độc lập tự chủ là vì muốn người nhà này thấy được cô ấy có thể sống một cách đường hoàng. Cô ấy muốn dùng hành động thực tế cho hả giận.

Nhưng khi cô ấy thực sự làm được, cô ấy lại không còn suy nghĩ đó nữa. Bởi vì trong quá trình nỗ lực, người được lợi nhất chính là bản thân cô ấy. Cho nên mọi thứ khác đều trở nên không quan trọng.

Trong lần trò chuyện gần đây nhất với tôi, cô ấy nói, “em từng thường xuyên phiên chi để hỏi bí quyết sống chung với mẹ chồng, phương pháp lấy lòng chồng. Nhưng giờ em mới hiểu, mọi bí quyết phương pháp đều không đáng tin bằng nỗ lực của chính mình. Khi bản thân em không có giá

trị, trong mắt người khác bí quyết của em chỉ là sợ sệt, lấy lòng. Phương pháp của em chỉ là nịnh bợ, khép nép. Chỉ khi bản thân em không ngừng nỗ lực thì mọi khó khăn mới thực sự qua đi.”

Rất nhiều cô gái đi hỏi thăm khắp nơi các phương pháp giải quyết chuyện vợ chồng gia đình. Nhưng họ không biết rằng mọi phương pháp giải quyết đều ở trên người mình .

Có câu nói này rất hay, chỉ người buộc nút mới tháo được nút. Người khác không thể giải quyết được vấn đề trong cuộc sống hiện thực của bạn. Tất cả đều dựa vào chính bạn. Mà phương pháp hữu dụng nhất chính là cố gắng nỗ lực. Dù là hoàn thiện bản thân hay để phát triển sự nghiệp thì đều có tác dụng hơn hỏi thăm cầu cứu khắp nơi. Khi bạn có giá trị, bạn mới có tôn nghiêm. Chỉ người có tôn nghiêm, có giá trị mới nhận được sự tôn trọng từ người khác.

Nếu bạn muốn làm chủ cuộc sống của mình, nếu bạn muốn nhận được sự tôn trọng, bạn xứng đáng có được, còn chần chừ gì nữa mà không nỗ lực đây.

Chương 22: Này cô gái, thế giới của bạn đã đủ lớn chưa?

Để tôi kể cho bạn nghe một câu chuyện, câu chuyện về một người đàn ông nghiệp cũ của tôi.

Mới hôm trước, căn biệt thự lộng lẫy của gia đình cô ấy mới khánh thành. Cô ấy mời mọi người tới khách sạn ăn cơm. Trong lời nói, câu nào cũng tràn ngập tự hào và vui sướng, khác hoàn toàn với hình tượng trước đây. Ngày xưa cô ấy từng đau khổ vì mâu thuẫn với mẹ chồng tới mức muốn ly hôn, nhưng bây giờ cô ấy đã trở thành chủ nhân của cả gia đình. Cha mẹ chồng đều phải yêu chiều dỗ dành cô ấy. Cuộc sống của cô ấy chính là một phim kịch lệ, phấn đấu cực kỳ rõ ràng.

Khi tôi biết cô ấy, thực ra cô ấy đã rời khỏi công ty từ rất lâu rồi. Chuyện về cô ấy tôi nghe được từ các đồng nghiệp khác. Từ khi còn làm ở công ty, cô ấy đã đặt ra cho mình một mục tiêu, đó là nhất định phải lấy được chồng giàu.

Khi đó cô ấy còn trẻ, thiếu khôn khéo, nghĩ gì nói đấy, thẳng như ruột ngựa nên ai cũng biết cô ấy mơ lấy chồng đại gia. Cũng bởi vậy, nên có rất nhiều người có thành kiến với cô ấy. Thực ra là con gái, ai chẳng muốn lấy được chồng giàu. Chẳng ai mong sau này mình ăn đói mặc rách, khổ sở bần hàn cả. Nhưng xã hội này yêu cầu phụ nữ phải tinh tế, hàm xúc cho nên cô gái ngây thơ này đã tạo ra vô số kẻ địch cho mình. Tóm lại khi làm việc ở công ty tôi chưa từng thấy bất kỳ ai có đánh giá tốt về cô ấy. Sau đó, cô ấy gặp được vài người đàn ông giàu, nhưng cuối cùng đều không tu thành chính quả. Thế là cô ấy còn trở thành đối tượng chế nhạo của nhiều người.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình, chồng giàu dễ kiếm như vậy sao?”

Cuối cùng cô ấy lấy một người đàn ông không hẳn là đại gia nhưng của cải cũng phong phú, có thể tạm xem như con nhà giàu. Sau khi kết hôn, cô ấy li hôn ngay, ai cũng biết làm dâu nhà giàu không đơn giản trừ khi được lòng cha mẹ chồng. Còn đâu tài sản và tiếng nói trong nhà đều chưa bao giờ nằm trong tay người chồng kia.

Trong khi đó, bằng cấp của cô ấy bình thường, mặt mũi cũng bình thường, cha mẹ chồng vẫn cho rằng cô ấy không xứng với con mình, ít khi tỏ ra

hòa nhã với cô ấy. Dù cô ấy làm gì đi chăng nữa thì cũng bị cha mẹ chửi xoi mói, chê bai. Không phải chê cô ấy quê mùa thì cũng chê cô ấy không phóng khoáng. Cô ấy sinh ra trong một gia đình bình thường, biết người giàu thường vẽ chuyện nên đành gắng nhịn.

Hai năm sau, cô ấy sinh được một đứa con gái nhưng cha mẹ chửi lại muốn có cháu trai nên càng lạnh lùng khinh thường cô ấy hơn.

Nhiều người cười nhạo cô ấy không biết tự lượng sức mình. Nếu lấy một người đàn ông gia cảnh bình thường thì đã không phải chịu khổ như thế.

Có khi cha mẹ chửi còn phải lấy lòng con dâu ý chứ!!

Đây chính là thời điểm mà tôi quen cô ấy.

Có thể nói, trước khi quen cô ấy, tôi đã nghe rất nhiều câu chuyện về cô ấy. Xong, không hiểu vì sao khi gặp cô ấy, tôi không hề thấy ghét mà chỉ thấy xót xa, thương cảm. Một cô gái muốn lấy chồng khá giả một chút thì đâu có gì sai? Cô ấy đâu có làm hại tới ai cho nên tôi chưa từng có thành kiến với cô ấy.

Sau đó tôi nghe cô ấy nói muốn ly hôn vì không thở nổi cuộc sống quá ngột ngạt, bức bối. Lại ngày ngày bị cha mẹ chửi ép, phải sống thật dè dặt cẩn thận. Cô ấy cảm khái “Có lẽ số phận của tớ chỉ như vậy mà thôi.”

Tôi chỉ hỏi cô ấy một câu, “Cậu có cam tâm không?”

Cô ấy im lặng rất lâu, nhưng không hề trả lời.

Sau đó, nghe nói cha mẹ chửi cô ấy đã lớn tuổi nên trao công ty cho con trai quản lý. Nhưng sau khi con trai họ tiếp nhận công ty tình hình kinh doanh sa sút thảm hại, gần như làm gì thua lỗ đó. Cha mẹ chửi lo lắng sốt ruột đến phát bệnh.

Đúng lúc này, cô ấy nói với mẹ chửi trong bệnh viện, “Mẹ ơi, nếu mẹ tin con thì để con thử xem”

Mẹ chửi mệt mỏi nhìn cô ấy, trong mắt chứa đầy sự ngờ vực và khinh thường, “Cô ấy à??”

Cô ấy phân tích đầu ra đầu vào, “Mẹ chỉ có một người con trai là anh ấy. Gần đây công ty thua lỗ thế nào mẹ cũng thấy rồi. Anh ấy không giỏi quản lý công ty nên cũng rất đau đầu phiền muộn. Anh ấy suốt ngày than với con là anh ấy không có hứng thú, cũng không có năng lực quản lý công ty. Nếu để anh ấy làm tiếp thì sớm muộn công ty này cũng sụp đổ. Con biết mẹ không hài lòng về con nhưng lúc cần dùng người thì cũng chỉ có người trong nhà là đáng tin thôi.”

Mẹ chửi cô ấy cân nhắc mấy ngày rồi chấp nhận.

Thời điểm đó cũng không còn lựa chọn nào khác. Chửi cô ấy biết vợ mình sẽ đứng ra quản lý công ty thay mình cũng vui vẻ giao lại công việc, đứng đằng sau giúp đỡ, ủng hộ cô ấy.

Đầu tiên, cô ấy lấy hết các đơn hàng mà chồng cô ấy đánh mất ra nghiên cứu, phân tích từng đơn một rồi tới từng chỗ để gặp mặt. Cô ấy là người chưa đạt được mục đích thì tuyệt đối không bỏ qua. Vừa đấm vừa xoa, sử dụng tình cảm hợp tác trước đó và viễn cảnh phát triển trong tương lai. Trong vòng 1 năm, không những ký lại được từng đơn hàng bị mất mà còn sử dụng các mối quan hệ mới để phát triển không ít các đơn hàng. Khoảng 2 năm sau, lợi nhuận của công ty đã vượt qua thời kỳ hưng thịnh nhất khi cha mẹ chồng quản lý. Bây giờ, mẹ chồng mới bắt đầu tin tưởng năng lực của cô ấy.

Ba năm sau, cô ấy phát triển công ty ra nước ngoài. Lúc này, cha mẹ chồng không thể không thừa nhận cô ấy vừa giỏi hơn con trai họ, vừa giỏi hơn họ. Đúng thời điểm đó, cô ấy lại có thai, cô ấy không bỏ bê công ty mà vừa dưỡng thai vừa khắc khổ nghiên cứu chuyên môn nghiệp vụ. Mười tháng sau, cô ấy sinh con trai, cũng thành lập một công ty mới chỉ phụ trách việc phát triển ra nước ngoài. Trước đó, ngày nào cô ấy cũng học tiếng anh và mẹ chồng không còn khinh thường cô ấy nữa. Thậm chí không thể không nhờ cậy vào cô ấy.

Sau đó cha mẹ chồng giao lại toàn bộ công ty cho cô ấy, yên tâm ở nhà chăm cháu trai, cháu gái. Khi trao hết quyền quản lý công ty cho cô ấy, mẹ chồng cũng lo lắng băn khoăn vì dù sao họ cũng từng đối xử tệ với cô ấy. Nhưng khi nắm quyền lực ở trong tay, cô ấy cũng không hề so đo những chuyện cha mẹ chồng từng làm. Có lần trò chuyện cùng cô ấy, cô ấy nói, “Tuy trước đây quả thực họ không tốt với tớ. Nhưng thành tựu hiện tại của tớ cũng là nhờ họ đặt nền móng cơ sở.”

Bây giờ, tôi chợt nảy ra một suy nghĩ khẳng định “cô ấy có thể làm tốt hơn nữa bởi vì cô ấy có thể buông bỏ uất ức, hiểu được điểm tốt của người khác. Điều này thể hiện sự phóng khoáng. Mà người phóng khoáng, chắc chắn có thể làm nên nghiệp lớn”

Sau khi cha mẹ chồng rút về nghỉ ngơi, cô ấy sắp xếp cho cuộc sống của cha mẹ chồng đâu ra đấy. Bất kể là về vật chất hay là tinh thần, cha mẹ chồng gặp chuyện gì cũng không tìm con trai mà tìm cô ấy luôn. Cứ thế cho đến hiện giờ, cha mẹ chồng thường xuyên nói với con trai mình “Anh còn chẳng tốt với chúng tôi bằng con dâu, con bé giống con gái chúng tôi hơn anh. Còn anh cứ như con rể ấy.”

Chồng cô ấy cũng không so đo. Dù sao lúc trước, khi quan hệ mẹ chồng, nàng dâu căng thẳng, anh ấy cũng rất phiền muộn. Tình hình hiện giờ khiến anh ta rất vui mừng. Nếu xét về mặt năng lực, người đàn ông này đúng là rất bình thường. Nhưng cũng may anh ta không có dã tâm gì, càng không hăm hực việc vợ giỏi giang hơn mình. Cho nên hai người sống bên nhau hòa hợp, êm ấm.

Sau bữa cơm, cô ấy mời mấy người bạn thân về phòng trà để tiếp tục trò chuyện. Nói thực, lúc cô ấy ở trong tình cảnh chán chường, u ám, tôi cũng chẳng nhận ra bao nhiêu nhưng giờ cô ấy tự tin, ưu nhã, tôi nhìn ra ngay. Cô ấy nói, “sang năm, cô ấy muốn mở rộng khai thác sang khu vực Âu - Mỹ. Mong tới lúc con trai, con gái nối nghiệp thì công ty này đã trở thành một doanh nghiệp lừng lẫy.”

Tôi cười nói với cô ấy, “Chắc chắn rồi. Nhất định cậu sẽ làm được.”

Khi rời nhà cô ấy, bên ngoài gió lạnh thổi qua buốt giá tận xương nhưng trong lòng tôi máu nóng sôi trào vì sự chuyển mình vang dội của cô ấy, cũng vì hoài bão rộng lớn của cô ấy.

Ông xã nói với tôi, “Người phụ nữ này không tầm thường.”

Tôi mỉm cười gật đầu, “Đúng! Cô ấy không tầm thường.”

Thực ra, phụ nữ nào cũng có thể trở nên không tầm thường. Rất nhiều cô gái ngày ngày bán khoản việc đàn ông có điểm này điểm kia không tốt. Nhưng lại không thể rời bỏ anh ta.

Mẹ chồng rất khó chịu, làm sao để thắng được bà ấy?

Thế giới này có quá nhiều cám dỗ, làm sao để quản thúc được người đàn ông của mình??

Nhưng bạn ơi, cần phải thừa nhận rằng thực ra chúng ta không thể thay đổi người khác, chúng ta chỉ có thể thay đổi chính mình. Người duy nhất nghe theo mệnh lệnh của chúng ta chỉ có bản thân chúng ta mà thôi.

Có người nói, thế giới của đàn ông rất rộng lớn. Nhưng tôi lại muốn nói, miễn là ta muốn, ta nỗ lực thì thế giới của chúng ta cũng có thể trở nên rộng lớn.

Thế giới của bạn nhỏ, Thì bạn mới bán khoản những việc vặt vãnh, nhỏ nhặt

Thế giới của bạn nhỏ, Thì bạn mới ngày càng mong muốn người khác thay đổi cho phù hợp với kỳ vọng của bạn.

Thế giới của bạn nhỏ, Thì bạn mới sống mà không cảm thấy an toàn.

Khi bạn mở rộng tầm nhìn và trông ra thế giới, bạn sẽ thấy thế giới rộng lớn vô biên.

Khi bạn bỏ qua mọi lời bàn tán, ngẩng đầu nhìn về phương xa, bạn sẽ phát hiện ra con đường phía trước thênh thang rộng lớn.

Khi bạn không để cuộc đời mình phụ thuộc vào người khác, bạn sẽ nhận ra mình mạnh mẽ vô cùng.

Khi thế giới của bạn đủ lớn, bạn sẽ thấy cuộc đời đều nằm trong tay bạn.

Chương 23: Nguyên tắc sinh tồn của người trưởng thành: Đừng suốt ngày làm phiền người khác

Mỗi dịp tết đến, hội bạn thân của chúng tôi lại tụ họp một bữa. Khẩu hiệu của chúng tôi là “Quên ch ồng, thả con”.

Có ch ồng thì để ch ồng tự đi chơi. Có con thì nhờ người ch ồng hộ.

Sau đó chúng tôi tìm một khách sạn đẹp để phù hợp để nghỉ dưỡng. Đặt một phòng lớn rãi cùng ăn cơm, cùng làm đẹp. Tâm sự những chuyện đã gặp và những đi ều tâm đắc trong một năm qua.

Năm nay cũng không ngoại lệ, sau khi ăn uống no say, tất cả bắt đầu trò chuyện. Tôi lớn tiếng tuyên bố “Đời này tớ sẽ không bao giờ vay ti ền các cậu. Nếu các cậu nhận được tin nhắn vay ti ền. Vậy chỉ có một khả năng, đó là tớ bị hack tài khoản.”

Dương Dương lườm tôi một cái, “Yên tâm, bọn này không cho cậu vay ti ền đâu.”

Nhiều người nghe cuộc hội thoại này của chúng tôi, có lẽ sẽ cho rằng, “hóa ra tình cảm của mấy người cũng chỉ đến vậy mà thôi”.

Nhưng sự thật là như thế nào?

Ban đầu tôi đầu tư vào ngọc bích chỉ vì sở thích. Kết quả ra sao, tôi cũng không dám chắc. Nhưng có lẽ vì thời vận không tệ nên từ tháng đầu tiên khai trương, chuyện kinh doanh của tôi rất tốt. Tôi không hề che giấu sự vui vẻ của mình. Mọi người trong nhà khuyên nhủ tôi, “sống thì phải khiêm tốn, chớ gây thù chuốc oán cho mình”.

Ch ồng tôi cũng khuyên, “Đừng khoe với bạn em là em kinh doanh tốt thế này thế kia. Dù sao trong số bạn bè em, có người đã là triệu phú, nhưng cũng có người còn đi làm công. Em thành công nhanh như vậy để khiến tâm lý người khác không cân bằng”.

Tôi nghe lời của mọi người.

Lúc đó chúng tôi tụ họp vì tôi kinh doanh lần đầu tiên, nên bạn bè đều quan tâm đến tiến triển kinh doanh của tôi. Khi họ hỏi tôi chuyện kinh doanh thế nào, tôi úp úp mở mở mà nói, “Cũng tạm tạm, không lỗi là được rồi.”

Đôi lúc còn đùa, “Thị trường đang biến động, không biết còn ti ền nhập hàng chuyển xong nữa không?”

Lúc đó, tôi cũng không bận tâm nhiều vì cho rằng làm vậy là quan tâm tới tâm tình của mọi người.

Nhưng hôm sau, tôi còn mơ màng ngủ trên giường, di động chợt báo có tin nhắn. Tôi cần lên xem. Hóa ra là tin nhắn thông báo có người chuyển khoản cho tôi. Lúc ấy tôi nghĩ mình đang mơ ngủ nên bỏ điện thoại xuống, ngủ tiếp. lát sau, lại có tin nhắn gửi tới, vẫn là thông báo có người chuyển khoản cho tôi. Tôi bèn gọi điện cho ông xã, hỏi anh ấy có chuyển khoản cho tôi không?

Anh ấy đáp, “không”.

Sáng hôm sau, tôi nhận được 3 khoản tiền chuyển đến qua ngân hàng. Khi ấy tôi rất hoang mang.

“Sao tự nhiên lại có nhiều người chuyển khoản cho mình thế này?”

Kể cả nhà xuất bản gửi tiền nhuận bút cho tôi thì cũng không gửi liền 3 lần trong một buổi sáng như vậy.

Để tìm hiểu nguyên do, tôi ngẩng dậy bật laptop lên mới biết, hóa ra là 3 cô bạn thân gửi tiền cho tôi. Vì lúc Vân Ý Hiền mới khai trương, bọn họ mỗi người đều mua một món ngọc bích, cho nên biết rõ số tài khoản của tôi. Khi ấy tôi cảm thấy bối rối. Có cảm động, Vì một người ủng hộ bạn vô điều kiện bạn về mặt tài chính thì chắc chắn là cực kỳ yêu quý bạn. Có xấu hổ, Bởi vì tôi lại giấu diếm họ, chưa hoàn toàn tin tưởng họ. Có áy náy, Khi đó tôi đã thầm thề trong lòng, sau này nếu họ có nhờ vả thì dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng tôi cũng chẳng từ.

Tôi nghĩ ngợi một thoáng, rồi quyết định thành thật với họ, mời họ một bữa cơm để xin lỗi, nói cho họ biết suy nghĩ của tôi lúc này, tuy họ suốt nửa thì liên thủ đánh tôi một trận.

Đánh là thương, mắng là yêu mà nhưng tôi rất vui mừng. Tôi biết qua chuyện này tình nghĩa của chúng tôi sẽ bền chặt cả đời.

Từng có một cô gái giận dữ kể với tôi, cô ta cần mua nhà liền tìm một cô bạn để vay tiền, kết quả là cô bạn kia nói gần đây mình cũng đang túng thiếu, không cho cô ta vay, khiến cô ta đành mua nhà trả góp, phải trả thêm rất nhiều lãi.

Lúc đó nghe cô ta kể xong, tôi không nói gì cả. Ai cũng có khó khăn của riêng mình, có phải lúc nào cũng tích trữ một đồng tiền rồi chờ người khác tới vay đâu. Tuy cô bạn kia giàu có, nhưng biết đâu chừng cô ấy không đồng ý cho vay hoặc là cô ấy thực sự không dư tiền. Mà cũng có thể là chẳng phải trường hợp nào trong hai trường hợp trên. Đơn giản là cô ấy không muốn cho vay mà thôi, có đáng để bạn cạnh tranh trong lòng, oán hận không dứt như vậy hay không?

Thế là tôi liền nói với cô ta, “mua nhà trả góp cũng chả có gì không tốt. Bởi vì trên đời này thứ khó trả nhất chính là ân tình”. Cô ta tỏ vẻ không đồng tình với ý kiến của tôi. Vì cô ta cho rằng, cô bạn kia không cho cô ta

vay tiền khiến cô ta tổn thất rất nhiều. Tôi nói, sao cô không nghĩ có lẽ bạn cô cũng không giữ nhiều tiền mặt ở nhà, rất có thể cô ấy cũng gửi tiền trong ngân hàng hoặc mua cổ phiếu, trái phiếu gì đó cũng sẽ có tiền lãi. Cô vay tiền cô ấy, là để mình không phải thanh toán tiền lãi. Nhưng cô ấy sẽ phải bỏ qua lợi ích của chính mình vì lợi ích của cô. Cô làm thế chẳng phải xâm phạm tới lợi ích của cô ấy hay sao?

Cuối cùng, cô gái này thốt ra một câu “Vay cô đừng bao giờ vay tiền ai cả”. Rồi giận dữ bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng cô ta, tôi lắc đầu thở dài, bạn bè đích thực là thế nào? Làm bạn bè của nhau, dù có khó khăn tới mấy tôi cũng sẽ không động chút là vay tiền của bạn. Vì tôi sợ bạn khó xử. Tôi sợ mang phiền phức tới cho bạn. Nhất là khi bạn không còn độc thân nữa, tôi còn phải thông cảm cho bạn. Việc tôi nhờ vả bạn có lẽ sẽ khiến bạn khó xử với gia đình. Cho nên, nếu không phải chuyện liên quan tới tính mạng, tôi sẽ không bao giờ nhờ vả ai hết.

Nhưng nếu đứng ở góc độ còn lại thì sao?

Tôi biết bạn không phải là người hay làm phiền người khác. Tôi biết bạn sợ tôi khó xử. Nhưng khi biết bạn gặp khó khăn, sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn. Trừ khi tôi không biết, chứ một khi đã biết chắc chắn tôi sẽ giúp bạn bằng toàn bộ khả năng của mình. Tình bạn đích thực nhất định sẽ sinh sôi giữa hai người có IQ cao như vậy đấy.

Sống trên đời, ai có thể sống cô độc một mình, ai cũng có lúc cần người khác giúp đỡ. Nhưng bạn hãy nghĩ mà xem. Mỗi lần bạn gặp khó khăn phiền phức, bạn buộc lòng phải nhờ người khác giúp đỡ, hay bạn tự cố gắng thêm chút là có thể giải quyết được?

Bạn nên hiểu là sự kiên nhẫn của ai cũng có hạn, ý muốn giúp đỡ của mọi người đâu không tồn tại mãi mãi. Khi bạn nhờ vả người ta mấy chuyện vô thường vô phạt, bạn đã dùng hết những tình cảm này rồi. Tới khi bạn thực sự gặp phải chuyện mà mình không thể giải quyết được, sự kiên nhẫn của người khác đã hao hết từ lâu. Bấy giờ bạn có lên án người ta lạnh lùng, vô tình đi chẳng nữa thì có lẽ cũng chỉ mỗi mình bạn nghĩ thế mà thôi.

Bản thân tôi sinh ra từ một vùng quê nhỏ. Từ bé đã gặp rất nhiều tình cảnh cần vay tiền, xin giúp đỡ. Có những người chuyện lớn chuyện bé gì cũng nhờ cậy mọi người xung quanh mà không hay biết người ta đã ca thán lên trời, chỉ muốn bạn tuyệt quan hệ với cô ta thôi. Lại có những người, vay tiền thành thói mà không hay biết mọi người quanh mình đã căm ghét anh ta tới cùng cực, nhìn thấy chẳng muốn chào. Thế nhưng, những người đó lại không ý thức được đi đâu đó, gặp ai cũng lên án người ta không giúp đỡ mình, suốt ngày căm phẫn bất bình, cảm thấy ai cũng có lỗi với mình.

Ngoài ra, bạn sẽ nhận thấy trong cuộc sống, những người ít khi làm phiền người khác, cuộc đời của họ thường trôi chảy, như ý hơn những người hay

làm phiền người khác.

Ngẫm kỹ lại sẽ thấy điểu này không hề khó hiểu. Một là vì những người này biết suy nghĩ cho những người khác. Điểu này khiến họ tích lũy được niềm tin và các mối quan hệ. Hai là, vì khi gặp rắc rối họ sẽ tự nghĩ cách giải quyết trước. Mà cách họ nghĩ ra, thường không phải nhờ người khác giúp mình mà cố gắng giải quyết vấn đề bằng nỗ lực của bản thân.

Trong quá trình đó, năng lực của họ được rèn luyện, cũng tăng cao rất nhiều. Cho nên cuộc đời của họ ngày càng thuận lợi. Ngược lại, đám người động chút là đi nhờ vả đã mau chóng tiêu sài hết mọi tình nghĩa trong đời, khiến cuộc sống của mình ngày càng bó hẹp.

Hãy trở thành một người ít làm phiền người khác. Bạn sẽ nhận ra mình ngày càng có nhiều bạn bè, tư tưởng cũng ngày càng phóng khoáng. Trong cuộc sống, thực ra không có quá nhiều chuyện cần người khác giúp đỡ như vậy. Là người trưởng thành rồi, nhớ chú ý đừng làm phiền người khác.

Chương 32: Ấn tượng tốt trong chuyện tình cảm, rốt cục quan trọng đến mức nào?

Trước tiên hãy để tôi kể cho mọi người nghe hai câu chuyện.

Câu chuyện đầu tiên là về một người bạn của tôi.

Cô ấy kể, một ngày nọ cô ấy tan làm khá sớm. Vì đêm đó, tâm trạng rất vui vẻ nên cô ấy đi chợ, mua những món ăn mà chồng mình thích nhất, dự định nấu một bữa tối thịnh soạn cho chồng. Nhưng con 2 tiếng nữa chồng mới tan làm, sợ nấu xong sớm thì thức ăn sẽ nguội, cho nên cô ấy định đợi chồng về rồi nấu tiếp.

Hai tiếng sau, chồng cô ấy tan làm về nhà, nổi trận lôi đình, chỉ trích cô ấy càng ngày càng lười, đến cơm cũng không nấu, cô ấy giải thích là định đợi chồng về rồi nấu tiếp, ăn cho nóng sốt. Thế nhưng người chồng không hề tin lời giải thích của cô ấy, cho rằng cô ấy đang nói dối, sau đó không thèm để ý tới cô ấy nữa, một mình đi xuống quán cơm dưới nhà để ăn.

Bạn tôi oan ức lắm. Cô ấy nói,

“Cô ấy thực sự muốn chồng được ăn đồ nóng sốt, không ngờ đối phương lại nghĩ về cô ấy như vậy”

Tôi đề nghị cô ấy nên trao đổi nhẹ nhàng với chồng một lần, thẳng thắn biểu đạt suy nghĩ của mình cho anh ấy biết, cũng thử lắng nghe suy nghĩ của anh ấy.

Hai hôm sau, cô ấy nói với tôi. Chồng cô ấy đã chấp nhận lời giải thích, tin tưởng đúng là cô ấy muốn nấu một bữa ăn nóng sốt cho anh ấy. Nhưng cũng không hề áy náy vì đã hiểu lầm cô ấy chứ đừng nói là xin lỗi. Thậm chí anh ấy còn bảo,

“Chuyện này sao có thể trách anh. Trước đây em có tốt như vậy bao giờ đâu, em không cãi nhau với anh là anh đã mừng lắm rồi. Anh đâu dám mơ em đảm đang, ngoan hiền.”

Bạn tôi chán nản nói, “Không ngờ trong mắt anh ấy, tớ lại tệ như thế.”

Câu chuyện thứ hai, là một câu chuyện của chính tôi.

Trước khi A Ngạn đi công tác, anh ấy có dặn tôi làm một chuyện. Tôi hứa lấy hứa để, cam đoan rằng khi anh ấy về chắc chắn tôi đã làm đâu ra đó, nên anh ấy cứ yên tâm đi công tác. Lúc đó trong tay tôi có mấy bản thảo cần hoàn thiện, đúng lúc cảm hứng sáng tác tràn về, nên tôi thầm nghĩ dù

gì A Ngạn cũng phải đi công tác 3 ngày, tôi viết xong bản thảo rồi từ từ làm chuyện anh ấy dặn cũng được.

Nhưng sau khi viết bản thảo xong, tôi liền quên sạch câu chuyện kia. Tuy luôn cảm thấy có chuyện gì đó còn chưa làm xong nhưng không sao nhớ ra được.

Mãi cho tới khi A Ngạn đi công tác về hỏi tôi, tôi mới chợt nhớ ra. Thấy vẻ mặt của tôi, anh ấy cũng đoán ra phần nào, hỏi, “Có phải tôi đã quên rồi không?”

Tôi áy náy giải thích, “lúc đó em có mấy bài văn phải viết, cứ nghĩ là viết xong sẽ đi làm nhưng sau đó không nhớ ra được, em cũng không cố ý đâu.”

A Ngạn chỉ đau lòng xoa xoa mái tóc dài của tôi, “Em vừa viết sách, vừa quản lý Vân Ý Hiên, phải làm quá nhiều việc, quên một hai chuyện là lẽ thường tình, em cũng không cố ý nên đừng làm mình mệt mỏi quá.

Có lẽ sẽ có người nói, “Chồng của bạn tôi không quá yêu cô ấy, còn A Ngạn yêu tôi cho nên mới có sự tương phản như thế này.”

Thật ra không phải như vậy. Lúc mới yêu nhau, đôi nào chẳng ngọt ngào say đắm, không ai yêu ít hơn ai cả. Chẳng qua sau này sống chung mới dần nảy sinh khoảng cách mà thôi.

Bạn tôi và chồng cô ấy xưa kia cũng ngọt ngào chẳng kém gì ai. Nhưng sau khi kết hôn, hai người không ngừng nảy sinh mâu thuẫn, tranh chấp suốt ngày. 3 ngày cãi nhau trận nhỏ, dăm hôm cãi nhau trận lớn ấy là chuyện như cơm bữa, nên ấn tượng về nhau ngày càng kém.

Còn tôi với A Ngạn, sau khi kết hôn, chúng tôi ngày càng quan tâm đến cảm nhận của đối phương. Dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thì đều cố gắng khiến đối phương thoải mái dễ chịu. Cho nên lúc đối phương có sơ sót, phản ứng đầu tiên chính là anh ấy (cô ấy) yêu mình như vậy chắc chắn không phải cố ý, có lẽ vì quá mệt mỏi hoặc gặp phải tình huống đặc thù nào đó. Khi đối phương còn chưa kịp giải thích thì đã nghĩ ra rất nhiều lý do để bảo vệ đối phương.

Những năm qua, tôi từng cảm nhận được vô số lần rằng trong chuyện tình cảm việc để lại ấn tượng tốt với đối phương quan trọng đến mức nào!

Vậy ấn tượng tốt trong chuyện tình cảm quan trọng đến mức nào?

Thật ra khi chung sống, nếu bạn cho đối phương ấn tượng tốt, vậy thì dù thỉnh thoảng bạn mắc sai lầm đối phương cũng sẽ nghĩ theo hướng tốt. Ví dụ như bạn nằm ườn trên giường không nấu cơm, đối phương không những không tức giận mà còn lo lắng liệu bạn có bị ốm hay không? Hoặc có gặp chuyện gì không vui hay không?

Nhưng nếu như chung sống, bạn cho đối phương ấn tượng xấu, vậy thì dù bạn làm gì đi chăng nữa đối phương cũng sẽ nghĩ theo hướng xấu. Dù bạn

có cô lấy lòng, đối phương cũng sẽ thản nhiên, “cô ấy đang có mục đích gì chẳng?”

Rồi không những không vui vẻ như bạn tưởng mà còn nhìn bạn với vẻ đờ phờ. Nếu bạn có gì sơ sót, vậy càng không phải nói chỉ khiến ấn tượng xấu càng thêm xấu mà thôi.

Nhìn nhận ở một góc độ khác thì thật ra vấn đề này cũng không khó lý giải. Trong cuộc sống có một người để lại cho chúng ta ấn tượng xấu thì có lẽ khi đối phương làm một chuyện khiến chúng ta thoải mái, thậm chí chỉ nói một câu mà chúng ta thích nghe hoặc dù có nỗ lực bù đắp bao nhiêu chẳng nữa, chúng ta cũng vẫn sẽ có thành kiến với người này.

Ấn tượng xấu hay còn gọi là thành kiến, chính là khi một người có thành kiến với một người khác thì dù đối phương có làm gì đi chẳng nữa bạn đâu thấy không hài lòng.

Có một cô gái người Hàng Châu, lần đầu ra mắt gia đình bạn trai. Cha mẹ chồng tương lai nấu một bàn ăn để tiếp đãi cô ấy. Nhưng cha mẹ chồng tương lai là người phương Bắc nên món họ nấu không hợp khẩu vị của cô. Trong bữa cơm, cô ấy ngửi khen đồ ăn quê mình tinh tế, ngon miệng thế này thế kia, đồ ăn phương Bắc còn lâu mới bằng được. Thế là sắc mặt của cha mẹ chồng tương lai ngày càng tệ hơn.

Sau đó, dưới sự nhắc nhở của bạn trai, cô ấy cũng nhận ra mình đã sai rồi, cố gắng bù đắp khuyết điểm trước kia. Nhưng dù cô ấy cố gắng thế nào, lấy lòng cha mẹ chồng ra sao, họ vẫn cứ hờ hững lạnh nhạt.

Cô ấy thấy vô cùng oan ức. Nhưng có thật là cha mẹ chồng của cô ấy nhỏ mọn hay không?

Thực tế là một khi thành kiến đã hình thành thì rất khó loại bỏ. Nhất là ấn tượng đầu tiên khi đã hình thành thì có thể trở thành ấn tượng cả đời.

Cách đây không lâu, chồng một cô bạn của tôi không chịu nổi tính cách áp đặt ngang ngạnh của cô ấy nên muốn ly hôn, khi cô ấy không ngừng khẩn cầu và cam đoan là sẽ thay đổi, đối phương chấp nhận cho cô ấy một cơ hội.

Cô ấy cũng rút kinh nghiệm và dự định thực sự thay đổi bản thân để mình trở nên dịu dàng hiền thực. Ba tháng sau, cô ấy không còn thực hiện chính sách độc tài với mọi chuyện trong nhà, cũng không còn hắt hãm sai khiến nữa. Cô ấy cảm thấy rất hài lòng về sự thay đổi của chính mình, cảm thấy mình đã thay da đổi thịt.

Nhưng không bao lâu sau, chồng cô ấy muốn đổi việc, cô ấy thấy chỗ làm cũ vừa ổn định vừa quen thuộc lại gần nhà bèn đề xuất ý kiến phản đối.

Chồng cô ấy nghe xong, thất vọng lắc đầu, “em chưa hề thay đổi vẫn giống như ngày trước thôi”.

Cô ấy ấm ức lắm, trong mắt mình cô ấy chỉ đề xuất ý kiến theo tình hình thực tế mà thôi, không hề cố ý ép buộc chồng đổi việc nhưng một câu nói

của anh ta đã phủ định mọi cố gắng trước đó của cô ấy. Nhiều người không thể hiểu nổi, tại sao mình đã cố gắng sửa đổi nhưng đối phương vẫn không nhận ra sự thay đổi của mình. Tại sao chỉ chăm chăm nhìn vào quá khứ như thế?

Tôi nghĩ hầu hết mọi người đều từng gặp phải chuyện này. Hồi nhỏ vì bất cẩn làm sai vài chuyện bị cha mẹ thầy cô nhắc nhở, từ đó trở đi chỉ cần bạn sơ sót là họ sẽ không ngừng phê bình bạn lại cầu thả rồi. Dù bạn càng ngày ít sơ sót hơn, dù bạn cảm thấy mình đã sửa đổi tật xấu cầu thả nhưng trong lòng họ bạn vẫn là một người cầu thả. Bạn rất buồn rầu, hi vọng họ có thể nhận ra sự thay đổi của bạn, nhưng thật đáng tiếc trong mắt họ thì bạn vẫn là một người cầu thả.

Đương nhiên ấn tượng không phải là cả đời không thay đổi, nhưng ấn tượng tốt biến thành ấn tượng xấu rất dễ dàng. Còn ấn tượng xấu muốn biến thành ấn tượng tốt, khó càng thêm khó.

Trong quá trình ấy mỗi người phải tốn bao nhiêu thời gian và công sức thực sự không thể đếm xuể. Người thông minh sẽ không dễ dàng để lại ấn tượng xấu trong lòng người khác vì họ biết chỉ cần làm một chuyện là có thể để lại ấn tượng xấu nhưng muốn thay đổi ấn tượng xấu thì cần phải làm cả trăm chuyện.

Chương 33: Làm không tốt còn mơ lấy chồng tốt?

Gần đây có một cô gái than thở với tôi, công việc quá mệt mỏi, ngày ngày tăng ca, đi sớm về trễ nhưng lương tháng vẫn ba cọc ba đồng. Nhìn những người lấy được chồng tốt sống nhàn nhã ung dung mà nhụt chí nản lòng. Thật chỉ muốn tìm một người đàn ông có thể cho mình nương tựa, tốt nhất là anh ta có cơ sở kinh tế hùng mạnh, có thể để mình không cần khổ cực dốc sức làm việc mà vẫn ung dung, thoải mái, sống một cách sung túc. Tôi bèn nói thẳng với cô ấy, lấy được chồng tốt chẳng dễ dàng hơn làm việc cho tốt. Những người muốn thay đổi vận mệnh, qua việc kết hôn đâu có một nhận thức sai lầm như sau, làm việc tốt không bằng lấy chồng tốt. Cứ như thế họ nghĩ làm tốt công việc thì rất khó nhưng lấy một người đàn ông có thực lực hùng mạnh để thay đổi hiện trạng của mình thì dễ lắm vậy. Một người mà đến công việc của mình còn không làm tốt thì làm sao tìm được một người đàn ông như vậy. Còn khiến người đàn ông ấy cam tâm tình nguyện cưới mình. Chúng ta cũng phải cho người ta lý do để cưới chúng ta chứ? Nếu không những người đàn ông sáng giá kia có vô vàn lựa chọn khác, tại sao họ phải cưới chúng ta? Nếu bạn không có nhan sắc khuynh đảo thiên hạ, tài hoa xuất chúng hơn người, IQ khiến người yêu hoa nở, vậy thì bạn có điểm gì để thu hút đối phương? Nếu lấy chồng tốt thì cũng phải có cơ sở tương ứng. Nếu bạn không có những điều kiện như tôi kể ở trên vậy thì điều duy nhất giúp bạn có thể lấy được chồng tốt chính là làm việc thật tốt. Có lẽ sẽ có một vài cô gái không đồng tình với ý kiến này, đồng thời lấy những người quanh mình ra làm ví dụ, “ai đó cũng chẳng xuất sắc gì cho cam nhưng lấy được chồng vừa giàu vừa đẹp trai, còn rất tốt với cô ấy. Đúng là chó ngáp phải ruồi. Còn mình cũng chẳng hề kém cạnh mà không may mắn bằng người ta. Có lẽ số mệnh đã an bài như thế rồi.” Nhưng cô gái thân mến ơi, nếu lấy được chồng tốt nhờ may mắn mà sau khi lấy vẫn giữ vững được cuộc hôn nhân có thực lực khác biệt như vậy thì vận may không còn là lời giải thích cho trường hợp này nữa đâu. Phía sau vẻ bề ngoài chắc chắn cô gái kia có những ưu điểm mà người khác không biết. Những ưu điểm đó cũng chính là lý do giúp cô ấy lấy được chồng tốt.

Năm ngoái một chị bạn 49 tuổi của tôi lấy được chồng đại gia. Anh chồng không những không phải một ông cụ 70-80 tuổi, mà còn nhỏ hơn chị ấy 5 tuổi. Dù xét về ngoại hình hay hoàn cảnh giáo dục thì anh ấy cũng là một nhân vật khiến vô số phụ nữ phải cúi nhìn. Nếu anh ấy muốn các cô gái trẻ 18-28 tuổi đầu sẵn sàng lao vào. Nhưng anh ấy lại lựa chọn một phụ nữ 49 tuổi là chị ấy. Không những thế còn si tình chồng đại.

Nhiều người không thể hiểu nổi trường hợp này, bởi vì trong mắt hầu hết mọi người thì phụ nữ qua tuổi 30 là mất giá. Huống chi còn là một phụ nữ gần 50 tuổi. Vô số người thậm chí đoán rằng phải chăng người đàn ông này bị bệnh luyến mẫu.

Sau khi kết hôn thấy những bức ảnh mà họ đăng lên trang cá nhân, toàn là chồng nấu bánh ngọt cho vợ rồi hai người cùng thưởng thức. Hoặc là vợ anh ấy phối quần áo cho chồng rất tinh tế. Rồi thì hôm nay chồng đi công tác lại mua cho vợ một chiếc khăn lụa...

Nhiều người coi cuộc đời của chị ấy như lọ lem phiên bản đời thực.

Nhưng không ai quan tâm làm thế nào mà chị ấy lấy được người chồng như vậy.

Trong mắt rất nhiều người, đó chỉ đơn thuần là may mắn, cộng thêm người đàn ông kia quá ngu ngốc. Nếu không phụ nữ 49 tuổi lấy được một cụ ông 60 là đã tốt lắm rồi. Vậy mà còn có thể lấy được một người tuyệt vời như thế.

Song những người hiểu rõ chuyện như chúng tôi lại không hề thấy kỳ lạ. Chị bạn tôi là người ngoại tỉnh. Lúc mới tới thành phố chúng tôi, chị ấy chẳng có gì trong tay, ngoài dốc sức làm việc thì không còn lựa chọn nào khác, mãi mới xin được việc, đã khổ thì chớ, lương thưởng còn kém.

Nhưng chị ấy vẫn làm việc rất chăm chỉ.

Theo lời của chị ấy thì những gì mình học được sẽ là của mình, cố gắng sao cho xứng với thời gian mình bỏ ra. Không biết khi thấy câu này, những người biếng nhác, tiêu cực, vì không hài lòng với lương thưởng, đãi ngộ có xúc động hay không?

Vì rất chăm chỉ cẩn thận nên một năm sau chị ấy đã được chủ nhiệm coi trọng, đi đầu đến làm trợ lý. Khi giải quyết được vấn đề chi phí sinh hoạt, chị ấy bắt đầu nghĩ về việc, rốt cuộc mình nên có cuộc sống như thế nào? Thế là chị ấy chọn nghỉ việc, chủ nhiệm không muốn chị ấy rời đi chút nào, không thể không nói chuyện. IQ của chị ấy cũng khiến người ta phải thán phục. Chị ấy là người duy nhất xin nghỉ việc mà vẫn được chủ nhiệm tiến cử. Sau đó chị ấy vào làm ở một doanh nghiệp nước ngoài. Làm lại từ đầu.

Hai năm sau, liền được phó tổng giám đốc coi trọng rồi tiến cử thành quản lý của bộ phận mới thành lập. Tốc độ thăng chức cực kỳ nhanh chóng, lập nên kỷ lục mới trong công ty.

Làm được ba năm ở đó, chị ấy lại quyết định xin nghỉ việc rồi chuyển qua đảm nhiệm chức vụ Phó tổng giám đốc một doanh nghiệp tư nhân nước ngoài rất lớn.

Chị ấy đã dùng thời gian chưa tới 10 năm để hoàn toàn lột xác. Trong quá trình đó, chị ấy đã trải qua hai cuộc hôn nhân. Lần đầu lấy một nhà ngoại giao. Lần sau lấy một luật sư.

Tôi không nghĩ hai cuộc hôn nhân trước của chị ấy thất bại vì chị ấy luôn đối mặt với sự nghiệp và cuộc sống bằng thái độ tích cực nhất. Cũng bởi vậy dù 49 tuổi, chị ấy vẫn có thể lấy được một người chồng tuyệt vời.

Cho nên làm việc thật tốt chưa chắc đã lấy được chồng tốt. Nhưng người lấy được chồng tốt chắc chắn là đã làm việc rất tốt.

Nếu tới công việc đơn giản mà bạn còn không thể đi đâu chinh phục thì làm sao có thể đối mặt với vô vàn chuyện lớn, chuyện bé, cực kỳ phức tạp trong cuộc hôn nhân dài lâu.

Đừng tin những lý luận như: Làm việc tốt chẳng bằng lấy chồng tốt.

Trước khi lấy được chồng tốt, bạn phải làm việc thật tốt đã. Chỉ có làm việc thật tốt thì bạn mới càng ngày càng được nhiều người công nhận.

Được tiếp xúc với những người ở tầng lớp cao hơn, nắm giữ nhiều cơ hội tuyệt vời hơn. Còn những người làm việc không tốt lúc nào cũng chỉ quanh quẩn ở các chức vụ thấp. Người mà họ tiếp xúc mãi mãi là những người giống họ. Vòng giao tiếp nhỏ hẹp đến đáng thương như vậy, làm sao mà lấy được chồng tốt??

Dù có là bạn bè người thân giới thiệu thì cũng phải có chút đi đầu kiện xứng đáng để người ta mai mối chứ?

Bên cạnh đó lấy được chồng tốt là một chuyện đáng xem xét. Nhưng không phải mục đích cuối cùng của cuộc đời.

Tuy nhiên rất nhiều cô gái coi hôn nhân như ranh giới của sự nghiệp.

Trước khi kết hôn, họ làm việc rất tốt. Sau khi được toại nguyện thì lại mau chóng từ bỏ sự nghiệp. Lấy được chồng tốt có thể nhờ may mắn hoặc nhan sắc, nhưng sau khi lấy rồi có thể sống tốt hay không thì phải xem bản lĩnh của từng người.

Ngày trước lúc còn đi làm tôi có một vị đồng nghiệp cực kỳ xinh đẹp là Tiểu Sê. Cô ấy được công nhận là một người đẹp số 1 của cả tập đoàn. Là kiểu người mà ai thấy cũng yêu. Về sau cô ấy lấy một ông chủ bất động sản.

Hết tuần trăng mật, Tiểu Sê tới công ty xin nghỉ việc. Cô ấy được tài xế đưa đến công ty trên một chiếc xe đắt giá còn mang theo rất nhiều quà tặng có giá trị không nhỏ được mua từ nước ngoài về.

Nhiều đồng nghiệp của tôi vừa ngắm quà tặng vừa thầm ghen tỵ. Cô ấy vừa ra về mọi người liền bắt đầu bàn tán.

“Thấy chưa? Xinh đẹp chính là một loại tài năng. Chẳng cần làm việc cố sống cố chết, cứ lấy chồng đại gia là được rồi.”

“Phải đó làm việc tốt chẳng bằng lấy chồng tốt. Có làm mãi cũng vẫn nghèo thôi.”

“Đúng! Đúng! Nhìn người ta mà phát sốt!”

Nhưng chỉ 8 tháng sau, một đống nghiệp thì thẩn với tôi,

“Cậu biết gì chưa? Tiểu Sê ly hôn rồi đấy.”

Lúc trước ông chủ bất động sản nợ quá thật đã bị choáng ngợp trước nhan sắc của Tiểu Sê, theo đuổi cô ấy bằng mọi giá, một lòng một dạ muốn cưới cô ấy về nhà. Nhưng sau khi kết hôn, anh ta nhận ra mình và Tiểu Sê không có tiếng nói chung. Tâm nhìn, kiến thức, sở thích của hai người cũng hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Thế là chẳng bao lâu sau, anh ta cảm thấy chán. Lý hôn đã trở thành kết cục tất nhiên.

May mà Tiểu Sê không hề suy sụp sau cuộc hôn nhân ngắn ngủi này. Cô ấy rút ra kinh nghiệm xương máu, điều chỉnh thái độ sống, tiếp tục tập trung vào sự nghiệp. Khi một lần nữa quay lại với công việc, cô ấy càng chăm chỉ và khắc khổ hơn xưa.

Có lần tôi gặp Tiểu Sê ở một nhà hàng. Nay cô ấy đã là một cán bộ lão luyện tinh anh. Lúc chia tay, cô ấy nói một câu thấm thía, sự nghiệp đơn giản hơn hôn nhân rất nhiều, chỉ cần hi sinh thì nó sẽ không tự nhiên mà vứt bỏ mình. Người có sự nghiệp thành công chưa chắc đã lấy được chồng tốt, nhưng người mà đến công việc còn làm không xong thì có mơ mới lấy được chồng tốt.

Cô ấy có nhận thức sáng suốt như vậy, tôi tin rằng ở cuộc hôn nhân sau cô ấy nhất định sẽ sống rất hạnh phúc.

Chương 34: Đừng dễ dàng thay đổi bản thân vì bất kỳ ai.

Ở công ty của ông xã tôi, có một vị giám đốc mới phát hiện ra mình bị bệnh da dày nghiêm trọng, nếu không đi điều trị tốt thì sẽ biến thành ung thư da dày.

Công ty rất tử tế lập tức chuyển cương vị công tác cho anh ấy, tạo điều kiện hết mức để anh ấy không phải đi công tác xa nhà.

Vợ anh ấy là một người đảm đang sẵn sàng. Biết chồng bị bệnh da dày là vì nhiều năm liên tục phải đi xa nhà nên cô ấy dự định cố gắng bĩ bở cho chồng.

Cô ấy sợ đói ở nhà ăn công ty không đủ chất dinh dưỡng nên ngày ngày dậy sớm nấu cho anh ấy. Tất cả được đặt vào một hộp thức ăn rất tinh xảo, phía trên còn kết nơ.

Quãng thời gian đó, công ty ông xã tôi nổi lên trào lưu mang cơm ở nhà tới công ty. Tôi không hề biết hóa ra lại có nhiều cô vợ đa tài, đa nghệ như thế. Người này nấu canh cho chồng để ăn vào buổi trưa. Nghe đâu hương vị bay xa ba mét, không hề thua khách sạn 5 sao. Người kia làm sushi cho chồng để chồng mang tới công ty chia sẻ với đồng nghiệp. Nghe nói mùi vị chẳng khác nào nhà hàng Nhật Bản chính tông. So với họ, tôi nào dám nhận mình là phụ nữ.

Thoáng chốc mà lòng tin của một cô vợ như tôi đây đã nát be, nát bét.

Khoảng thời gian ấy, tôi rất sợ đồng nghiệp của A Ngạn đăng lên trang cá nhân ảnh “hôm nay vợ họ nấu món gì.” Tôi chưa từng Like những bức ảnh ấy, sợ họ đột nhiên nhớ đến tôi, hỏi tôi định bao giờ gia nhập.

Tôi mong A Ngạn cũng đừng nghĩ tới việc này. Nhưng có những việc càng muốn trốn càng trốn không xong.

Một hôm, ông xã về nhà bảo với tôi: “Cưng à, đói ở công ty chán chết đi được. Hay là bắt đầu từ ngày mai, em cũng nấu cơm cho anh mang đi nhé.”

Tôi thẫn thẫn chột dạ, việc này là làm khó tôi rồi. Tôi chớp chớp mắt, giả bộ hồ đồ, “Được, ngày mai anh muốn mang gì đi, em bảo dì giúp việc chuẩn bị cho anh.”

Hiển nhiên là A Ngạn không định cho tôi trốn tránh.

“Anh cũng biết là có thể bảo gì giúp việc chuẩn bị, nhưng gì ấy chuẩn bị làm sao giống em đích thân chuẩn bị cho được. Dù em không biết nấu thì ít nhất cũng nấu cùng dì ấy, bằng không người khác hỏi anh cũng không nói dối được. Mà quan trọng là tấm lòng, không thì mỗi ngày anh gọi bếp trưởng 5 sao đưa cơm đến văn phòng làm việc là được rồi.”

Tôi biết mình chẳng hề có năng khiếu trong khoản nấu nướng nhưng tôi lại sợ anh ấy thất vọng. Sợ anh ấy thất vọng mà bớt yêu tôi, thế là tôi gật đầu đồng ý.

Hôm sau, khi anh ấy còn đang ngủ, tôi và dì giúp việc dậy từ rất sớm để chuẩn bị đồ ăn cho anh ấy mang đi. Dì giúp việc dậy sớm quen rồi nên thấy không sao, nhưng với tôi mà nói thì dậy sớm thực sự quá khổ cực. Nhưng A Ngạn nói không sai. Đây là một chuyện cần đến tình yêu, dì giúp việc có thể nấu món ăn nhưng chọn món ăn gì, hầm canh gì, không giống người khác ra sao... đây đều là những chuyện thử thách tấm lòng, dì giúp việc không thể làm thay được.

Sau một tiếng đồng hồ cuối cùng tôi cũng sắp xếp đâu ra đấy. A Ngạn cũng rửa mặt xong xuôi, thấy đồ ăn trên bàn, anh ấy lập tức vui vẻ, nói: “Cưng ơi, em vất vả rồi.”

Đúng là tôi đã rất vất vả. Hộp đồ ăn là hôm qua cùng anh ấy đi khắp thành phố cẩn thận chọn lựa. Buổi tối lại trò chuyện với người bạn am hiểu nấu nướng suốt 2 tiếng đồng hồ mới chọn ra được 4 món ăn vừa ổn, vừa không quá phức tạp, còn phải thay đổi liên tục.

Ba ngày đầu tiên, tôi vẫn cố kiên trì. Nhưng một tuần sau dù A Ngạn động viên tôi thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn cảm thấy sự kiên trì của tôi đã tới giới hạn.

Sau khi chuẩn bị xong hộp đồ ăn, tôi không khỏi nghĩ, “ai cũng có ưu điểm của riêng mình. Vợ của vị giám đốc kia giỏi nấu nướng nhưng tôi thật sự không có năng. Thỉnh thoảng nấu cũng được thôi nhưng ngày ngày nấu thì chẳng khác nào lấy mạng của tôi. Hơn nữa, bây giờ mới chỉ nấu vài món ăn, sau này sẽ gặp nhiều thử thách khủng khiếp hơn. Dù cố gắng cả đời thì tôi cũng không thể am hiểu tất cả mọi thứ.

Lúc trước tôi đồng ý là vì sợ A Ngạn bất mãn với tôi sợ anh ấy nghĩ tôi không bằng vợ người ta, không còn yêu tôi nữa. Nhưng hôn nhân lâu dài như vậy, không ai có thể cưỡng ép bản thân mình quá lâu. Lẽ nào tôi không làm việc này thì tức là tôi sẽ đánh mất tình yêu của anh ấy. Nếu anh ấy không hài lòng về tôi, chỉ vì tôi không làm chuyện này. Liệu tôi có bỏ qua cho bản thân mà tiếp tục cưỡng ép chính mình hay không? Câu trả lời là : Không!

Nếu đã vậy tại sao tôi không cho anh ấy biết suy nghĩ thật sự của tôi ngay từ bây giờ, để anh ấy sớm hiểu rằng, tôi chỉ muốn là chính tôi.

Tôi không muốn làm chuyện này chỉ vì tất cả mọi người đều đang làm. Tôi mong hai vợ chồng có thể sống bên nhau, ung dung và thoải mái. Tôi nói với A Ngạn: Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ không chuẩn bị nữa. Vì tôi không am hiểu, cũng không yêu thích làm chuyện này.

A Ngạn quả thật hơi thất vọng nhưng anh ấy không ép buộc tôi không phải làm những chuyện này nữa.

Nhịp sống của tôi trở lại như xưa. Sáng sớm viết văn 2 giờ, sau đó đọc sách, quản lý Vân Ý Hiên. Hai tháng sau, sách của tôi xuất bản, rất nhiều người chúc mừng tôi. A Ngạn đăng ảnh lên trang cá nhân của anh ấy, thấy có người khác chân thành bình luận: bà xã anh thật tài năng. Anh ấy vui lắm.

Tôi nằm trong lòng anh ấy, “em không giỏi nấu ăn nhưng em có thể viết sách. Em không thích làm việc nhà nhưng em biết chơi đàn. Mỗi người có sở trường và sở đoản của riêng mình. Em mong anh chấp nhận con người thật nhất của em.”

A Ngạn nói: “Lúc trước đúng là anh đã quá tham lam. Anh vừa muốn em giỏi cần kì thi họa, vừa mong em am hiểu nấu nướng. Thấy người khác đều có, anh cũng muốn có cho bằng được. May mà em dừng lại đúng lúc, không thì em vừa tiếp tục làm, vừa tiếp tục bất mãn với anh. Vậy anh mới mất nhiều hơn được.”

Sau đó chúng tôi không bao giờ yêu cầu đối phương phải làm chuyện vượt quá năng lực của nhau nữa. Thoải mái, tự tại, sống với con người thật của mình.

Tôi từng rất sợ khi người khác trò chuyện về cách chăm chồng. Họ chỉ vào tôi và nói, “người ta là nhà văn mà.”

Đây chắc chắn không phải lời khen với ý rằng tôi chỉ biết viết văn chứ không biết chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của chồng, quá lười biếng, không làm tròn trách nhiệm của một người vợ.

Đôi lúc tôi cũng từng mất tự tin, thầm nghĩ, “phải chăng mình thật sự không phải là một người vợ tốt? Nếu A Ngạn lấy người khác thì liệu anh ấy có hạnh phúc hơn hiện tại hay không?”

Nhưng giờ nghe được những lời như thế, tôi sẽ không nghi ngờ bản thân mình nữa mà thoải mái thừa nhận. Thỉnh thoảng tôi cũng sẽ làm. Nhưng đúng là làm không nhiều.

Mặt này tôi thực sự không bằng người khác. Tôi quả thật không biết làm nhiều thứ. Nhưng không phải người đàn ông nào cũng cần một người vợ tiêu chuẩn. Chỉ cần A Ngạn yêu tôi là được.

Những chuyện họ biết làm thì tôi không biết làm. Nhưng những thứ tôi am hiểu thì họ cũng không biết gì.

Tôi không hề thấy viết sách chơi đàn cao quý hơn nấu cơm, giặt quần áo. Chẳng qua là mỗi người lại am hiểu các lĩnh vực khác nhau mà thôi. Có lẽ

nấu cơm, giặt quần áo có tính thực dụng hơn. Nhưng tôi chỉ cần làm tốt trong lĩnh vực mà mình am hiểu là được.

Tôi từng rất cố gắng để trở thành thần tượng trong lòng A Ngạn. Những việc các cô vợ khác biết thì tôi cũng phải biết, mà còn phải làm tốt hơn họ. Nhưng giờ thì tôi đã hiểu tình cảm dài lâu nhất là sống với nhau bằng bản chất thật, không gắng sức lấy lòng, không che giấu khuyết điểm. Cứ thoải mái là một người không hoàn mỹ.

Thường xuyên có cô gái hỏi tôi, bạn trai cô ấy không hài lòng về điểm này, điểm kia của cô ấy, liệu có nên thay đổi bản thân vì anh ta hay không?

Lần nào tôi cũng hỏi ngược lại, nếu bạn có thể cố gắng cả đời mà không hề oán thán vậy cứ thay đổi đi. Còn nếu bạn không thể thì bạn biết phải làm thế nào rồi đấy.

Con người sống trên đời có nên thay đổi hay không?

Nên chứ!

Chúng ta có trách nhiệm và bắt buộc phải hoàn thiện bản thân. Nhưng mọi sự thay đổi phải xuất phát từ nội tâm, là nội tâm của chính chúng ta thôi thúc mình thay đổi chứ không phải vì ai đó không hài lòng nên chúng ta mới tìm cách thay đổi.

Con tim của mỗi người đều rất thành thật. Nó chưa bao giờ phản bội chủ nhân của mình. Tự nguyện là tự nguyện. Không muốn là không muốn. Mọi hành vi ép buộc con tim đều không thể diễn ra quá lâu.

Trong tác phẩm “mong ước bao nhiêu hạnh phúc bấy nhiêu” tôi từng soạn một bài viết “hoa hồng Phương Tây và hoa hồng Trung Quốc. Dù là hoa hồng Phương Tây hay hoa hồng Trung Quốc thì đều có người thưởng thức trân trọng. Có sao phải tự ti, rầu rĩ? Là hoa hồng Phương Tây thì hãy kiêu diễm, tỏa hương. Là hoa hồng Trung Quốc thì dịu dàng, e lệ. Không ai phải hâm mộ ai, đây mới là chuyện động lòng nhất.”

Cô bạn thân Dương Dương với lối sống phóng khoáng và tùy ý hơn tôi.

Tôi cũng từng lo nghĩ liệu cô ấy có bị nhiều người thù ghét hay không?

Liệu có gặp nhiều phiền phức trong cuộc sống hay không?

Nhưng suốt bao năm qua, tôi biết mình chỉ lo hão. Tôi yêu quý cô ấy, người khác cũng yêu quý cô ấy.

Một phụ nữ bộc lộ rõ cả ưu điểm và khuyết điểm của mình như vậy. Đúng là Dương Dương rất biết cách để bản thân thoải mái, vui vẻ. Người yêu quý cô ấy thì thích sự hăng hái cởi mở, thẳng thắn, thành thật của cô ấy.

Người không thích cô ấy thì đương nhiên luôn tránh xa cô ấy. Nhưng Dương Dương chẳng bận tâm. Theo lời của cô ấy thì “Tớ có phải nhân dân Tệ đâu mà ai cũng thích tớ. Kể cả tớ có là nhân dân Tệ thì biết đâu người ta lại chỉ thích độ la Mỹ, đờng bả Anh. Suốt ngày sợ hết thứ nọ đến thứ kia thì mới chẳng có gì hết.”

Cô ấy luôn thông tuệ và tỉnh táo như vậy. Chưa bao giờ tự ti trước bất kỳ ai, cũng không cần phải giả dối, giấu diếm với bất kỳ ai. Cô ấy không bao giờ thay đổi vì bất cứ người nào.

Nhưng bao năm qua cô ấy đã vì bản thân mà ngày càng trở nên tuyệt vời hơn. Trong cuộc sống là như vậy, trong tình yêu cũng là như thế.

Nghe nói lần đầu hẹn hò với ông xã của mình, Đương Đương thẳng thắn gọi anh ấy là “anh già”. Anh ấy lại gọi Đương Đương là “gái ngọc”.

Tôi từng hỏi cô ấy, “bộc trực như vậy anh ấy không thấy ngượng à?”

Đương Đương thoáng nhìn tôi, “Ngay từ đầu tớ đã nói với anh ấy, em là người như thế đó, anh có thích em không?”

Đúng em là người như thế đó, anh có thích em không?

Chương 35: Người thật lòng yêu bạn, dù bị lột da cũng phải lết tới trước mặt bạn

Những ngày cuối tuần gần đây, tôi luôn đi học làm bánh kem ở một trung tâm dạy nữ công gia chánh. Người dạy tôi là một cô gái vui vẻ, hay cười, với tay nghề làm bánh rất là tuyệt vời. Lúc trước nhìn thấy những chiếc bánh ngọt cực kỳ tinh tế từ tay cô ấy tôi lập tức nói với người phụ trách: Tôi muốn cô ấy dạy tôi. Cô ấy nhỏ hơn tôi khoảng 10 tuổi, rất hoạt bát, khéo léo. Tôi không hề che giấu sự quý mến của mình với cô ấy. Cô ấy cũng cảm nhận được sự quý mến của tôi dành cho mình. Bởi vậy chúng tôi mong chóng trở nên thân thiết với nhau.

Lần gần đây nhất tôi tới trung tâm thấy cô ấy không vui vẻ như ngày thường mà mắt đỏ lựng, khóe mắt ngấn lệ, lẳng lặng rơi nước mắt. Tôi hỏi cô ấy sao vậy?

Cô ấy vừa nghe tôi hỏi thì nước mắt càng rơi như mưa, do dự một lúc, cô ấy mới nghẹn ngào đáp: Cô ấy và bạn trai vừa mới chia tay. Tôi hỏi cô ấy lý do tại sao?

Cô ấy đáp: Anh ấy là người bản địa, còn em là người vùng khác. Tuy đi đâu kiện ra đình em không tệ nhưng mẹ anh ấy chê nhà em không ở đây, không giúp được gì cho anh ấy, nên không đồng ý cho chúng em yêu nhau.

Không những thế còn giới thiệu cho anh ấy một cô gái bản địa. Mẹ anh ấy rất thích cô gái kia, muốn hai người họ ở bên nhau.

Tôi nhú mày hỏi: Thế cậu ta thì sao? Quan trọng là thái độ của cậu ta thế nào?

Cô ấy lau nước mắt buồn bã nói: Anh ấy là người con có hiếu. Trước đây anh ấy cũng đã từng trao đổi với mẹ mình mấy lần. Nhưng mẹ anh ấy kiên quyết không đồng ý cho chúng em yêu nhau. Anh ấy cũng không muốn khiến cha mẹ đau lòng cho nên...cho nên...

Thấy cô ấy khổ sở, buồn bã nhưng vẫn cố nói đỡ cho bạn trai. Tôi vừa giận vừa thương. Bước qua tuổi 30, từ lâu tôi đã không tin mấy lời vợ vẫn như cha mẹ anh không đồng ý, anh không xứng với em, anh không thể cho em cuộc sống mà em mong muốn...

Kỳ thực chân tướng đằng sau những cuộc tình chết yêu chỉ có một: Thật ra anh ấy không mấy yêu em.

Nếu hỏi tôi, tôi ghét nhất loại đàn ông nào?

Thì đó chính là loại đàn ông chia tay rồi mà còn không chịu nói thật, một mực làm bộ như mình thâm tình lắm, tất cả đều là bất đắc dĩ. Chia tay còn khiến đối phương suy nghĩ miên man, bản thân anh ta thì vui vẻ thoải mái bắt đầu cuộc sống mới nhưng lại khiến đối phương ở không được, đi chẳng xong.

Vậy mà cũng có rất nhiều cô gái thà tin rằng anh ta có nỗi khổ tâm chứ không chịu đối mặt với hiện thực.

Lúc mới bắt đầu sáng tác tôi chưa từng quen cô gái ở Hạ Môn, gọi là Tiểu Đê. Khi đó độc giả còn ít nên tôi cũng có thời gian để quan tâm đến một cuộc tình.

Chuyện của Tiểu Đê giống hệt chuyện của cô gái ở trung tâm dạy nữ công gia chánh. Tiểu Đê và bạn trai đều là người Hạ Môn. Nhưng Tiểu Đê là con trong gia đình đơn thân sống cùng mẹ. Mẹ cô ấy nuôi cô ấy không dễ, gia cảnh đương nhiên không tốt lắm.

Tiểu Đê và bạn trai quen nhau một thời gian thì bạn trai dẫn Tiểu Đê về nhà cha mẹ anh ta. Cha mẹ bạn trai không thích xuất thân của Tiểu Đê, cho rằng một cô gái như vậy sẽ làm liên lụy đến con trai họ nên không đồng ý cho hai người tiếp tục yêu nhau.

Dù Tiểu Đê cố gắng lấy lòng họ ra sao cũng phí công vô ích. Song Tiểu Đê chưa từng từ bỏ ý định. Cô ấy nghĩ, lâu dần chắc chắn cha mẹ đối phương sẽ bị cô ấy cảm động.

Nhưng đối phương thấy Tiểu Đê không chịu từ bỏ thì mau chóng giới thiệu con gái một cục trưởng cho con trai họ. Gia cảnh của Tiểu Đê đương nhiên không thể sánh bằng nhà cục trưởng nhưng cô ấy rất tin tưởng vào tình yêu này.

Ban đầu, bạn trai quả thật phản đối việc cha mẹ mai mối, sắp đặt. Thế nhưng không bao giờ phụ lòng Tiểu Đê.

Nhưng chỉ ba tháng sau, thái độ của anh ta bắt đầu thay đổi, không còn nhiệt tình với Tiểu Đê như xưa.

Nửa năm sau, anh ta nhắn tin chia tay với Tiểu Đê.

“Tiểu Đê, cha mẹ anh kiên quyết không đồng ý. Mẹ anh còn đòi chết cho anh xem. Họ nuôi nấng anh không dễ dàng, anh không muốn họ đau lòng như vậy. Dù anh không hề muốn chia tay với em. Song hiện thực không cho phép chúng ta ở bên nhau. Nhưng đời này anh chỉ yêu mình em. Rồi xa em, anh chỉ còn là cái xác không hồn.”

Tiểu Đê ôm tin nhắn mà khóc đến chết đi sống lại. Cô ấy oán trách thế giới bất công, oán trách mình không có xuất thân tốt, oán trách bản thân vô dụng, không khiến cha mẹ bạn trai yêu thích. Chứ không hề oán trách sự bội bạc của bạn trai.

Cô ấy nói, “Anh ấy là người con có hiếu. Kiếp này em và anh ấy không có duyên. Em hiểu được nỗi khổ của anh ấy. Em tin là phải rời xa em thì

anh ấy còn đau khổ hơn em. Em không trách anh ấy.”

Lúc đó tôi nghe mà phát bực, lòng thẫn nghĩ:

“Cô bé à, nếu rời xa em mà anh ta còn đau khổ hơn em thì kiêu gì anh ta cũng lựa chọn chống đối.”

Trong chuyện tình cảm, một cô gái dù hiên lành tới đâu đi chẳng nữa thì cũng trở nên cực kỳ ngang ngạnh cố chấp. Họ chỉ tin đi đâu mình muốn tin mà không chịu đổi mặt với sự thật.

Người đàn ông kia mau chóng kết hôn với con gái của Cục trưởng, sinh một bé gái. Còn Tiểu Đê thì lảng lạng làm việc ở Hạ Môn và chữa trị vết thương lòng.

Khoảng 2 năm sau, người đàn ông kia lại bắt đầu liên lạc với Tiểu Đê. Anh ta nói:

“Hôn nhân của anh ta không hạnh phúc. Vợ là tiểu thư con quan, tính cách rất tệ, không dịu dàng săn sóc như Tiểu Đê. Hơn nữa, anh ta vẫn còn yêu Tiểu Đê, càng khó mà hòa hợp với vợ.”

Tiểu Đê nghe vậy thì rất đau lòng, cũng rất vui vẻ, bởi vì trong 2 năm qua, quả nhiên người đàn ông kia chưa bao giờ quên mình.

Anh ta không yêu vợ, người anh ta yêu là mình. Thế là hai người họ bắt đầu âm thầm liên lạc với nhau. Tiểu Đê càng yêu người đàn ông này hơn trước. Cô ấy thấy anh ta đáng thương vì phải sống trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Cô ấy muốn bù đắp cho anh ta. Cô ấy muốn khiến anh ta hạnh phúc.

Thế là Tiểu Đê trở thành nhân tình của anh ta. Nhưng cô ấy không nghĩ mình là người thứ 3, bởi vì cô ấy và anh ta yêu nhau trước.

Chính vào thời điểm này tôi khuyên Tiểu Đê. Tiểu Đê rất yêu người đàn ông kia nhưng cô ấy cũng rất hoang mang trước tương lai, vì chỉ khoảng 2 năm nữa là cô ấy tròn 30 tuổi. Cô ấy cũng lo lắng cho tương lai của mình, bởi vậy cô ấy mong tôi chỉ cho cô ấy một con đường.

Tôi không nỡ trách mắng cô gái si tình này. Nhưng đành khuyên cô ấy kiêu gì cũng phải rời khỏi người đàn ông kia vì tôi không thấy anh ta yêu Tiểu Đê. Anh ta chỉ có tâm lý “bỏ khuyết” mà thôi.

Vợ giúp anh ta nâng cao trong cuộc sống và thăng tiến trong sự nghiệp. Mọi tình đầu cho anh ta tình yêu si mê. Cuộc đời của anh ta đương nhiên là hoàn mỹ. Nhưng sự hoàn mỹ ấy lại đánh đổi bằng hạnh phúc của hai cô gái.

Có đi đâu tôi không ngờ Tiểu Đê lại thuận lại toàn bộ lời của tôi với người đàn ông kia, chất vấn anh ta rốt cuộc có yêu mình hay không?

Đương nhiên anh ta không thừa nhận. Anh ta nói với Tiểu Đê:

“Em điếm nào cũng tốt, chỉ là dễ bị người khác tác động. Em đừng nghe người ta ly gián, chia rẽ. Họ đang đổ kỵ với tình cảm của chúng ta. Anh có

yêu em hay không lẽ nào em không biết ư? Nếu anh không yêu em thì sao phải tìm trăm phương ngàn kế để quay lại với em?”

Đương nhiên Tiểu Đê cũng thuật lại toàn bộ lời của người đàn ông kia cho tôi.

Nghe xong tôi cũng bó tay. Sau đó tôi không muốn dính líu tới việc này nữa. Vì tôi không thể đánh thức một người đang giả bộ ngủ.

Tiểu Đê tiếp tục làm tình nhân của người đàn ông kia. Anh ta sợ người khác nói ra nói vào nên bắt đầu can thiệp vào các mối quan hệ của Tiểu Đê.

Ngoài người đàn ông kia, giữa tôi và Tiểu Đê không còn đê tài khác.

Dần dần chúng tôi cũng không liên lạc với nhau nữa.

Khoảng 1 năm sau, tôi chợt nhận được một email mà Tiểu Đê gửi, kể lại chuyện xảy ra trong 1 năm qua.

Hóa ra cô ấy rất ít khi lên mạng, không chỉ vì bị người đàn ông kia can thiệp mà còn có một nguyên nhân khác.

Cô ấy có thai.

Đúng lúc này vợ của người đàn ông kia cũng phát hiện ra chuyện tình cảm vụng trộm của hai người họ.

Ban đầu, Tiểu Đê rất vui. Cô ấy không muốn lén lút như thế này từ lâu rồi. Người đàn ông kia lại suốt ngày nói với Tiểu Đê rằng “Anh ta chỉ yêu mình cô ấy, không hề có tình cảm với vợ”

Cô ấy nghĩ, mình và anh ta đã bỏ lỡ nhau một lần. Lần này anh ta sẽ chịu trách nhiệm vì cô ấy và con. Nhưng có ngờ đâu người đàn ông kia lại vội vàng về nhà dỗ dành vợ, cầu xin đối phương tha thứ, gọi điện cho Tiểu Đê ngay trước mặt vợ. Nói rất nhiều lời cay nghiệt, còn bảo Tiểu Đê đừng mơ lấy đứa bé ra để uy hiếp anh ta. Ai biết đứa bé đó là con của ai.

Tôi xem thời gian, email được gửi tới từ 3 tháng trước. Tôi thử hỏi âm nhưng dường như Tiểu Đê đã biến mất rồi.

Tôi kể câu chuyện này cho cô gái ở trung tâm nữ công gia chánh mong cô ấy đừng dấn vào vết xe đổ của Tiểu Đê. Tôi sợ người đàn ông kia lại quay về tìm cô ấy, khiến cô ấy chợt trở thành thứ “bồ khuyết” ngoài hôn nhân của anh ta.

Ví dụ tương tự đã có quá nhiều rồi. Khi yêu một người đàn ông, nhiều phụ nữ sẽ trở nên ngây thơ hơn cả trẻ con 3 tuổi. Thậm chí không cần đối phương lừa dối, cô ấy đã sớm nghĩ ra lý do bao biện cho đối phương.

Nhưng dù có cố lừa mình, dối người thì cũng không thể phủ nhận được sự thật: Anh ta quả thật không mấy yêu bạn.

Tôi từng hỏi một quý ông, khi đàn ông thật lòng yêu một phụ nữ thì anh ta sẽ như thế nào?

Anh ấy thoáng ngẫm rồi đáp,

“Tiền cho cô ấy, tình yêu cho cô ấy, bản thân mình cũng cho cô ấy. Dù bị lột da, lê lét cũng phải lê lét tới bên cô ấy.”

Cô bé à, em đã nghe rõ chưa?

Chương 36: Thứ ngăn cản bạn trở nên ưu tú là tư duy của bạn.

Tháng trước một người bạn đề nghị cùng đi du lịch tự túc với chúng tôi, cô ấy phụ trách lái xe, chúng tôi chỉ cần đi tham gia là được.

Thế là 4 người mong chóng tụ họp, chọn điểm đến rồi xuất phát. Đầu là phụ nữ nên vừa lên xe mọi người bắt đầu trò chuyện ngay, tám gẫu một thôi một hồi.

Có người hỏi, “Tại sao giữa người với người lại có sự khác biệt lớn đến như thế nhỉ?”

Một người khác trả lời, “Xuất thân không giống nhau cho nên nhất định có khác biệt rất lớn.”

Người bạn nhắc tới vấn đề này lúc đầu nói.

“Không. Có những người xuất thân giống nhau nhưng mấy năm sau lại khác biệt một trời một vực. Vì năng lực, số mệnh khác nhau ư?”

Nhắc đến đề tài này, tôi thầm cảm thán, theo tôi thấy thì thứ thực sự kéo dài khoảng cách giữa người với người chính là tư duy, là lý tưởng.

Không cần trông đâu xa, chỉ cần đọc bình luận dưới các bài viết của tôi là có thể nhận ra tư duy mới là yếu tố quyết định tương lai của một người.

Nhớ dăm trước, tôi có chia sẻ về trang cá nhân một bài viết “Yêu một người đàn ông thường xuyên làm bạn đau khổ, bạn sẽ cô đơn cả đời.”

Có chàng trai bình luận rằng “Cậu ấy muốn trở thành một người đàn ông ấm áp để che chở và bảo vệ cho người yêu của mình.”

Lại có người giận dữ bình luận rằng, “Hừ, suốt ngày đòi hỏi đàn ông chúng tôi thế này thế kia, sao không xem lại phụ nữ các người. Phụ nữ cũng thường khiến đàn ông đau khổ đấy thôi? Có những người phụ nữ chẳng có tư cách đòi hỏi đàn ông.”

Còn ở dưới bài viết là một phụ nữ trong ngoài bất nhất.

Có cô gái bình luận như sau, “Đọc xong bài viết này. Tôi nghĩ mình nên cố gắng hoàn thiện bản thân để giữ gìn và chăm chút cho hôn nhân tốt đẹp hơn.”

Lại có người bình luận phía dưới, “Phụ nữ đã đủ khổ rồi, còn yêu cầu phụ nữ phải thế này thế kia, sao không xem lại đàn ông đi? Họ có xứng để chúng tôi phải cố gắng như thế không?”

Tôi nhớ còn có một phụ nữ nói, “Có cần phải vậy không? Sau này Trung Quốc sẽ có 30 triệu đàn ông ế vợ. Chỉ có đàn ông không cưới được vợ, chứ không có phụ nữ không ai muốn lấy.”

Nếu hiểu theo nghĩa đen thì những đi đầu họ nói đầu là sự thật. Những vấn đề của đàn ông, phụ nữ cũng thường có nhưng họ quên mất một đi đầu, bạn cố gắng cả đời chỉ để xứng đôi với một phụ nữ kém cỏi toàn diện. Bạn không hoàn thiện bản thân chỉ vì những phụ nữ đầy thói xấu kia à? Nếu bạn vẫn muốn lấy một người tốt mọi mặt vậy có lý do gì bạn không nỗ lực hoàn thiện bản thân.

Còn những phụ nữ nghĩ rằng đàn ông không xứng đáng để họ cố gắng. Đương nhiên cuộc sống sẽ trừng phạt họ. Bạn phải ganh đua với những người đàn ông khác. Bạn phải trở nên xuất chúng, thu hút hơn họ thì mới có nhiều sự lựa chọn khác nhau.

Khi bạn tao nhã, phóng khoáng, thông tuệ, chín chắn thì ánh mắt của những phụ nữ tuyệt vời nhất mới dừng trên người bạn. Bạn không cần phải lấy một phụ nữ nông cạn, vô tri, vụ lợi. Cho nên sao bạn cứ phải mãi bận tâm với những phụ nữ như vậy làm chi.

Tương tự đạo lý này cũng phù hợp với phụ nữ.

Tỷ lệ nam - nữ ở Trung Quốc rất mất cân đối. Đi đầu này quả thực giúp phụ nữ có ưu thế hơn khi chọn bạn đời. Nhưng đừng nghĩ nhờ đó mà bạn có thể bình chân như vại.

Trong bất cứ thời đại nào, chỉ những cô gái tao nhã, tinh tế, ưu tú mới tìm được những người đàn ông cũng tao nhã, tinh tế, ưu tú. Dù trên đời này có bao nhiêu đàn ông ế vợ, người bạn muốn lấy sẽ luôn là một người đàn ông tao nhã, phóng khoáng, thông tuệ, chín chắn. Mà kiểu đàn ông này dù tỷ lệ nam- nữ có mất cân bằng đến đâu chẳng nữa họ cũng không bao giờ thiếu người theo đuổi.

Muốn lấy được một người đàn ông như vậy, bạn cũng phải xuất sắc ưu tú. Thế đó, bạn còn cảm thấy mình có lợi thế nữa không?

Tôi có một đồng nghiệp, bằng cấp và năng lực đầu rất khá. Lúc đó được tuyển vào thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm nhưng những người từng tiếp xúc với anh ta trong công việc đầu cực kỳ bất mãn với anh ta. Vì anh ta có một tư duy rất là điển hình, tất cả đều là lỗi của người khác. Dù anh ta có lỗi thì cũng là vì người khác có lỗi trước mới khiến anh ta phạm sai lầm.

Ví dụ tương tự nhiều không kể xiết, giờ tôi vẫn còn nhớ vài truyện.

Có lần, một vị đồng nghiệp, có một hạng mục công việc cần phải tiếp xúc với anh ta. Đại khái là cần anh ta phối hợp làm việc. Thế rồi vị đồng nghiệp kia gửi email cho anh ta. Kết quả là anh ta không làm. Đến khi hỏi thì anh ta còn cả vồ lấp miệng em “sao anh lại gửi email cho tôi. Lẽ ra anh phải gọi điện cho tôi chứ”

Vị đồng nghiệp kia kêu oan “tôi gọi điện cho anh rồi mà”

Anh ta vẫn cãi, “Anh gọi điện cho tôi rồi? Nhưng anh phải bảo trong điện thoại là có chuyện gì chứ? Nếu không tôi làm sao biết được là email nào?”

Vị đồng nghiệp kia cảm thấy đúng là mình cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Cuối cùng đành gánh chịu trách nhiệm một mình.

Còn có một lần công ty yêu cầu mọi người ở các bộ phận ra trung tâm thương mại rèn luyện thực tế. Chúng tôi đều tới, ai cũng làm rất tốt. Chỉ có chỗ anh ta là phát sinh tranh chấp với khách hàng. Anh ta quên đưa quà tặng cho khách hàng, bị khách hàng khiếu nại.

Bình thường mọi người đều làm việc ở văn phòng nên đúng là không nắm rõ qui trình của việc bán hàng. Có đi đâu, nếu gặp tình huống này thì cần chân thành xin lỗi rồi giải thích với khách hàng là xong. Nhưng anh ta khăng khăng nói với khách hàng “quá xấu tính, không chủ động nhắc tới quà tặng”. Thế là khách hàng nổi giận khiếu nại lên tận tổng công ty. Xong tới cuối cùng anh ta vẫn không nghĩ là mình có lỗi mà cho rằng khách hàng này thuộc hàng cực phẩm.

Lâu dần anh ta bị mọi người gán cho biệt danh “tổng giám đốc”. Trong suy nghĩ của anh ta, anh ta chưa bao giờ sai. Không mua được nhà là vì giá nhà quá cao. Không biết làm thứ nọ thứ kia vì từ bé không có đi đâu kiện học. Không hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao, là vì lãnh đạo giao nhiệm vụ quá khó chứ không phải tại anh ta.

Nói chung mọi sai lầm đều là tại người khác. Còn điểm tốt đều thuộc về anh ta. Cuối cùng toàn bộ công ty, từ trên xuống dưới chẳng có ai ưa anh ta. Một người không biết nhận lỗi, đương nhiên sẽ không tự kiểm điểm rồi cố gắng sửa đổi. Càng không nghĩ tới việc hoàn thiện bản thân.

Mấy năm sau, những người hồi đầu không bằng anh ta hầu như đều đã thăng chức chỉ có anh ta suốt bao năm vẫn ở vị trí cũ. Anh ta cho rằng đó là vì lãnh đạo không có mắt, anh ta quá xui xẻo.

Lãnh đạo từng tuyển anh ta vào làm cảm thấy rất đáng tiếc. Rõ ràng năng lực không tồi nhưng kết cục lại như vậy.

Tôi còn có một người bạn khác, hôm nào đi làm cũng đi khắp nơi tìm người tán gẫu. Thỉnh thoảng, cô ấy cũng tới tìm tôi. Tôi hỏi khéo cô ấy, “Sao lại có nhiều thời gian rảnh như vậy?”

Cô ấy đáp, “Công việc rất nhàn hạ, nhiều chuyện không cần giao gấp. Cho nên cứ thông thả mà làm thôi.”

Tôi khuyên cô ấy “nên đi học thêm vài thứ để hiểu biết nhiều hơn, bồi dưỡng chuyên môn”. Cô ấy không đồng tình mà cho rằng “lương tháng ba cọc ba đồng có đáng để cô ấy phải đi học thêm hay không?”

Cô ấy hỏi, “tôi nghĩ việc rồi tự kinh doanh có phải sẽ tự do thoải mái hơn bình thường không?”

Tôi đáp, “mỗi ngày tôi làm việc hơn 10 tiếng đồng hồ cũng không thoải mái.”

Cô ấy nói, “cậu nên cố gắng hơn là đúng rồi.”

Tôi không biết nên trò chuyện tiếp với cô ấy như thế nào. Thiết nghĩ trong cuộc sống có rất nhiều người như vậy lãnh đạo phải tăng ca làm việc là đúng. Ai bảo anh ta kiếm được nhiều tiền. Nhưng họ lại quên mất một điều, rất nhiều người đều có xuất phát điểm bình thường rồi mới dần trở nên ưu tú, trác việt. Không ai công thành danh toại ngay từ khi bắt đầu. Tôi nhận ra có những người luôn kém cỏi hơn người khác không phải vì họ không có năng lực mà vì cách thức tư duy đã kìm hãm họ. Kiểu người ấy dù có năng khiếu đến đâu cũng khó mà làm được việc lớn. Trên người họ luôn có đặc điểm này.

Chưa bao giờ so sánh bản thân với những người ưu tú hơn họ. Con mắt họ chỉ dừng lại ở những người kém cỏi hơn mình.

Họ luôn cho rằng bản thân mình tốt lên thì người này người kia sẽ được lợi.

Họ không muốn phấn đấu trong công việc bởi vì họ thấy lương thưởng của mình quá kém.

Họ luôn giao cho lãnh đạo thành tích kém cỏi nhất. Nhưng lại quên mất chính mình mới là người đã lãng phí cuộc sống.

Họ không muốn nâng cao giá trị của bản thân khi chọn bạn đời vì họ cho rằng mình trở nên tốt đẹp hơn là sẽ giúp cho đám phụ nữ rác rưởi kia được lợi. Mà không biết rằng chỉ cần trở nên xuất chúng và thông tuệ họ sẽ không cần sống bên những phụ nữ vô tri kém cỏi như vậy. Nhưng vì họ từ chối trở nên ưu tú nên cuối cùng họ chỉ xứng đáng với những người bạn đời giống họ.

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng mình có lỗi. Dù họ có lỗi cũng là do người khác có lỗi trước. Dù cần sửa đổi thì cũng là người khác phải sửa đổi trước. Tư duy ra sao sẽ đối nhân xử thế như vậy.

Cuộc sống của mỗi người đều phản ánh tư duy của người đó. Rồi dần dần bước về phía số mệnh tất yếu. Đây chính là lý do vì sao có câu “tính cách tạo nên số phận”.

Chương 37: Cô gái à, bạn nhảm lẩn r ỉ đấy!

Có một cô gái tâm sự với tôi trên zalo, cảm phần bày tỏ sự bất mãn với những gì cô ấy gặp phải trong tháng đầu kết hôn, khi tuần trăng mật còn chưa kết thúc. Cô ấy vẫn nhớ khi ấy là sáng ngày thứ 28. Người chồng đề nghị hai vợ chồng cùng gánh vác chi tiêu trong gia đình, muốn cô ấy bỏ ra 1/3 tiền lương hàng tháng để chi tiêu. Lúc đó cô ấy sững sờ đến khi hoàn hôn thì nổi trận lôi đình, cãi nhau một trận với chồng, chỉ trích đối phương keo kiệt không hề yêu cô ấy.

Cô ấy hỏi tôi, “chị đã thấy người đàn ông nào keo kiệt như thế chưa? Đòi em gánh vác chi tiêu trong gia đình nữa chứ? Nuôi gia đình là trách nhiệm của đàn ông, phụ nữ chỉ cần lo được cho bản thân là được rồi. Quan em toàn là chồng gánh vác chi tiêu, chưa từng thấy phụ nữ cũng phải chia sẻ việc này. Sao em lại xui xẻo lấy phải một người đàn ông như thế cơ chứ?” Sau đó, cô ấy kể lại những sự tích keo kiệt của chồng. Ví dụ như mua nhà thì không chịu bỏ ra thêm 2 vạn tệ mà muốn 2 gia đình cùng góp số tiền bằng nhau.

Lúc trang hoàng nhà cũng chỉ li keo kiệt. Khi đó cô ấy cứ nghĩ lấy rồi thành người một nhà sẽ khá hơn, ngờ đâu lại càng kinh khủng. Giờ còn đáng sợ tới mức yêu cầu cô ấy cùng gánh vác chi tiêu trong gia đình. Trong mắt cô ấy bỏ tiền mua đồ đạc trong nhà còn cố mà chấp nhận được, chứ cùng gánh vác chi tiêu là chuyện mà cô ấy không thể chịu đựng nổi. Tôi hiểu cảm nhận của cô ấy nhưng bình tĩnh ngầm lại tôi không thấy yêu cầu của chồng cô ấy có gì là quá đáng. Trong xã hội hiện giờ, phụ nữ có quá nhiều áp lực, đàn ông cũng nhiều áp lực không kém. Rất nhiều gia đình không thể duy trì bằng sức lực của một người đàn ông. Cho nên việc người vợ cùng gánh vác chi tiêu trong gia đình cũng không phải hiếm gặp. Đây là chuyện rất bình thường.

Khi tôi khéo léo biểu đạt quan điểm của mình, cô ấy càng kích động hơn, gay gắt phản bác, “Thế em muốn hỏi là, nhà chị có cần bỏ tiền riêng ra để chi tiêu cho gia đình không? Chồng chị có chi li tính toán từng chuyện nhỏ nhặt không? Em mong chị nói thật với em.”

Tôi thẳng thắn đáp, “A Ngạn không yêu cầu tôi phải bỏ ra một đồng cho việc chi tiêu trong nhà. Tiền anh ấy kiếm được, ngoài dùng để chi tiêu cá nhân thì tất cả đều được tiết kiệm dưới danh nghĩa của tôi. Của cải trong nhà, ngoài xe ô tô là đứng tên anh ấy thì tất cả những thứ còn lại đều thuộc

danh nghĩa của tôi. Chỉ có một căn hộ dưới sự kiên quyết của tôi là có thêm tên của anh ấy.”

Nghe tôi nói thế cô gái kia càng kích động, “Thế mà chị còn cho rằng chồng em không quá đáng. Nếu chồng chị cũng yêu cầu chị làm vậy, em nghĩ chị đã ly hôn với anh ấy từ lâu rồi.”

Tôi bảo cô ấy bình tĩnh một chút nghe tôi nói hết đã. Khi tôi định mua nhà để kết hôn, A Ngạn nói với tôi, “mua nhà là chuyện của đàn ông, tôi chỉ cần chọn địa điểm là được.”

Nhưng khi tìm được một căn hộ hợp ý tôi đưa cho anh ấy một tấm thẻ và nói, “Tuy anh không yêu cầu em bỏ tiền ra, cũng chẳng thiếu chút tiền này em nhưng nhà là của hai chúng ta. Em cũng muốn góp một phần công sức.”

Lúc đó toàn bộ tiền tiết kiệm của tôi cũng chỉ có chừng đó.

Sau khi kết hôn, bắt đầu phải lo nghĩ đến tài chính gia đình. Anh ấy là người rất chú trọng đến chất lượng cuộc sống, chi tiêu trong nhà. Lúc đó thu nhập của tôi không cao, dù làm một nửa của một nửa chi tiêu tôi cũng không kham nổi.

Nhưng tôi chủ động đề nghị chia sẻ 1/10 chi tiêu gia đình. Tuy không nhiều nhưng gia đình là của chung. Tôi muốn cùng anh ấy xây dựng tổ ấm.

Khi anh ấy đã giao hết lương thưởng cho tôi, việc tôi có chia sẻ chi tiêu hay không chỉ là vấn đề hình thức mà thôi. Nhưng đi đâu này cho thấy thái độ của tôi “em không cảm thấy việc anh hi sinh là lẽ đương nhiên. Em sẵn sàng cố hết sức để cùng anh xây dựng tổ ấm của hai chúng ta.”

Sau đó khi đi làm sổ đỏ, anh ấy đề nghị chỉ cần đứng tên tôi là đủ. Nhưng tôi khẳng định muốn thêm vào tên của anh ấy.

Lúc người nhà tôi biết chuyện này, họ bức lắm, nhất là cô tôi. Chỉ muốn xách tai tôi lên mà chửi, “Sao nhà này lại có loại ngu ngốc như cháu cơ chứ? Người ta phải tìm trăm phương ngàn kế để chiếm đoạt. Đây nó chủ động nhường cho cháu, cháu còn đẩy ra ngoài. Cháu bị ấm đầu đấy à? Ngộ nhớ có ngày nó thay lòng đổi dạ, cháu có hối hận cũng không kịp đâu.”

Về chuyện này tôi chỉ làm theo suy nghĩ của bản thân. Tiền bạc quả thực rất quan trọng nhưng sống thì nên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Ban đầu hi sinh một chút cũng không sao. Nếu phát hiện đối phương được đằng chân lên đằng đầu lập tức đi đầu chỉnh đốn sách cũng chưa muộn.

Có rất nhiều bạn bè và độc giả hỏi tôi, “Làm thế nào để chồng sẵn sàng giao cho mình toàn bộ tài sản của anh ấy?”

Thậm chí còn có người tỏ ra khâm phục tôi “Cậu thông minh thật đấy. Lùi một bước để tiến hai bước. Thả con săn sắt, bắt con cá rô. Hoàn toàn chinh

phục được đối phương rồi thì cả tiền cả người của anh ta đều thuộc về cậu.”

Tôi thầm nghĩ người có tư tưởng này chắc xem nhiều phim cung đấu quá rồi. Giữa vợ chồng với nhau nào có phức tạp như thế, lại còn phải bày mưu lập kế đến mức đó.

Thực ra đáp án rất đơn giản. Tôi chưa từng yêu cầu người khác phải nuôi tôi. Dù anh ấy hoàn toàn cam tâm tình nguyện, tôi vẫn vui vẻ nuôi sống bản thân mình.

Tôi từng thấy một nhóm người trò chuyện rất hăng say. Chủ đề là “chia sẻ cách để đàn ông chịu chi tiền vì mình”.

Mọi người đều đưa ra kinh nghiệm của bản thân.

Người đã kết hôn nói, “Con phải dụ dỗ sẵn sóc anh ta. Khi cảm động rồi thì anh ta sẽ tự giao tiền cho mình quản lý.”

Người chưa kết hôn nói, “Ban đầu phải tỏ ra thanh cao để đối phương nghĩ mình không mê tiền. Vậy thì đối phương sẽ chủ động dâng tiền cho mình.”

Lại có người nói “Phải biết thả con săn sắt, bắt con cá rô”

Lúc đọc được những kinh nghiệm này, tôi phát hoảng thầm nghĩ, “May mà mình không phải đàn ông nên cũng không sợ bị người khác lợi dụng như thế.”

Mỗi khi nghe thấy người khác bàn chuyện, “làm thế nào để đàn ông chịu chi tiền vì mình”. Tôi liền nghĩ “Chúng ta chẳng thiếu đầu óc, cũng chẳng thiếu chân tay, sao phải tìm mọi cách để moi tiền của đàn ông như vậy? Thay vì nghĩ trăm phương ngàn kế để moi tiền của đàn ông, chi bằng cứ dồn hết sức lực để gây dựng sự nghiệp của mình, kiểu gì cũng có thành tựu.”

Cũng có cô gái nói, “Không phải em tham tiền của anh ấy nhưng em biết tiền của đàn ông không để mình dùng thì cũng cho người khác dùng. Em sợ anh ấy chơi bời ở bên ngoài”

Nhưng cô bé ơi, có lẽ em không hiểu được điều này. Giữa hai con người, một người độc lập tự tin, có năng lực, có lý tưởng và một người luôn tìm mọi cách để moi tiền của anh ấy. Em nghĩ con người nào sẽ thu hút của anh ấy hơn?

Nếu con người trước con chưa thu hút được anh ấy thì con người sau cũng đừng có mơ.

Nếu đi sâu vào góc độ tâm lý học, thực ra cũng không khó để lý giải. Phụ nữ hay đòi hỏi thường chẳng đạt được thứ hơn phụ nữ tự thân nỗ lực. Vì không ai thích bị lợi dụng cả. Chúng ta chỉ sẵn lòng hi sinh cho những người không ôm mục đích lợi dụng chúng ta.

Diệp Thư từng nói một câu rất nổi tiếng, “Chúng ta chỉ thích những người hi sinh cho chúng ta. Còn những người muốn chúng ta hi sinh cho họ, chúng ta căm ghét họ.”

Thực ra đàn ông hay phụ nữ đều thế cả thôi. Ai sống trên đời cũng phải đối mặt với 2 vấn đề. Mình muốn lấy người thế nào và mình có thể lấy được người thế nào?

Muốn lấy là một chuyện, có thể lấy được hay không lại là chuyện khác. Mục tiêu cuối cùng của tất cả phụ nữ đều là lấy được một người đàn ông vừa giàu có, phóng khoáng, vừa yêu thương mình hết lòng.

Nhưng bạn thân mến, chúng ta phải cho họ lý do để họ yêu chúng ta chứ? Máy tình tiết như một cô gái có IQ siêu thấp, AQ cực kém, tính cách nhạt nhẽo mà vẫn được nam chính đẹp trai ngọt ngào, giàu nứt đổ vỡ vách yêu tới chết đi sống lại chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình mà thôi.

Thực tế thì chờ đợi 100 năm cũng chẳng xuất hiện được một người như vậy. Thay vì mơ mộng không thực tế như thế chỉ bằng hãy nghĩ cách tự lập, tự cường. Khi bạn vừa độc lập, vừa ưu tú đương nhiên sẽ có đàn ông vác cả đồng tiền tới lấy lòng bạn.

Vẫn là câu nói kia thôi, chúng ta vừa có tay chân, vừa có đầu óc có sao phải tìm mọi cách để moi tiền của đàn ông. Thậm chí chúng ta phải cho đàn ông hiểu rằng tôi có đủ năng lực để nuôi sống chính mình.

Tôi chấp nhận tiêu tiền của anh, đó là vì tôi yêu anh. Bởi lẽ không phải ai cũng có cơ hội được tiêu tiền vì tôi.

Chương 38: Không có nhân phẩm, nào có chân tình

Tôi có quen một cô gái, gần đây cô ấy vừa ly hôn lần thứ 3. Nhưng không giống những người khác, đối tượng mà cô ấy kết hôn và ly hôn suốt 3 lần đều là cùng một người.

Khi mới tốt nghiệp, cô ấy quen một chàng trai có gia cảnh khó khăn. Lúc đó, cô ấy thấy anh ta rất tốt với mình. Gia cảnh tốt hay không cũng không phải việc anh ta có thể lựa chọn.

Thế là cô ấy kiên quyết lấy anh ta.

Sau khi kết hôn, hai người khởi nghiệp từ bàn tay trắng. Khi sự nghiệp vừa khởi sắc, người đàn ông kia liền yêu người phụ nữ khác. Nhưng khi đó người vợ chưa biết gì cả.

Thế rồi tình nhân của anh ta bắt đầu không hài lòng. Anh ta liền mượn có gia hạn mua nhà để thương lượng với cô ấy việc ly hôn giả.

Cô ấy không hay biết gì nên thoải mái chấp thuận. Sau đó anh ta luôn mập mờ chuyện tái hôn.

Vấn đề là khi đó phần lớn tài sản đều ở trong tay cô ấy. Nếu ly hôn thật thì cuộc sống sẽ trở nên rất khổ cực.

Lúc trước anh ta không thực sự muốn ly hôn, chỉ làm vậy để trấn an tình nhân mà thôi. Nên chẳng bao lâu sau, hai người lại tái hôn.

Sau đó hai vợ chồng gặp phải vấn đề cho con đi học và chuyển hộ khẩu.

Người đàn ông kia lại đề nghị ly hôn giả. Vì con nên cô ấy vẫn đồng ý.

Có đi đâu cô ấy không ngốc.

Tuy ly hôn giả nhưng cô ấy vẫn yêu cầu chuyển mọi tài sản sang danh nghĩa của mình và con. Người đàn ông kia không chịu. Cô ấy nghi ngờ hỏi anh ta:

“Chỉ ly hôn giả thôi mà? Hay là anh định làm gì khác nữa?”

Thế là anh ta đành làm thủ tục ly hôn theo yêu cầu của cô ấy. Đương nhiên anh ta chưa đạt được mục đích của mình nên hai người họ lại mau chóng tái hôn.

Sau khi tái hôn một lần nữa, người đàn ông kia bắt đầu âm thầm toan tính chuyển hết tài sản sang danh nghĩa anh ta. Lúc chuyển gần đủ rồi, anh ta chính thức đề xuất ly hôn, yêu cầu phân chia tài sản còn lại mà anh ta không thể rời đi.

Cô ấy đương nhiên không chịu.

Nhưng ly hôn đâu phải chuyện một sớm một chiều. Một mối suốt hơn 1 năm, cuối cùng vẫn ly hôn. Cả tình cảm và tài sản đều tổn thất nặng nề. Sau khi ly hôn, cô ấy oán hận nói với tôi:

“Anh ta không xứng được coi là con người. Chị không biết nhân phẩm của anh ta kém như thế nào đâu. Trong kinh doanh, anh ta sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để hãm hại người khác trục lợi. Kết bạn chỉ xem có lợi dụng được người ta hay không, kể cả với cha mẹ, anh ta cũng lạnh lùng vô tình. Trong mắt anh ta chẳng gì khác ngoài lợi ích.”

Tôi hỏi:

“Sống cùng một người như vậy suốt bao nhiêu năm, lẽ nào bây giờ em mới nhận ra đi đâu đó?”

Cô ấy ngập ngừng nói với tôi.

Trước đây anh ta quá tốt với cô ấy, khiến cô ấy nghĩ, dù anh ta có đối xử với người khác thế nào, anh ta vẫn thật lòng, thật dạ yêu cô ấy. Những âm mưu và thủ đoạn mà anh ta dùng để hãm hại người khác chắc chắn anh ta sẽ không dùng để đối phó mình.

Cô ấy luôn cho là như vậy.

Tôi nghĩ còn có một nguyên nhân nữa mà cô ấy ngại nói ra, đó là vì hời trước lợi ích của hai người gắn liền với nhau nên họ mới chung sống được nhiều năm như thế. Bây giờ anh ta áp dụng mọi thủ đoạn độc ác nhất với cô ấy, cô ấy mới không thể không thừa nhận, anh ta chính là một người như vậy.

Thực ra ngay từ khi yêu rất nhiều cô gái đã nhận ra khuyết điểm trong nhân phẩm của đối phương. Nhưng tình yêu khiến người ta quên đi rất nhiều thứ, chỉ cần yêu là sẽ bỏ qua vô số vấn đề thậm chí chưa cần đối phương giải thích đã nghĩ sẵn lý do để biện minh cho đối phương. Dù hành động của anh ta đang khiêu chiến giới hạn đạo đức của bạn thì bạn cũng sẽ tự an ủi “Nhân vô thập toàn” ai cũng có khuyết điểm. Nếu yêu chân thành thì bao dung khuyết điểm của anh ấy.

Thậm chí có cô gái thấy rõ sự vô tình của anh ta với người khác, lòng còn mừng thầm “chỉ cần anh ấy tốt với mình là đủ. Nếu anh ấy tốt với tất cả mọi người thì mới là đáng lo. Mình đâu có cần một cái máy đi đầu hòa công cộng.”

Chúng ta không thể phủ nhận rằng, những người đàn ông tởn tể kia khi tốt với một cô gái họ càng hấp dẫn hơn bao giờ hết.

Dương Khang trong “Anh hùng xạ điêu” có thể nhận giặc làm cha, có thể không từ thủ đoạn vì vinh hoa phú quý, có thể sát hại huynh đệ kết nghĩa, lại chỉ chung tình với một Niệm Từ. Thân là tiểu vương gia của nước Đại Kim, y khinh thường nữ tử trong khắp thiên hạ.

Nhưng để có được tình yêu của một mình Mục Niệm Từ, y sẵn sàng đổi trả, sẵn sàng tươi cười. Lẽ nào Mục Niệm Từ không hiểu nhân phẩm của Dương Khang sao? Nàng không biết những chuyện mà y đã làm ư? Biết chứ! Nhưng nàng chọn tin tưởng y hết lần này tới lần khác. Thậm chí biết y đang lừa gạt mình nhưng vẫn không thể rời bỏ y. Khi y trúng độc nàng vẫn sẵn sàng hi sinh tính mạng để đổi mệnh cho y. Người phụ nữ nào chẳng hi vọng bản thân là độc nhất vô nhị trong lòng người yêu.

Cho nên những nhân vật phản diện thâm tình trong phim càng dễ dàng khiến trái tim thiếu nữ rung động.

Đạo trước trên mạng xã hội mọi người không ngừng chia sẻ một đoạn văn.

Bạch Tử Họa có 10 viên kẹo, y sẽ cho Hoa Thiên Cốt 1 viên.

Đông Phương Úc Khanh có mười viên kẹo, y sẽ cho Hoa Thiên Cốt cả 10 viên.

Sát Thiên Mạch không có kẹo nhưng y có thể lên trời, xuống biển để tìm kẹo cho Hoa Thiên Cốt.

Cho nên phụ nữ muốn yêu thì phải yêu người đàn ông như Sát Thiên Mạch.

Tại sao?

Sát Thiên Mạch thân là thánh quân của ma giới, y vô tình với cả thiên hạ lại chỉ yêu mình Hoa Thiên Cốt. Vì nàng y có thể từ bỏ nguyên tắc của bản thân. Vì nàng y có thể hi sinh tất cả. So với một Bạch Tử Họa chỉ biết đến thiên hạ muôn dân, muốn yêu mà không dám yêu, Sát Thiên Mạch thâm tình nồng nhiệt, làm sao có thể không khiến phụ nữ vì y mà si mê say đắm. Nhưng cuộc sống không phải phim truyện hình. Không phải cuộc tình nào cũng có thể đi tới đầu bạc răng long. Khi mọi tình cảm đã bị sinh hoạt tàn phá, tất cả vấn đề đều sẽ bị phơi bày.

Khi bạn trở thành người ngoài trong mắt anh ta. Sự độc địa nhẫn tâm của anh ta sẽ dồn hết lên người bạn khiến bạn không khóc ra nước mắt, hồi cũng chẳng kịp. Tình yêu chân thành năm xưa chỉ còn là bóng hoa tàn héo. Người yêu tha thiết năm nào, giờ đây cay nghiệt hung hãn xuất hiện trước mặt bạn.

Khi một cuộc tình đi tới hồi kết thứ thực sự giúp phụ nữ ít bị tổn thương chỉ có nhân phẩm của đàn ông.

Sau khi chia tay, chỉ những người đàn ông có nhân phẩm xuất chúng mới không đổ hết trách nhiệm lên người bạn. Cũng không tìm mọi cách để làm phiền bạn, đe dọa bạn, càng không đi khắp nơi nói xấu, hãm hại bạn.

Người đàn ông không có nhân phẩm, chắc chắn sẽ không yêu chân thành.

Nếu phải nói anh ta thật lòng yêu thứ gì thì đó chính là bản thân anh ta.

Hai năm trước có một cô gái nhắn tin cho tôi trên mạng xã hội. Lúc đó cô ấy đang đợi người yêu của mình ly hôn để cưới cô ấy. Nên muốn tìm một

người để dốc bầu tâm sự nhưng lại không dám kể chuyện này cho mọi người quanh mình.

Tôi không phải hiệp sĩ bảo vệ chính nghĩa, cũng không có ý kiến gì với cô ấy.

Cô ấy nói với tôi,

Người đàn ông kia chưa thể ly hôn được là vì tài sản. Anh ta muốn ly hôn thật êm thấm, sau đó cô ấy và anh ta có thể bắt đầu những ngày tháng hạnh phúc. Nhưng vợ của anh ta sao có thể cho anh ta toại nguyện. Bởi vậy anh ta định sử dụng chiến tranh lạnh để ép vợ chấp nhận ly hôn.

Trong lời kể, cô ấy tỏ ra bất mãn với người vợ. Cho rằng người phụ nữ đó quá ham tiền.

Tôi hỏi khéo cô ấy,

“Một người đàn ông cư xử cặn tầu ráo mán với người mình từng yêu như vậy, cô ấy không thấy anh ta đáng sợ à?”

Cô gái này đáp,

“Anh ta làm vậy chứng tỏ anh ta không còn tình cảm gì với vợ. Người mà anh ta yêu là cô ấy.”

Đương nhiên tôi không nói thẳng ra là “bây giờ anh ta đối xử với vợ như vậy. Biết đâu sau này cũng đối xử với cô ấy như thế? Người đang trong cơn say tình thường không thể nhìn nhận sự việc khách quan và tỉnh táo được.”

Tôi chỉ nói với cô ấy,

“Người đàn ông này xử lý tình cảm cũ của mình càng có tình có nghĩa thì sau này khả năng anh ta đối tốt với em càng lớn.”

Cô gái này không cho là đúng.

Cô ấy nghĩ, người đàn ông kia vô tình và lạnh lùng mới chứng tỏ, anh ta không còn tình cảm gì với vợ.

Rất nhiều cô gái hi vọng thấy đàn ông đối xử cay nghiệt, lạnh lùng với người yêu cũ. Chỉ cần đàn ông tỏ ra nhân hậu một chút liền cho rằng anh ta vẫn vương tình cũ.

Họ không biết rằng sự nhân hậu sau khi chia tay không liên quan tới việc còn yêu hay không mà liên quan tới việc người đó có nhân phẩm hay không?

Nhiều cô gái đẽra tiêu chuẩn đối tốt với mình là yếu tố quan trọng nhất khi chọn người yêu. Nhưng chỉ có người có nhân phẩm tốt, đối tốt với bạn, cái tốt đó của anh ta mới thực sự có giá trị.

Cho nên khi đang yêu cuồng nhiệt, đừng có chú ý tới việc anh ta làm gì cho mình mà cũng phải quan tâm thái độ của anh ta với đồng nghiệp khách quan công bằng hay cay nghiệt ác ý? Thái độ của anh ta với bạn bè nhiệt tình hào sảng hay lạnh lùng vụ lợi? Gặp người cần giúp đỡ, anh ta khoan

tay đứng nhìn hay là chân thành giúp đỡ? Với cha mẹ của chính anh ta, anh ta hiền hòa chu đáo hay xấu xa t ồi tệ? Luôn đòi hỏi mà không cho đi. Nhất là cách anh ta cư xử với người yêu cũ là bôi nhọ, chửi bới hay giữ im lặng?

Tất cả những điều trên đủ để đánh giá nhân phẩm của một con người. Nhân sinh dài lâu như vậy, không hiểu rõ người ta lấy gì mà sống bên nhau cả đời.

Chương 39: Ngoài đô ky, bạn vẫn còn lựa chọn thứ hai

Hai hôm trước, tôi bất cẩn làm trật khớp cổ liền lên trang cá nhân than thở, cầu an ủi.

Bạn học A hôm sau sẽ tới thành phố tôi ở công tác, cô ấy nhắn cho tôi phải tới hỏi thăm tôi, tiện thể ôn lại chuyện xưa. Tôi khá bất ngờ vì chúng tôi đã không gặp nhau mấy năm rồi. Nhưng bạn cũ tới thăm tôi vẫn vui vẻ.

Hôm sau, A vừa làm việc xong liền tới tìm tôi. Trong khoảnh khắc mở cửa nhìn thấy cô ấy, tôi sửng sốt, gần như không thể nhận ra cô ấy. Tôi tin rằng tất cả những người từng quen A giờ phút này thấy cô ấy đứng trước mặt đều sẽ phản ứng giống tôi.

A mặc một bộ trang phục công sở tinh tế và chỉn chu, vừa tao nhã, vừa nữ tính. Trên tay cô ấy là một chiếc túi nhỏ tinh xảo, mái tóc xoắn nhẹ rủ xuống hai bên, tay đeo khuyên ngọc trai xinh xắn khiến tôi với bộ đồng ngữ và mái tóc bù xù trông càng ử rữ, chán nản. Nhưng đi đâu khiến tôi kinh ngạc không phải cách ăn mặc của A. Vì phụ nữ hiện đại chỉ cần quan tâm tới ngoại hình một chút thì đâu có thể ăn mặc tinh tế và phù hợp, mà là phong thái ưu nhã toát lên từ con người cô ấy.

Tôi quen A đã mười mấy năm rồi. Chúng tôi là bạn học từ thời đại học, từ những vùng đất khác nhau lên thi đại học ở Thượng Hải. Tôi tới từ phương Nam, còn cô ấy tới từ vùng Tây Bắc. Chúng tôi ở hai phòng ký túc xá cạnh nhau.

Lúc mới vào đại học, ai cũng công nhận A rất quê mùa. Tháng 9 tới trường báo danh, cô ấy mặc một chiếc sơ mi kiểu dáng của mười mấy năm trước, màu sắc cũng rất tẻ, sắc mặt vàng vọt, tóc bện thành hai bên, cực kỳ chênh lệnh với các cô gái ở Thượng Hải. Nhiều người đi qua cô ấy đều sẽ nhìn cô ấy thêm mấy lần, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường. Nhưng đi đâu khiến A bị chế giễu nhiều hơn cả, đó là tiếng Anh và tiếng phổ thông của cô ấy đều đặc sệt giọng địa phương.

Hồi đó tôi nghe nói những người bạn khác trong cùng ký túc xá của A đều khinh thường cô ấy, không muốn cùng cô ấy ra ngoài vì thấy xấu hổ. Bởi vậy A luôn cúi thủi một mình.

Khoảng một tháng sau, vào cuối tuần trong phòng ký túc chỉ còn tôi và cô bạn nữa. A sang gõ cửa phòng chúng tôi, rụt rè hỏi tôi “có máy nghe băng

và bằng nghe tiếng Anh hay không? Liệu có thể cho cô ấy mượn nghe không?”

Bạn cùng phòng của tôi là một cô gái rất hào phóng, cho A mượn máy nghe băng. Tôi cũng tìm mấy cuộn băng đưa cho cô ấy, sau đó A thường tới mượn để chúng tôi vào cuối tuần.

Ban đầu là các tài liệu phục vụ học tập như băng đĩa. Sau đó, cô ấy cũng mượn mấy thứ khác như tạp chí.

Chúng tôi biết đi đâu kiện nhà A không tốt lắm nên sẵn lòng giúp đỡ cô ấy. Thành tích học tập của A rất tốt. Trong kỳ thi cuối cùng, cô ấy cho tôi và cô bạn cùng phòng hai cuốn vở tài liệu ôn tập được cô ấy ghi chép tỉ mỉ lại. Việc này khiến tôi có ấn tượng cực kỳ tốt về A.

Khoảng một năm sau, tôi nghe thấy mấy người bạn học bàn luận về A ở căng tin.

“Cậu có nhận ra không? Sau một năm thì cả tiếng phổ thông lẫn tiếng Anh của A đều đã chuẩn hơn rất nhiều. Mặc quần áo cũng không quê mùa như xưa nữa.”

Một người bạn khác phì cười,

“Đương nhiên rồi. Tôi nghe bạn cùng phòng của cậu ta kể là cậu ta cố gắng lắm. Hết mượn băng đĩa để luyện phát âm, lại đọc tạp chí thời trang. Biết con nhỏ Ngọc Đình lớp mình nhà cũng có chút tiền lại tưởng mình đẹp lắm, suốt ngày coi mình như trung tâm ấy không? A còn đi theo học hỏi nó cách làm trắng da, cách trang điểm nữa cơ mà. Cố gắng như thế cũng phải có chút hiệu quả chứ? Nhưng gái quê chính là gái quê, có cố đến mấy cũng vậy thôi.”

Tôi chợt nhận ra trong một năm này A thay đổi rất lớn. Làn da không còn tẻ như một năm trước, ăn mặc cũng chẳng đẹp đẽ là bao nhưng trông thoải mái hơn ngày xưa nhiều. Cách ăn nói cũng dần được cải thiện.

Thế là tôi bắt đầu chú ý đến A và phát hiện ra A có một ưu điểm rất tốt. Con gái bình thường thấy người xung quanh tốt hơn mình sẽ cảm thấy chua xót buồn bã, nghiêm trọng hơn còn có thể nảy sinh cảm xúc thù hằn, đố kỵ. Nhưng A thì chưa bao giờ như thế. Thấy người khác có thành tích học tập tốt hơn mình, A không bao giờ ghen tị nói đối phương may mắn. Thậm chí cũng không nghi ngờ đối phương gian lận. Cô ấy sẽ khiêm tốn đi học hỏi phương pháp học tập của đối phương. Thấy bạn học khác nghỉ hè xong trở nên xinh đẹp hơn, cô ấy không tức tối nói có thể đối phương đã đi phẫu thuật thẩm mỹ, mà sẽ chân thành hỏi đối phương bí kíp để trở nên xinh đẹp.

Bốn năm qua đi trong chớp mắt. Đến khi tốt nghiệp, trên người A đã không còn bóng dáng của sự quê mùa trước đây. Tôi biết cô ấy đã phải nỗ lực thế nào để hòa đồng với mọi người xung quanh, trong lòng cũng thầm thương tiếc cô ấy.

“Này, cậu nghĩ gì thế?”

Giọng nói của A kéo tôi về thực tại. Tôi mỉm cười thảng thốt đáp, “Tớ đang thẫn thờ nghĩ, cậu thay đổi nhiều quá. Nếu sớm biết bây giờ cậu đẹp thế này lúc này tớ cũng ăn mặc cho chỉn chu để đón tiếp cậu.”

A cười rất thoải mái,

“Không cần đâu, cậu làm vậy thì còn đâu giống người bệnh nữa.”

Dưới ánh mắt hiếu kỳ của tôi, A bắt đầu kể lại những chuyện cô ấy gặp trong mấy năm qua.

Sau khi tốt nghiệp, cô ấy vào làm tại một doanh nghiệp nước ngoài. Tuy trong bốn năm đại học, cô ấy đã cực kỳ nỗ lực để hoàn thiện bản thân, cũng cho là mình đã thay da đổi thịt. Nhưng bước vào doanh nghiệp nước ngoài kia, cô ấy mới nhận ra lịch sử lại tái diễn, cô ấy vẫn là con vịt xấu xí, thô thiển, quê mùa nhất.

Sau thoáng hụt hẫng ngắn ngủi, cô ấy bắt đầu quan sát mọi người quanh mình, đừng nghiệp được lãnh đạo xem trọng nhất làm việc như thế nào, đừng nghiệp được yêu quý nhất đối nhân xử thế ra sao, cô gái xinh đẹp thời thượng nhất, ăn mặc kiêu gì, cô gái tinh tế dịu dàng nhất thường thích làm chuyện chi.

Khi người khác ghen tị nói đừng nghiệp được lãnh đạo xem trọng chắc chắn là kẻ giỏi nịnh hót, đừng nghiệp được yêu quý nhất, giả dối hai mặt thì A lại lột xác với tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Cô ấy khiêm tốn, xin các đừng nghiệp xuất sắc hơn mình giới thiệu sách học, chỉ bảo công việc, cũng chân thành khen ngợi người khác, cố gắng tiếp thu sở trường của bọn họ.

Khi những đừng nghiệp chỉ biết đố kỵ, còn đang tiếp tục đố kỵ, A đã trở thành nhân viên tiến bộ nhanh nhất công ty. Cô ấy đã dùng sự khiêm tốn, hiếu học, nỗ lực của mình để trở thành một trong những nhân viên được lãnh đạo đánh giá cao nhất.

Cho tới một ngày, cô ấy cũng trở thành đối tượng được người khác hâm mộ, ước ao. A đã lợi ngược dòng đầy hoàn mỹ như vậy đấy.

Nhìn A tao nhã ngẩng trước mặt mình, tôi tán thưởng sự thông tuệ và phóng khoáng của cô ấy. Cô ấy lựa chọn cho bản thân một con đường khác, mau chóng giúp bản thân thành công.

Sau khi tiễn A về, tôi chợt nghĩ tới một người bạn khác, là tổng giám đốc Hà.

Năm năm trước, tổng giám đốc Hà còn chưa phải là tổng giám đốc, xung quanh cậu ấy toàn là những người bạn ở cấp độ giống cậu ấy. Sau đó có một người bạn xin nghỉ việc để khởi nghiệp và thành công lớn.

Khi những người khác âm thầm đố kỵ thì tổng giám đốc Hà lại chân thành chúc mừng người bạn đó, khiêm tốn xin được chỉ bảo kiến thức xã hội,

con đường làm giàu. Thế là tổng giám đốc Hà trở thành người thứ hai có sự nghiệp thành công rực rỡ.

Rất nhiều người tỏ ra thiếu thiện ý với sự thành công và hạnh phúc của người khác nhưng thái độ khác biệt, kết cục cũng không giống nhau.

Thấy người khác khoe hạnh phúc, đừng vội nghĩ khoe hạnh phúc sẽ chết yểu. Hãy giữ vững tinh thần và hỏi đối phương cách để giữ được hạnh phúc chẳng phải là càng tốt hơn sao.

Thấy người khác thành công kiêu căng sự ghen tị trong lòng và hỏi đối phương kinh nghiệm để thành công, chẳng phải là có ý nghĩa hơn à.

Thấy bạn mình đột nhiên lấy được một anh chàng đẹp trai giàu có, có cô gái sẽ tức tối soi mói, bóc mẽ. Bóc mẽ tới mức biến hình tượng đối phương thành một ả âm hiểm xấu xa rồi thán nguyền rằng “xem ả có thể hạnh phúc tới bao giờ” mới thấy tâm lý được cân bằng.

Nhưng cũng sẽ có cô gái học tập ưu điểm trên người đối phương rồi từ từ tu dưỡng bản thân, bởi vậy những cô gái đố kỵ soi mói sẽ mãi là những kẻ cay nghiệt kém cỏi. Còn những cô gái biết học hỏi, lại tìm thường được hạnh phúc thuộc về mình.

Phụ nữ thông minh sẽ không đố kỵ, vì họ biết đố kỵ chẳng khiến đối phương mất mát thứ gì, cũng không giúp bản thân được thêm thứ gì mà chỉ khiến cuộc sống hiện tại càng ngày càng đi xuống mà thôi. Bởi vậy họ chỉ sẽ học tập ưu điểm từ đối phương.

Thực ra trên thế gian này có quá nhiều người xuất sắc hơn chúng ta, đố kỵ mãi cũng chẳng để làm chi. Ngoài việc đố kỵ, chúng ta còn có lựa chọn thứ hai, chỉ cần chúng ta chân thành, thật lòng, động cơ lương thiện, biết cách cảm ơn, trên đời luôn còn rất nhiều người sẵn sàng vô tư chia sẻ kinh nghiệm của họ cho chúng ta.

Chương 40: Đừng để trí thông minh trở thành chướng ngại ngăn cản bạn thành công

Trong số các bạn bè của mình, L là một người bạn mà tôi cực kỳ kính phục. Cô ấy là người đồng nghiệp cũ của tôi. Vào làm ở công ty muộn hơn tôi nửa năm. Vì công việc của chúng tôi cần tiếp xúc với nhau thường xuyên nên vị quản lý dẫn cô ấy tới gặp tôi.

Tới giờ tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp L, cô ấy trông rất mộc mạc, chất phác. Gương mặt tươi cười, vui vẻ. Làn da vàng vọt, thô ráp. Vì vừa ra trường nên cả người toát lên sự ngây thơ đơn thuần.

Ban đầu tôi không mấy ấn tượng với L. Vị trí của cô ấy là vị trí mà công ty thay người nhiều nhất. Tôi vào công ty nửa năm mà vị trí đó đã thay đổi đến 3 người. Vậy nên tôi thậm chí nghĩ có lẽ L cũng sẽ chẳng ở đó lâu, nhưng tôi thực sự không mong L nghỉ việc.

Cô ấy là một người cực kỳ chịu khó, cẩn thận lại không bao giờ tính toán, so đo.

Tôi luôn yêu thích những công việc có tính thử thách. Với những công việc nhỏ nhặt thì tôi luôn thấy phiền chán. Nói thẳng ra là thời đó tôi khá bồng bột, nông nổi mà L lại vừa hay bù đắp được nhược điểm này của tôi. Tôi rất ghét làm bảng biểu mà một trong các công việc chính của L là thống kê chúng.

Bao giờ tôi cũng giao cho L sau khi cô ấy đã hỏi giục nhiều lần hoặc sát thời hạn deadline. Thậm chí tôi còn tỏ ra thiếu kiên nhẫn với sự giục đã của L.

Chẳng bao lâu sau, L nhận ra tôi rất ghét làm chuyện này. Cô ấy chủ động đề nghị sau này tôi cứ đưa số liệu cho cô ấy, cô ấy sẽ tự thống kê.

Khi đó tôi không thể tin được lại có người sẵn sàng chia sẻ loại công việc nhỏ nhặt phiền phức này. Thậm chí còn tiểu nhân mà nghĩ thậm chí “không biết cô ấy có mục đích gì khác không?”, nhưng L đường hoàng nhận lấy phần việc đó, cô ấy làm tốt hơn tôi nhiều. Đồng thời còn âm thầm cùng tôi giữ kín bí mật này.

Excel là nhược điểm lớn của tôi, L tốt bụng bảo tôi giao cho cô ấy đi. Cô ấy có thể tăng ca để làm hết cho tôi.

Dần dần chúng tôi trở thành những người bạn thân thiết, không giấu diếm nhau đi đâu gì. L làm Excel tốt hơn tôi nhiều lắm.

Lần đầu tiên tôi giao nộp công việc cho lãnh đạo. Lãnh đạo biết rõ nhược điểm này của tôi, còn cố ý hỏi thêm,

“Sao lần này lại làm tốt như thế?”

Từ khi L vào công ty, cuộc sống công sở của tôi trở nên tuyệt vời hơn nhiều. L sống phóng khoáng, không so đo tính toán. Rất nhiều đồng nghiệp và lãnh đạo yêu quý cô ấy. Nhưng vị trí mà cô ấy đang làm là bộ phận mọi người trong công ty không muốn làm nhất. Vì bộ phận đó có một vị lãnh đạo cực kỳ nóng tính.

Lãnh đạo của cô ấy nổi tiếng là nóng tính. Cả công ty đều biết anh ta là người vừa nóng nảy vừa yêu cầu hà khắc, nói chuyện không nể mặt ai. Những nhân viên cũ nghỉ việc cũng có nguyên nhân rất lớn là vì tính tình của anh ta. Nhưng bên cạnh đó, năng lực của anh ta cực kỳ xuất chúng. Có lần tôi tới gọi L đi ăn cơm, vừa hay gặp phải cảnh lãnh đạo của cô ấy đang hầm hầm mắng chửi cô ấy.

“Cô làm việc kiểu gì thế? Sao bản báo cáo này tới giờ vẫn chưa xong? Cô không làm cho cẩn thận được à?”

Thực ra công việc này vốn không thuộc chức trách của L. Chẳng qua một người đồng nghiệp khác trong bộ phận xin nghỉ sinh, lãnh đạo L không tìm được người đó đành trút giận lên người L. Nhưng L không hề bao biện mà chỉ mỉm cười nghe lãnh đạo mắng nhiếc.

Sau đó vội vàng hoàn thành công việc mà lãnh đạo giao cho.

Tôi ăn xong bèn mua một suất mang về cho L, không khỏi bất bình thay cô ấy, bảo cô ấy mạnh mẽ lên, đừng suốt ngày tự dưng bị lôi ra làm kẻ thế mạng như vậy.

L chẳng hề buồn bực, vui vẻ làm nốt công việc vốn không thuộc trách nhiệm của mình.

Tôi vừa thương vừa khâm phục thái độ của cô ấy. Nếu là tôi thì chắc chắn tôi không làm được như thế rồi.

L không những không bận tâm tới những cơn giận bất chợt của lãnh đạo mà còn tôn trọng lãnh đạo từ tận đáy lòng.

Thình thoảng tôi bức xúc thái độ của anh ta với L, cô ấy còn khuyên ngược lại tôi rằng “ai cũng có khuyết điểm. Khuyết điểm của lãnh đạo chính là hơi nóng tính nhưng con người anh ta rất tốt”.

Cô ấy bảo vậy nên tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Sáng nào, L cũng tới sớm, mở cửa thông gió cho phòng lãnh đạo, sau đó pha trà cho lãnh đạo nhưng chỉ được đáp lại bằng một câu “vẽ chuyện thế”. Xong L không bận tâm, ngày ngày pha trà. Lúc lãnh đạo vui vẻ, L sẽ vội lại gần nói,

“Lãnh đạo, em thấy gần đây công việc có vài chỗ khó hiểu, anh có thể chỉ bảo cho em đôi chút được không ạ?”

Lãnh đạo thấy L là người duy nhất có thể thông cảm cho anh ta, thỉnh thoảng cũng chỉ bảo L. Có lúc lãnh đạo còn hỏi, anh ta là người nóng tính sao L không biết đường mà tránh đi?

L cười đáp, “người tài giỏi ai cũng thế cả. Để học hỏi được nhiều thì ắt phải chịu được khổ. Người thời xưa đi xin học còn phải hầu hạ sư phụ, chịu đòn cũng là chuyện thường tình. Nếu xét như vậy thì đãi ngộ của cô ấy đã xem như rất tốt rồi.”

Không biết có phải lãnh đạo đã xúc động trước những lời của L hay không, sau đó anh ta không còn tùy tiện chỉ bảo L mà bắt đầu thật lòng dạy cho L bản lĩnh của anh ta. L mừng lắm, càng thêm tôn trọng và chu đáo với lãnh đạo. Lãnh đạo vẫn nóng tính như xưa. Nếu anh ta dạy một lần mà L chưa hiểu, đi hỏi lại anh ta, đương nhiên sẽ bị anh ta mắng mấy câu, “Sao mà ngốc thế hả? Hồi xưa tôi tiến bộ nhanh hơn cô nhiều”

L chỉ cười hì hì, “Vâng, vâng, em làm sao mà bằng anh được. Anh giải thích lại cho em với.”

Lãnh đạo sẽ bực bội nhắc lại một lần nữa rồi để L tự đi mà ngẫm. Cứ như vậy sau mấy năm, L học đã được 9, 10 phần bản lĩnh của lãnh đạo. Tuy lãnh đạo vẫn thường nổi nóng với L, nét mặt vẫn lạnh lùng nghiêm khắc nhưng trong hành động đã sớm coi L như học trò của mình.

Khi tôi nghỉ việc, L đã trở thành trợ thủ đắc lực của lãnh đạo. Hiện giờ cô ấy đã gây dựng được sự nghiệp của riêng mình, năng lực chuyên môn cũng rất giỏi khiến nhiều nhân vật chuyên nghiệp của ngành nhìn với con mắt khác. Sự khoan dung, độ lượng L cũng làm cho những người từng hợp tác với cô ấy quyết tâm muốn hợp tác tiếp với cô ấy.

Trong mắt mọi người, hợp tác với những người khác sẽ có rủi ro nhưng hợp tác với L thì chắc chắn không sợ chịu thiệt. Dưới hoàn cảnh kinh tế mọi ngành đều trì trệ, lợi nhuận của công ty L vẫn tăng nhanh với tốc độ tên lửa.

Có người nói, đây là thế giới nơi mà người ngốc nghếch thống trị người thông minh. Lý do giúp người ngốc nghếch thắng lợi là bởi vì họ quá ngốc, không bao giờ đánh giá bản thân quá cao, không thường lập mưu nghĩ kế càng không so đo được mất.

Hồi nhỏ xem phim “Anh hùng xạ điêu”, tôi luôn tưởng rằng Hoàng Dung là người thông minh nhất bộ phim. Có đợt tôi rất mong trở thành người giống nàng ấy “thông minh tuyệt đỉnh, hiểu rõ hết thầy”.

Song dạo trước xem lại bộ phim này, tôi lại cho rằng Quách Tĩnh mới là người thông minh nhất. Trong mắt người đời, Quách Tĩnh không những không thông minh còn có phần ngu ngốc nhưng một tiểu tử ngu ngốc như vậy, cuối cùng lại trở thành một vị đại hiệp vang danh thiên hạ. Hắn có thể lấy được cô nương thông minh nhất thiên hạ là Hoàng Dung, trở thành đệ tử của một trong ngũ tuyệt là Hề Thập Công, lại làm con rể của Hoàng

Dược Sư. Tất cả những người này đều thông minh hơn hẳn cả trăm lần nhưng cuối cùng họ đều trở thành người giúp đỡ hẳn trên con đường trưởng thành.

Trong khi đó Dương Khang và Âu Dương Khắc thông minh gấp trăm lần Quách Tĩnh, nhưng lại không được nhiều người trợ giúp như hẳn. Rất nhiều người cho rằng tiểu tử ngốc nghếch này thật may mắn. Song sự thật là chỉ nhờ vận may ư?

Hắn nhận được sự giúp đỡ của nhiều người như vậy cũng vì hẳn ngốc, hẳn không âm hiểm độc ác như Dương Khang, cũng không lăm mưu nhiều kế như Âu Dương Khắc. Hắn đối xử với tất cả mọi người theo tiêu chuẩn rộng lượng, chân thành, đôn thuần, lương thiện. Các nhân vật có máu mặt khi chọn người trẻ tuổi để dẫn dắt đều suy xét đến yếu tố nhân phẩm và tính cách đầu tiên “bạn có thể không thông minh nhưng nhất định phải bền gan, vững chí, khiêm tốn, hiếu học.”

Đương nhiên ý tôi không phải người thông minh nào cũng có vấn đề về nhân phẩm. Nhưng người thông minh, hầu như đều tự cao tự đại, thậm chí kiêu ngạo từ trong tiềm thức. Họ đương nhiên không chịu, cũng không muốn hạ thấp bản thân.

Người có sở trường, ta có sở đoản.

Đây là đạo lý mà ai cũng hiểu. Nhưng cậy sở trường của mình, khinh sở đoản của người khác cũng là bản tính của rất nhiều người. Chính sự kiêu ngạo ấy khiến người thông minh không đạt được thành tựu bằng những người bình thường.

Lão tiên sinh Kim Dung cũng từng viết trong sách “người thông minh vì tâm tư quá nhạy bén, trong đầu luôn có trăm ngàn ý nghĩ, thực sự khó mà tinh thông tất cả mọi thứ, lại không bằng người ngu ngốc chuyên tâm hết lòng, tập trung vào một việc.”

Bởi vậy đừng để trí thông minh của bạn trở thành chướng ngại ngăn cản bạn thành công.

Chương 41: Đòi người rất dài, không có ai là người chiến thắng mãi mãi

Cuối tuần, A Ngạn đi dự hội nghị cấp cao của ngành, Đương Đương hẹn tôi cùng đi mua sắm. Hai người phụ nữ đi dạo nửa ngày rồi xách theo chiến lợi phẩm đi tìm chỗ để ăn cơm.

Đột nhiên Đương Đương đẩy cánh tay tôi, ngạc nhiên hỏi:

“Này cậu, mau nhìn xem, người kia có phải Tiểu Sê không?”

Lúc đó, tôi đang nghịch di động, cũng không ngẩng đầu lên,

“Tiểu Sê đang đi nghỉ với chồng ở Úc cơ mà? Sao lại ở đây được?”

Đương Đương cướp lấy di động của tôi,

“Thế nên tớ mới thấy lạ. Cậu mau nhìn xem.”

Tôi nhìn theo hướng cô ấy chỉ, quả nhiên là Tiểu Sê. Cô ấy đang đi dạo loanh quanh không mục đích. Nhưng tôi nhớ một tiếng trước, Tiểu Sê còn đăng một loạt ảnh cô ấy và chồng đi nghỉ ở Úc, còn khoe bầu không khí ở Úc thật tuyệt, thực phẩm cũng an toàn.

Tiểu Sê là một người bạn của chúng tôi, cũng là tấm gương hạnh phúc trong số bạn bè của tôi. Cô ấy và chồng yêu nhau từ thời đại học. Chồng cô ấy không chỉ đẹp trai, cao ráo mà còn tài hoa xuất chúng. Vừa tốt nghiệp đã được tuyển ngay vào một công ty lớn.

Mấy năm trước, anh ấy xin nghỉ việc rồi ra ngoài thành lập công ty riêng. Chỉ vài năm mà sự nghiệp đã thành công rực rỡ. Năm ngoái còn được bầu chọn một trong mười thanh niên kiệt xuất của thành phố.

Còn Tiểu Sê thì làm giám đốc trong một công ty quảng cáo, cô ấy rất được ông chủ coi trọng.

Mấy hôm trước, cô ấy còn vui vẻ nói với chúng tôi, “chồng cô ấy sắp đưa cô ấy sang Úc nghỉ dưỡng, hỏi chúng tôi có cần mua gì về không?”

Sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây được?

Tôi và Đương Đương đầu bật Facebook của mình lên. Một ngày qua, những status mà Tiểu Sê cập nhật đầu là về chuyến nghỉ dưỡng ở Úc. Có lẽ vì cảm ứng tương thông giữa người quen, Tiểu Sê chợt ngẩng đầu lên, thấy tôi và Đương Đương đang hoài nghi nhìn cô ấy. Trong khoảnh khắc 6 mắt nhìn nhau, tôi thấy rõ sự bối rối trong mắt cô ấy. Sau đó cô ấy vội cúi đầu, rồi bước nhanh ra khỏi tầm mắt của chúng tôi.

Mười mấy phút sau, Tiểu Sê đột nhiên gọi điện cho chúng tôi, hẹn bữa trưa cùng đi ăn cơm với nhau.

Tiểu Sê kể với chúng tôi,

Từ khi thành đạt phụ nữ lao vào chông cô ấy như thiêu thân. Chẳng bao lâu sau, chông cô ấy đã lảng nhãng với một cô gái trong công ty. Thậm chí, còn nhân lúc cô ấy đi công tác mà dẫn về nhà đú đờn.

Ban đầu anh ta sống chết không chịu thừa nhận. Sau đó Tiểu Sê lấy mấy sợi tóc dài màu nâu trên gối lên cho anh ta xem. Bằng chứng rành rành trước mắt, anh ta không thể thừa nhận, nhưng giọng điệu cố chấp, thái độ thô bạo, còn trách ngược lại “Tiểu Sê quá bận rộn với sự nghiệp. Không quan tâm tới anh ta, không đủ dịu dàng săn sóc”.

Tiểu Sê là người mạnh mẽ. Cô ấy không muốn nhẫn nhục trong kiểu hôn nhân này, bèn đề nghị ly hôn.

Chông cô ấy cực kỳ giận dữ.

Ngày ly hôn, anh ta cảm phần nói với cô ấy,

“Cô tưởng cô thanh cao lắm à? Tôi ly hôn rồi vẫn là đàn ông độc thân sáng giá. Còn cô thì sao? Cô chỉ là một phụ nữ đã ly hôn, còn đánh mất hào quang mà tôi tặng cho cô. Cô cứ đợi người ta đừng cảm, thương hại cô đi!!”

Người trong công ty trước nay luôn nâng cao dấm thấp. Vì hôn nhân lẫn sự nghiệp của Tiểu Sê đều thành công nên bình thường mọi người đều rất sùng bái cô ấy.

Thấy chông Tiểu Sê giành được giải thưởng gì, bọn họ đều tỏ ra ngưỡng mộ.

“Chị Tiểu Sê, chị thật là hạnh phúc”

Nhất là cha mẹ cô ấy, suốt ngày khoe con rể khắp nơi. Rồi nói con gái mình tinh mắt cỡ nào, con rể xuất sắc ra sao.

Cô ấy thực sự không biết, sau khi cha mẹ biết được mọi chuyện thì họ sẽ cảm thấy thế nào?

Tôi và Dương Dương nghe xong chẳng biết nói gì cho phải. Một lúc lâu mới bảo,

“Chung quy giấy không gói được lửa, cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Giấu được nhất thời chứ không thể giấu được cả đời.”

Tiểu Sê thở dài thườn thọt. Sau đó cô ấy liề thấy nhẹ nhõm. Cô ấy nói với chúng tôi,

Lúc này vội vã rời đi, trên đường đã nghĩ tới rất nhiều chuyện. Mấy ngày giấu diếm chuyện ly hôn vừa qua, cô ấy sống rất mệt mỏi, đau đầu. Ngày nào cũng phải nói dối, ngày nào cũng phải giấu diếm. Hơn nữa không biết lời nói dối sẽ bị vạch trần lúc nào. Giờ nói ra tất cả, cô ấy chợt thấy rất thoải mái.

Giờ phút này tôi chợt nhớ tới cô bạn thời đại học tên là Gia Gia.

Hồi đại học, trong lớp chúng tôi có một cô bạn ăn mặc rất là sành điệu, giỏi trang điểm, ăn vận.

Bạn học bảo với tôi,

“Cô ấy tên là Gia Gia. Là người H ồng Kông. Cha mẹ đều kinh doanh.

Hơn nữa cô ấy còn có một người bạn trai là công tử nhà giàu. Tuần nào cũng lái siêu xe tới đón cô ấy”

Với đám trẻ ranh vừa thi đại học xong, cả người còn sắc mùi mọt sách như chúng tôi, Gia Gia giống như nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

Khi chúng tôi còn sài chiếc túi mảy chục mua trên đường phố thì Gia Gia đã xách những chiếc túi hàng hiệu, toàn xuất hiện trên tạp chí. Nhiều cô gái âm thầm bắt chước cách ăn mặc của Gia Gia.

Nhưng một ngày nọ, bạn cùng phòng bỗng bảo với tôi,

“Cậu biết không, Gia Gia vốn không phải người H ồng Kông gì hết. Cậu ấy là người An Huy”

Lúc đó tôi rất ngạc nhiên, “Sao có thể thế được? Gia Gia chỉ thích nghe nhạc tiếng Quảng. Ăn mặc cũng sành điệu như ngôi sao trên bìa tạp chí”

Bạn cùng phòng bảo với tôi, “Đây là sự thật 100%”

Đạo trước Gia Gia làm rơi ví trong lớp, một bạn học nhặt được, thấy trong đó có chứng minh thư của cô ấy, trên đó viết rành rành Gia Gia là người tỉnh An Huy. Thảo nào có người từng gặp cô ấy trên tàu hỏa đi An Huy.

Lúc đó cô ấy giải thích là đi thăm bạn. Giờ ngấm lại hẳn là về quê. Bạn trai của cô ấy cũng không phải công tử nhà giàu mà chỉ là tài xế cho một vị sếp lớn. Thế nên mới có siêu xe để tới đón cô ấy.

Sau đó lời đồn về Gia Gia càng ngày càng nhiều hơn. Trang sức của cô ấy đều là hàng giả. Kim cương thật ra chỉ là đá. Những chiếc túi hàng hiệu kia đều là hàng fake.

Sau đó Gia Gia bị gán cho cái danh “ảo tượng”, “lừa đảo”. Mọi người đều cô lập cô ấy. Cô ấy tựa như người vô hình, một mình cô độc.

Nghe bạn tôi kể, có lần bạn cùng ký túc của Gia Gia còn định đuổi cô ấy ra khỏi phòng.

Không ai thông cảm cho cô ấy. Mọi người đều nghĩ “cô ấy gieo gió thì gặt bão”.

Có lần laptop của tôi bị nhiễm virus. Tôi đi tìm cao thủ IT “Tú Tú” để nhờ cô ấy sửa giúp mình. Tú Tú không ở trong phòng ký túc nên người mở cửa là Gia Gia.

Thấy mắt Gia Gia đỏ ng ầu, tôi hỏi cô ấy “Sao vậy?”

Giờ tôi vẫn còn nhớ, lúc đó cô ấy nằm gục trên bàn, vừa khóc vừa nói,

“Đúng là tớ đã gạt mọi người. Nhưng tớ đâu có làm hại đến ai. Tớ chỉ muốn mọi người coi trọng tớ hơn. Tớ đã từng chịu cảm giác bị người khác khinh thường r ồi. Tớ cố gắng học tiếng Quảng, cố gắng học cách ăn vận, tớ chỉ muốn được tôn trọng thôi mà?”

Sống trên thế gian này, mỗi chúng ta đều mong được người khác tôn trọng. Thậm chí là hâm mộ, tán thưởng. Không ai muốn mình bị khinh bỉ, xem thường. Đôi lúc một ánh mắt hâm mộ, tán thưởng từ người khác còn khiến ta thỏa mãn hơn cả sự thành công thực sự. Nhất là với những người từng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ như thế. Họ càng không muốn mọi người thấy mình sa sút, suy sụp. Họ sợ bản thân ngã vào bùn lầy, bị người khác dẫm đạp, thế là họ đành bao bọc bản thân trong vô vàn lời nói dối, khiến bản thân trông có vẻ rực rỡ chói lòa.

Nhưng đời người dài lâu như vậy, thỉnh thoảng sa sút thì có sao?

Xuất thân không tốt thì có sao?

Không có ai vĩnh viễn đứng trên đỉnh thành công.

Cũng không có ai hạnh phúc mãi mãi.

Không một ai có thể trốn tránh sự thất bại hoặc sa sút.

Thế nhưng bạn đừng sợ hãi, mọi sa sút và thất bại, chỉ cần bạn biết cách đối mặt với chúng thì chúng đều sẽ là một loại vốn liếng.

Thất bại mới biết bản thân có vấn đề gì.

Sa sút mới nhận ra ai thực sự tốt với mình.

Vấp ngã thì cố gắng đứng lên, phủi sạch bụi bẩn trên người, tiếp tục tiến về phía trước. Không cần phải tạo ra lời nói dối này, không cần phải tạo ra hết lời nói dối này tới lời nói dối khác để dựng lên hào quang giả tạo.

Lừa dối người khác cũng như mê hoặc chính mình. Ảo tưởng mãi chỉ là ảo tưởng, mãi mãi không thể trở thành sự thật. Sẽ luôn có một ngày, bạn phải tỉnh khỏi cơn mơ.

Chúng ta hãy mạnh mẽ thế này,

Đúng!

Tôi từng rất hạnh phúc, nhưng hiện giờ tôi đã mất đi hạnh phúc. Có tất cả chỉ là tạm thời, tôi sẽ cố gắng đi đầu chỉnh bản thân cho tốt rồi tôi sẽ hạnh phúc hơn trước đây.

Chúng ta có thể kiên cường thế này,

Đúng!

Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường, không giàu cũng chẳng sang nhưng đây là điều tôi không thể lựa chọn. Tôi không thể chọn cuộc sống trước khi trưởng thành. Nhưng sau khi đã trưởng thành, tôi sẽ dốc hết sức lực để sống cuộc đời mà mình mong ước.

Chương 42: Trên đời này chỉ có một kiểu đàn ông không ngoại tình

Một năm trước, tôi quen một chị gái ở sàn giao dịch bất động sản. Khi đó tôi với chị ấy kết bạn với nhau trên mạng. Ngoài việc chị ấy thường xuyên like các bài viết trên trang cá nhân của tôi thì chúng tôi cũng không có quá nhiều tiếng nói chung.

Một đêm khuya, chị ấy đột nhiên nhắn cho tôi nói tối nay con chị ấy bị sốt nhưng ch ờng đi chơi bài. Chị ấy gọi điện cho anh ta, anh ta bực bội nói, “Cô chăm con kiểu gì thế hả? Đến đưa con cũng không nuôi nổi, cô còn được cái tích sự gì nữa?”

Người ch ờng bảo chị ấy mau đun nước ấm cho con trai uống, nếu không đỡ thì đưa tới bệnh viện.

Chị ấy vội cho con trai uống nước ấm. Nhưng đứa bé không đỡ m ờ hôi, cũng không hạ sốt, chị ấy đành gọi điện lại cho ch ờng, bảo anh ta đừng chơi bài nữa mà v ề nhà để cùng chị ấy đưa con tới bệnh viện.

Người đàn ông kia không những không v ề mà còn trút cơn giận vì thua tiền,

“Cô có thôi đi không hả? Chơi bài cũng không yên với cô. Cô muốn đổi đầu với tôi đúng không? Thảo nào hôm nay tôi đen như vậy. Đi bệnh viện cũng phải huy động cả nhà cùng đi. Vợ nhà người ta một mình chăm hai đứa con cũng chẳng sao, có mỗi cô là bạn thôi đấy ả?”

Sau đó, anh ta ngắt điện thoại cái phụt.

Chị ấy lại gọi điện tới tiếp thì anh ta đã tắt máy. Chị ấy đành tự bế con, khoác thêm áo r ữ ra ngoài gọi taxi. Khi tài xế taxi hỏi chị ấy,

“Chị ơi sao chị lại bế con đến bệnh viện một mình thế này? Người nhà chị đâu r ữ?”

Chị ấy li ền rơi nước mắt r ữ đành bảo cha đưa bé đi công tác xa.

Tài xế thở dài nói,

“Vậy một mình chị chăm con thật chẳng dễ dàng.”

Chị ấy ng ữ ở ghế sau nước mắt càng rơi như mưa. Đến một tài xế xa lạ cũng biết chị ấy chăm con chẳng dễ dàng gì. Nhưng giờ phút này ch ờng chị ấy lại đang lăn lê trên bàn chơi bài, cho rằng phụ nữ chăm hai đứa con cũng là chuyện đơn giản.

Buổi tối tới bệnh viện đa phần đều là phải cấp cứu. Vì là bệnh viện nhi nên buổi tối tới khám đều là trẻ con. Nhưng những người khác tới bệnh viện đều là cả nhà cùng đi, hai vợ chồng rồi thì cha mẹ chồng hoặc cha mẹ vợ, chỉ có một mình chị ấy vừa bế con vừa đi đăng ký lấy thuốc.

Một cô vợ khác thấy dáng vẻ luống cuống của chị ấy, không đành lòng liền chủ động bảo,

“Chị bế con ra kia ng ồi để em lấy giúp chị “

Chị ấy nói cảm ơn không ngừng, nước mắt lại rưng lên. Đối phương liền đưa cho chị ấy một tờ giấy,

“Đều là phụ nữ em hiểu mà.”

Trong buổi tối đầu đông này, tuy chị ấy gặp được một tài xế và một cô vợ tốt bụng nhưng chị ấy vẫn thấy lạnh lẽo thấu xương. Cảm giác lạnh lẽo này đến từ chính người bên gối lẽ ra phải chăm sóc che chở cho mình. Bởi vậy chị ấy không kìm được lòng mà dốc bầu tâm sự với tôi. Chị ấy nói, “Ngoài thời gian đang yêu và lúc mới kết hôn, chị gần như không cảm nhận được sự quan tâm của anh ta. Nhi ều lúc chị nghĩ tại sao hôn nhân của chị lại thành ra như thế này. Lẽ nào hôn nhân thật sự là nắm m ò của tình yêu.”

Tôi hỏi chị ấy,

“Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?”

Chị ấy đáp, “Ba năm.”

Tôi lại hỏi tiếp,

“Thế chị không muốn nhẫn nhịn nữa, muốn rời khỏi anh ta à?”

Chị ấy do dự rất lâu, “Chị cũng không biết nữa. Thực ra chị đã có ý định rời bỏ anh ta rất nhi ều lần rồi. Nhưng chị luôn không thể hạ quyết tâm được. Chị biết anh ta rất nhi ều tật xấu: thích chơi bài sau khi tan ca, rất ít khi về nhà, cũng chẳng quan tâm đến chị. Nhưng chị thấy quanh mình hình như cũng chẳng có bao nhiêu cuộc hôn nhân hạnh phúc, cho nên chị rất hoang mang. Tuy anh ta mắc đủ tật xấu nhưng dù sao cũng không ngoại tình. Chị thấy rất nhi ều phụ nữ có ch ồng ngoại tình rồi đều sống không bằng chết. Chị nghĩ thật ra chị cũng chẳng phải người khổ nhất.”

Tôi không khỏi hỏi chị ấy,

“Giữa việc ngoại tình và việc không quan tâm tới vợ trong thời gian dài.

Chị cảm thấy việc ngoại tình ghê tởm hơn đúng không?”

Chị ấy trả lời tôi ngay mà không hề do dự, “Đương nhiên rồi. Ngoại tình là hành động gây tổn thương lớn nhất với phụ nữ. Việc không quan tâm tới vợ tuy cũng rất đáng ghét nhưng dù sao đó cũng không phải sai lầm mang tính nguyên tắc.”

Tôi hiểu suy nghĩ của chị ấy.

Trong mắt rất nhi ều phụ nữ tôi từng tiếp xúc, họ đều cho rằng chỉ cần ch ồng ngoại tình thì mọi hành động khác đều có thể tha thứ.

Tôi cũng biết chị gái này chỉ tủi thân, oan ức vì buổi tối phải đưa con đi khám bệnh một mình mà thôi. Tối sáng mai, khi mặt trời lên cao, tất cả đều sẽ tan thành mây khói. Chị ấy sẽ tiếp tục sống trong cuộc hôn nhân không có hơi ấm và chồng chị ấy sẽ tiếp tục đối xử với chị ấy như cũ. Cuối cùng chị ấy nói với tôi,

“Có lẽ là chị đã yêu cầu quá cao, ngấm lại bây giờ có biết bao đàn ông ngoại tình. Và biết bao phụ nữ ngày ngày rửa mặt bằng nước mắt. Có lẽ chị nên nghĩ thoáng hơn. Ít nhất thì anh ấy còn không ngoại tình, không phải sao?”

Tôi biết chị ấy cần sự khẳng định của tôi để chị ấy có dũng khí, tiếp tục sống trong cuộc hôn nhân lạnh bạc kia. Nhưng tôi thực sự không thể hòa theo suy nghĩ của chị ấy, cuối cùng tôi vẫn nói.

“Thực ra suy nghĩ của em hoàn toàn trái ngược với chị. Một người đàn ông không tốt với vợ, xác suất anh ta ngoại tình là cực kỳ cao. Bởi vì khi bị cảm dỗ, anh ta không bao giờ quan tâm tới cảm nhận của vợ. Còn một người đàn ông yêu thương vợ, xác suất anh ta ngoại tình lại rất thấp, bởi vì anh ta không nỡ làm vợ đau lòng. Cho nên nếu anh ta thực sự lạnh nhạt, thờ ơ với chị, chị cũng nên đề phòng việc anh ta ngoại tình đi thôi.”

Chị ấy mong chóng phủ nhận suy nghĩ của tôi và nói,

“Không đâu. Tuy anh ta không tốt với chị nhưng cũng chỉ là mê chơi bài với bạn thôi. Anh ta sẽ không vướng vào chuyện ngoại tình đâu, điểm này chị rất yên tâm về anh ta.”

Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn. Dù sao đó cũng chỉ là quan điểm của tôi, không có bằng chứng gì cả, cũng chẳng có sức thuyết phục.

Sau đêm hôm ấy, chúng tôi gần như không trò chuyện với nhau nữa. Tôi vẫn viết văn của tôi, chị ấy vẫn lặng lẽ đọc các bài viết của tôi, thỉnh thoảng lại “like” cho tôi.

Nhưng tháng trước chị ấy đột nhiên bình luận khá dài dưới bài viết của tôi,

“Thực ra em nói rất đúng. Một người đàn ông không tốt với vợ thì xác suất anh ta ngoại tình là rất cao. Chị thật quá ngu ngốc, không ngờ anh ta đã ngoại tình với người phụ nữ khác gần hai năm rồi, vậy mà chị còn tin chắc là anh ta chỉ không đối tốt với chị một chút thôi.”

Lòng tôi thật bi thương, cũng thà tin rằng quan điểm của tôi là sai. Chợt nhớ tới có lần, tôi trò chuyện với ông xã, tôi hỏi anh ấy,

“Giờ nhiều đàn ông ngoại tình như thế, liệu sau này anh có ngoại tình không?”

Ông xã tôi không hề khẳng định với tôi là anh ấy sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với tôi, chỉ yêu tôi suốt đời, suốt kiếp. Mà câu trả lời anh ấy cho tôi chính là,

“Nếu anh không còn yêu em thì có. Nếu anh vẫn còn yêu em thì không.

Khi anh không còn yêu em, anh làm bất cứ chuyện gì cũng không bận tâm

tới cảm nhận của em nữa. Anh chỉ cần bản thân thấy vui là được. Nhưng nếu anh vẫn yêu em, chắc chắn anh sẽ kiểm soát hành vi của mình. Vì anh không muốn thấy em đau lòng.”

Tôi cảm ơn sự thành thật của anh ấy. Tôi thường nghe thấy vài người đàn ông tỏ ra hối lỗi với vợ sau khi ngoại tình.

“Anh chỉ nhất thời hờ dờ mà thôi. Trong lòng anh vẫn yêu em, vẫn yêu gia đình này.”

Có thật vậy chẳng?

Không người đàn ông nào còn yêu vợ con mà vẫn có thể lên giường với một phụ nữ khác. Nếu thực sự yêu một người thì sao có thể khiến cô ấy đau khổ như thế. Thứ gọi là hối lỗi ấy, chẳng qua là kế sách ứng phó tạm thời sau khi cần nhắc được mất mà thôi. Khi anh ta đi quá giới hạn, anh đã không còn yêu vợ nữa. Ít nhất thì cũng không quá yêu vợ, vì không yêu nên mới không kiểm soát hành vi của mình. Cứ thử đặt mình vào hoàn cảnh đó mà xem?

Nếu chúng ta yêu một người đàn ông tha thiết, liệu chúng ta có nhất thời hờ dờ mà ngoại tình hay không?

Tôi cũng thấy rất nhiều người phụ nữ gắng gượng, chịu đựng trong một cuộc hôn nhân lạnh lẽo, chỉ vì tin rằng chính mình không vượt quá giới hạn kia. Nhưng việc đối tốt với vợ và không ngoại tình thường đi đôi với nhau. Chỉ khi yêu một người sâu sắc thì mới kiểm soát hành vi của mình, mới chững lại được mọi cám dỗ mê hoặc.

Đừng nghĩ chỉ cần đàn ông không ngoại tình thì mọi chuyện khác đều có thể bao dung.

Sự thật thường là, khi anh ta càng ngày càng đối xử tệ với bạn, kỳ thực cái ngày mà anh ta thay lòng không còn xa nữa.

Trên đời này chỉ có một kiểu đàn ông không ngoại tình, đó là đàn ông yêu vợ tha thiết.

Chương 43: Hôn nhân có tốt đẹp hay không, chỉ cần xét điểm này là đủ.

Hai hôm trước một người bạn đăng ảnh bánh ga-tô mà cô ấy tự tay làm lên trang cá nhân. Điêu này khiến người đang đau đầu nghĩ “quà sinh nhật là tôi đây mừng như bắt được vàng”.

Thế là cuối tuần tôi liền cùng bạn tới trung tâm dạy nữ công gia chánh để học cách tự làm bánh ga-tô. Người tới đây toàn là phụ nữ, mà hầu hết đều là người mới kết hôn hoặc con còn nhỏ. Những cô gái chưa kết hôn có lẽ còn không muốn học những kỹ năng như thế này. Còn người đã kết hôn quá lâu thì chìm trong guồng quay cuộc sống, đã mất đi hứng thú kiểu này rồi.

Nơi phụ nữ tụ họp, đề tài đương nhiên xoay quanh hôn nhân, con cái, cũng rất dễ làm quen, rồi thân thiện với nhau.

Một bà mẹ có con ba tuổi than thở với chúng tôi,

Mẹ chồng ở nhà rất khó tính, suốt ngày ép chị ấy phải thế này thế kia.

Còn chồng thì bảo “dù sao đó cũng là mẹ anh, lại lớn tuổi rồi, em nhường bà ấy một chút đi.”

Đưa con ba tuổi lại bám mẹ đành tới trung tâm nữ công gia chánh để nghĩ ngơi một chút.

Một cô gái khác chưa có con thì kể,

Sau khi kết hôn, chồng cô ấy chẳng chịu làm việc nhà, còn suốt ngày lêu lổng bên ngoài. Mình chẳng khác gì người độc thân mà tự dưng lại có thêm bao nhiêu việc nhà và một đồng hồ hàng thân thích.

Một chị gái đang nhào bột đứng bên thì cười nhẹ như mây bay, nói “thế đã là gì. Hôn nhân của chị ấy mới là cực phẩm. Cha mẹ chồng ghê gớm độc đoán. Chồng nhu nhược vô dụng, thấy cha mẹ như chuột gặp mèo. Con thì còn chán hơn. Thi cử toàn xếp chót bảng, làm chị ấy sắp trầm cảm tới nơi.”

Sau đó cả đồng nghiệp cùng nhau thở dài, an ủi nhau rồi nói một câu, “Hôn nhân là như vậy đó.”

Dường như hầu hết phụ nữ đều không hài lòng về hôn nhân của mình. Cha mẹ chồng kỳ cục, chồng vô trách nhiệm, con cái hư đốn như thế cuộc hôn nhân này, ngoài việc khiến mình không vui thì chẳng còn gì hết.

Tôi không tìm lòng được mà hỏi, “Thế h ồi còn độc thân thì mọi người sống như thế nào ?”

Vấn đề này lập tức làm mọi người h ồi tưởng lại những năm tháng tuổi trẻ.

Bà mẹ kia thoáng nghĩ ngợi r ồi tiếc nuối, đáp,

“H ồi còn độc thân thì sống thoải mái lắm. Có một công việc không t ồi.

Cha mẹ lại chăm chút yêu thương mình. Phải nói là áo đưa tận tay, cơm đưa tận miệng.”

Những người khác cũng m ồm năm miệng mười, kể v ề cuộc sống của mình trước khi kết hôn.

Một người kể, “trước khi kết hôn, em thích mua gì thì mua. Thỉnh thoảng mẹ em cũng mắng vài câu nhưng chưa bao giờ c ần để ý thái độ của người khác. Giờ muốn mua gì cũng phải giấu diếm mẹ ch ờng. Thực ra em toàn tiêu ti ền của em thôi nhưng cứ như làm trộm ấy”

Một vị khác nói, “trước khi lấy ch ờng, ti ền mình kiếm thì mình tiêu.

Chuyện của mình thì mình quyết định. Còn giờ có thêm cả đồng người giám sát mình. Nghĩ v ề cái thời chưa lấy ch ờng, tự nhiên lại thấy lấy ch ờng xong khổ quá.”

Chị gái nọ cười bảo, “Đúng r ồi. Tụi mình trước khi kết hôn, ai chẳng xinh đẹp mơn mớn . Sau khi kết hôn, ai nấy đầu khô héo như hoa tàn. Nếu cho chị chọn lại một l ần nữa chắc chắn chị sẽ không chọn kết hôn.”

Có người lấy h ản di động ra đọc một đoạn văn hài hước cho chúng tôi,

Kết hôn rồi, về nhà mu ộn cũng là tội tà đình.

Kết hôn rồi, mua đồ cho nhà mẹ để cũng như ăn trộm.

Kết hôn rồi, đi mua sắm với bạn cũng như phá gia chi tử.

Kết hôn rồi, mua bộ quần áo cũng như quyết định trọng đại lắm.

Kết hôn rồi, muốn ra ngoài ngắm nhìn thế giới chẳng khác nào nằm mơ.

Những lời này được mọi người đ ồng tình sâu sắc, đ ầu cho rằng cuộc sống sau khi kết hôn, không sướng bằng thời độc thân. Nhưng không kết hôn thì lại phải chịu áp lực quá lớn từ xã hội.

Nhớ cách đây không lâu, Đương Đương hỏi tôi,

“Cậu nghĩ làm thế nào để đánh giá một cuộc hôn nhân có tốt đẹp hay không?”

Tôi nghĩ ngợi một thoáng r ồi đáp,

“Muốn đánh giá một cuộc hôn nhân có tốt đẹp hay không, chỉ c ần xét điểm này là đủ. Đó chính là, sau khi kết hôn có sống tốt hơn trước khi kết hôn hay không. Đi ều này không liên quan tới vật chất, cũng không liên quan tới người khác, chỉ liên quan tới một thứ, đó là tinh th ần của bạn có vui vẻ hơn trước đây hay không?”

Một cuộc hôn nhân tốt đẹp hay tệ hại, không nằm trong đánh giá của cha mẹ, cũng không nằm trong phán xét của người khác, mà chỉ ở trong lòng của bạn. Vì vật chất nhi ều tới đâu, người khác cảm thấy tốt tới đâu cũng

không bù đắp được sự trống vắng trong tâm hồn bạn. Giống như chỉ người uống nước mới biết, nước ấm lạnh ra sao. Chỉ bạn mới có tư cách đánh giá hôn nhân của mình tốt đẹp hay không.

Có người nói, một cuộc hôn nhân tốt đẹp là sự môn đăng hộ đối về mặt tinh thần.

Lại có người nói, một cuộc hôn nhân tốt đẹp là sự trưởng thành của cả hai vợ chồng.

Họ nói đều rất đúng. Nhưng dù sao những tiêu chuẩn này đều quá hư cấu. Thực ra đánh giá hôn nhân có tốt đẹp hay không chẳng phức tạp như vậy, chỉ cần xét một điểm là đủ. Đó là sau khi kết hôn, bạn sống tốt hơn hay trước khi kết hôn, bạn sống tốt hơn?

Khi đêm về bạn chỉ cần tự hỏi lòng mình, sau khi kết hôn mình có sống tốt hơn trước kia hay không?

Và rồi câu trả lời đã có sẵn trong lòng bạn.

Kết hôn để làm gì?

Để hạnh phúc, để sống tốt hơn lúc độc thân chứ không phải để tìm một người, một gia tộc để trói buộc chính mình, đòi hỏi chính mình và bức ép chính mình.

Chúng ta kết hôn,

Là vì hi vọng trên đời này có thêm một người yêu thương chúng ta, luôn ở bên chúng ta. Khi đau đầu, nhức óc sẽ có người đưa chúng ta tới bệnh viện, lấy nước, mớm thuốc cho chúng ta.

Là vì khi trời mưa tầm tã sẽ có người xuất hiện đón chúng ta về ngôi nhà ấm áp của mình.

Là vì đêm khuya tĩnh lặng, có người ngủ bên cạnh giúp chúng ta yên tâm say giấc.

Là vì khi tủi thân oan ức, có người vỗ về chúng ta và nói một câu, “đừng lo, có anh ở đây rồi.”

Là vì khi bận rộn cực khổ với việc nhà, có người cho chúng ta một nụ cười động viên ấm áp.

Nếu tất cả đều không tồn tại, chỉ dư lại việc nhà làm mãi không hết, quở trách nghe mãi không thôi, những tháng ngày khổ sở không có hồi kết, nước mắt xót xa rơi hoài không ngừng. Vậy cuộc hôn nhân như vậy có ý nghĩa gì đây?

Ngẫm lại thời còn độc thân, cuộc sống hạnh phúc biết bao. Gương mặt luôn tràn ngập nụ cười, trong mắt luôn lấp lánh hào quang, ai cũng là con cưng được cha mẹ yêu thương, chiều chuộng. Sao bạn nỡ nhẫn tâm để mình vào cuộc hôn nhân bất hạnh.

Đừng bảo với tôi, “số mệnh là như thế.”

Đừng bảo với tôi, “hôn nhân đều như vậy.”

Bạn xứng với hôn nhân tốt đẹp, cũng đáng có được hôn nhân tốt đẹp.

Dù là một cô gái bình thường tới không thể bình thường hơn trong mắt người khác. Sau khi kết hôn, cũng phải được chiêu chuộng, yêu thương. Nếu không kết hôn để làm gì?

Ý nghĩa thực sự của hôn nhân không phải trốn tránh sự soi mói của người đời. Cũng không phải để cha mẹ hài lòng. Cũng không phải vì sinh con đẻ cái mà chỉ để bản thân sống hạnh phúc hơn mà thôi.

Tất cả những cuộc hôn nhân không phải vì mục tiêu này đều sẽ không hạnh phúc.

Ở xã hội hiện đại có nhiều hôn nhân bất hạnh hơn hôn nhân hạnh phúc. Người ta đã hoàn toàn quên mất ý nghĩa thực sự của hôn nhân. Trong những cuộc hôn nhân chấp nhận, chịu đựng, ý nghĩa của hôn nhân đã sớm biến dị. Với chính người trong cuộc mà nói, hôn nhân là để người cảm thấy “tôi đi đúng đường, tôi đã kết hôn ở tuổi nên kết hôn.”

Cũng phải thôi, dù sao cái giá phải trả cho việc giữ vững lý tưởng của bản thân đắt hơn việc để mình trôi theo dòng nước nhiều lắm.

Với cha mẹ mà nói, “Con tôi đã kết hôn rồi. Cuối cùng tôi cũng hoàn thành trách nhiệm của mình.”

Đương nhiên là thế. Hầu hết cha mẹ đều mong hôn nhân của con cái mình hạnh phúc. Nhưng thực tế là giữa việc yêu cầu con cái kết hôn đúng hạng và việc tôn trọng sự tự do, lựa chọn hôn nhân của con cái. Họ thường chọn tiêu chuẩn trước.

Với rất nhiều gia đình mà nói, giữ vững hôn nhân là để cho con cái có một gia đình hoàn chỉnh.

Nói chung, mọi cuộc hôn nhân chấp nhận chịu đựng, đều có những nỗi khổ tâm và bất đắc dĩ riêng.

Nhưng, bạn thân mến ơi, bạn hãy tự hỏi lòng mình, hôn nhân chỉ có những thứ đã đủ hay chưa?

Lẽ nào cảm nhận của bạn không phải là điều quan trọng nhất ư?

Chẳng lẽ bạn không mong mọi sự ấm áp và hạnh phúc trong hôn nhân sao? Đàn ông cũng vậy thôi, ai chẳng từng là thiếu niên phóng khoáng, ai chẳng từng nhiệt huyết tung hoành, ai chẳng từng đắc chí mê say, sao bạn nhẫn tâm chôn vùi bản thân thành một người trung niên mệt mỏi giữa hôn nhân bất hạnh.

Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, để bản thân có một cuộc hôn nhân tốt đẹp là hành động có trách nhiệm nhất với chính mình. Và cũng là chuyện tốt nhất bạn làm cho bản thân.

Chương 44: Điêu cuối cùng làm chúng ta hạnh phúc là yêu chứ không phải hận.

Chồng tôi ra nước ngoài nửa tháng, cháu nhỏ ngày ngày gọi điện cho tôi.

“Cô ơi, cô về đi”

Thần nghĩ ở nhà một mình cũng chán, tôi quyết định về nhà mẹ đẻ vài hôm.

Hôm sau, khi tôi đang rửa mặt, mẹ tôi đi tới đứng bên hông cửa trò chuyện với tôi. Hỏi tôi “hôm nay muốn ăn món gì.”

Tôi đáp, “sao cũng được.”

Bà ấy bảo, “con cứ nói đi, để mẹ mua.”

Tôi cảm nhận được sự ân cần và chăm sóc của bà ấy, không khỏi trêu ghẹo,

“Mẹ tốt với con như thế từ bao giờ vậy?”

Bà ấy ngại ngừng lườm tôi một cái rồi lại giận dỗi nói,

“Mẹ biết, ngày trước là mẹ không tốt. Mẹ có lỗi với con nhưng sau này mẹ sẽ thay đổi. Con xem mấy năm qua, có phải mẹ đã sửa đổi nhiều rồi không?”

Bà ấy như vậy tôi thấy không quen, đành lấp liếm nói.

“Con đang rửa mặt đây, mẹ ra ngoài trước đi.”

Trong khoảnh khắc cửa đóng lại, nước mắt chợt tuôn rơi. Bà ấy đã vạch trần rất nhiều chuyện cũ mà tôi chôn sâu nơi tận cùng ký ức. Kể cả Dương Dương, cô bạn thân nhất của tôi, cũng không biết hồi nhỏ tôi sống thế nào, chỉ loáng thoáng biết rằng ngày ấy tôi rất đáng thương. Tôi sinh ra trong những năm 80, là thời kỳ kinh tế tăng trưởng như gió. Khi tôi ra đời thì trong nhà đã có tivi, máy may. Phải hiểu rằng ở thời đại ấy, gia đình nào có những vật dụng giá trị như vậy đều là nhà giàu.

Lúc mới sinh tôi rất hạnh phúc. Hồi ấy trong nhà chỉ có một đứa bé là tôi.

Hai người cô của tôi đều chưa lấy chồng, ngày ngày không phải người này chơi với tôi thì cũng là người kia dỗ tôi ngủ.

Theo lời của họ thì hồi nhỏ tôi rất thông minh, hoạt bát, khéo miệng, khéo miệng. Chưa tới một tuổi, tôi đã biết nịnh hót, nói là “sau này lớn lên sẽ hiếu kính với ông bà và các cô.”

Cứ như vậy tới khi tôi 6 tuổi. Các cô đều dần đi lấy chồng. Sau khi cha tôi đi xa làm ăn, mẹ tôi bắt đầu mê chơi bài. Từ đó mẹ tôi chơi suốt một ngày

ba buổi, không sót buổi nào. Còn việc tôi có ăn no hay không, có mặc ấm hay không đâu không quan trọng bằng bài bạc của bà ấy.

Một ngày mùa đông nọ, cô nhỏ của tôi về nhà, thấy tôi bị nhiễm lạnh tới mức nước mũi chảy ròng ròng. Cô liền hỏi mẹ tôi đâu rồi?

Tôi đáp, “bà ấy đang chơi bài”

Cô tôi bèn vào phòng lấy quần áo mặc cho tôi, tức giận vô cùng “Mẹ cháu không phải là người. Từ sáng tới khuya chỉ biết bài bạc. Chết luôn trên bàn bạc cho xong. Trời lạnh thế này còn cho cháu ăn mặc phong phanh vậy hả? Có ai làm mẹ mà như thế không?”

Lần đó tôi nghe thấy cô tức giận trò chuyện rất lâu với ông bà nội của tôi trong phòng, cũng nghe thấy bà tôi than thở, “gia môn bất hạnh. Giờ cha mẹ còn sống vẫn chăm nom được con bé, tới lúc cha mẹ đi rồi, con bé sẽ đáng thương lắm.”

Cô nhỏ của tôi là người thẳng tính, tới lúc mẹ tôi về, cô ấy lập tức chỉ trích mẹ tôi. Mẹ tôi bực bội nói,

“Đáng thương gì chứ? Nó chết lạnh hay chết đói rồi?”

Tôi hôm ấy mẹ tôi mắng chửi tôi rất lâu, cảnh cáo tôi không được tiếp tục mách với ông bà và cô tôi nữa.

Hồi ấy tôi còn quá nhỏ, nhưng trong lòng đã tích tụ rất nhiều cảm hận và uất ức. Có lần tôi bị sốt cao, bà ấy đi chơi bài về hỏi tôi, “tại sao lại nằm trên giường?”

Tôi đáp, “tôi rất mệt.”

Bà ấy bực bội bảo, “mệt thì đi bác sĩ khám, bảo tao làm gì? Tao biết khám bệnh à? Bảo cô mày dẫn đi ấy.”

Cô cả của tôi cũng nghe về những chuyện này, âm thầm bảo tôi “cháu phải cố học thật giỏi, xuất sắc hơn người rồi đừng để ý tới mẹ cháu. Giờ mẹ cháu không quan tâm tới cháu. Tới lúc mẹ cháu già thì cháu cũng mặc kệ bà ấy.”

Tôi nghe theo lời cô tôi, cố gắng nắm bắt mọi cơ hội để giúp bản thân tiến tới. Cho nên thành tích học tập của tôi luôn xếp hàng đầu. Khi đó thường là ông bà tôi chăm lo cho tôi. Tuy mẹ chẳng để ý đến tôi nhưng kinh tế trong nhà còn tạm tạm.

Năm tôi mười mấy tuổi, cha tôi kinh doanh thất bại, quay về nhà. Đây mới là sự khởi đầu của tai họa.

Trong nhà không có cơ sở kinh tế, cha mẹ tôi cãi nhau suốt ngày. Tôi thường trở thành nơi trút giận của họ. Nhưng tính tôi ngang ngạnh không bao giờ để họ trút giận lên người mình, cho nên thường bị đuổi đánh, phải chạy tới nhà ông bà nội để lánh nạn.

Cũng may sau khi kinh doanh thất bại, dù tính cách của cha tôi thay đổi rất lớn nhưng cha vẫn cực kỳ sợ ông nội tôi. Tôi không biết mấy năm đó làm thế nào mà tôi có thể sống nổi.

Thấy trẻ con nhà khác có đồ chơi mới, tôi vốn là người kiêu ngạo, dù ham mộ đến chết cũng không lộ ra bất kỳ sự mong mỏi nào.

Sau khi việc kinh doanh thất bại, gần như ngày nào cha mẹ tôi cũng cãi nhau, tôi sống với ông bà nội là chính. Thỉnh thoảng các cô tôi cũng đón tôi đi, tôi cũng dần trở nên nhạy cảm và kiêu ngạo.

Những chuyện này là điều cấm kỵ trong lòng tôi, không muốn nhắc tới với bất kỳ ai. Nhưng trong thị trấn nhỏ nào có gì là bí mật.

Nhớ lại có một lần trong trường có một người bạn gia cảnh khó khăn, trường phát động quyên góp, tôi quyên góp tiền ăn một tuần của mình.

Giáo viên chủ nhiệm đứng trước lớp nói,

“Mọi người coi đi, nhà Tình Tình khó khăn như vậy mà bạn ấy còn quyên góp nhiều thế này.”

Tất cả mọi người đều quay ra nhìn tôi. Còn tôi thì thấy mặt mình nóng bừng, không thể ngẩng đầu lên nổi. Giáo viên chủ nhiệm đã vạch trần sự khốn cùng của tôi trước mặt mọi người, không thể trốn tránh.

Dưới những món nợ chồng chất và những cuộc tranh chấp không ngừng, cuối cùng tôi cũng thi lên đại học.

Cha mẹ tôi cực kỳ giận dữ, vì tôi không đỗ Thanh Hoa như họ mong muốn.

Tâm tình của tôi khi ấy là thế này,

“Hai người suốt ngày tranh cãi ầm ĩ. Trong nhà chẳng có lúc yên tĩnh, còn mong con thi đỗ Thanh Hoa. Đại học thì đỗ rồi nhưng học phí vẫn bật vô âm tín.”

Lúc cô cả gọi điện cho tôi, tôi nói với cô ấy. Cô tôi thở dài, “đây là số mệnh của con rồi. Sao con lại vớ phải cha mẹ như vậy chứ? Chẳng có chút trách nhiệm nào cả. Cái đức hạnh ấy thì sinh con làm gì không biết. Đúng là nghiệp chướng.”

Mấy hôm sau, cô cả gửi cho tôi tiền học phí năm đầu tiên. Mẹ tôi ngượng ngùng, bảo tôi cảm ơn cô.

Cô cả tôi bảo với bà ấy, “Con bé đã lên đại học rồi. Chị cũng trung tuổi rồi. Đời này định sống như thế mãi sao? Dù chị không nghĩ cho con bé thì cũng nghĩ đến tuổi già của mình chứ? Nhà người ta, con cái học kém, cha mẹ bù tiền phiền. Nhà chúng ta, con bé giỏi giang hơn người, nhìn là biệt tương lai sáng lạn. Chị phá hỏng cuộc đời của con bé, mà chị cũng chẳng có tiền tiết kiệm, về già chị định sống thế nào? Anh trai em chắc cũng chẳng gượng dậy nổi, hi vọng duy nhất của chị là con bé, sao chị lại để em đưa tiền cho con bé đi học? Đứa nhỏ này là người thông minh nhất họ nhà mình, kiểu gì chị cũng phải nuôi con bé tới khi nó tốt nghiệp đại học đã chứ?”

Không biết có phải những lời này của cô đã thực sự đánh thức mẹ tôi hay không?

Sau khi tôi lên đại học không lâu, mẹ tôi tìm một công việc, quyết định đi kiếm tiền. Nói thực tôi rất bất ngờ nhưng cũng chẳng mấy cảm động. Mười mấy năm qua, giữa chúng tôi gần như chẳng còn sót lại chút tình thân nào. Tôi hiểu rằng bà ấy làm vậy chỉ vì cân nhắc vấn đề dưỡng lão của bà ấy mà thôi.

Thực tế thì quãng thời gian tôi học đại học sau đó, bà ấy thường xuyên nói với tôi,

“Để nuôi tôi học đại học, bà ấy đã phải hi sinh bao nhiêu. Nếu sau này tôi không báo đáp bà ấy, tôi sẽ bị trời đánh thánh vật, không bằng súc sinh.”

Thời đại học chẳng có nhiều thời gian rảnh. Quá trình trưởng thành khiến tôi thích làm bạn với câu chữ. Nhờ thu nhập từ văn chương, tôi có thể sinh hoạt không khác bạn bè là bao. Còn tình hình thực tế trong nhà, tôi chưa từng kể với bất kỳ ai, kể cả người bạn thân nhất của tôi.

Sau nhiều cay đắng và cực khổ, cuối cùng tôi cũng tốt nghiệp đại học, có thể tay làm hàm nhai.

Nhờ thành tích của bản thân, tôi vào làm công ty lớn nhất của địa phương, làm việc trực tiếp với sếp lớn. Cha tôi đề nghị tôi phải giao cho ông ấy 70% thu nhập để đền đáp công ơn nuôi dưỡng của ông ấy.

Tôi cười lạnh, “Cái gì mà công ơn nuôi dưỡng? Cha từng nuôi hay từng dưỡng con? Suốt ngày lê lét bên chiếu bạc, cha còn không ngại mà nói ra yêu cầu này sao? Đừng nói là 70%, một đồng con cũng không cho cha. Nếu cha làm con khó chịu, con sẽ sống mái một trận với cha. Ngày bé con không phản kháng được, nhưng giờ con cũng chẳng sợ cha.”

Dứt lời, tôi đàng hoàng bỏ đi.

Khi kể chuyện này cho cô cả, cô giận dữ nói,

“Cha con thật vô liêm sỉ. Cũng may con là con gái, mau chóng lấy chồng rồi rời xa cái nhà này, sống cuộc đời của chính mình đi thôi.”

Sau đó cô cả tôi bắt đầu thu xếp cho tôi đi xem mắt.

Tôi phản kháng.

Thứ nhất là vì những người đàn ông cô tôi giới thiệu đều như khắc ra từ một khuôn, gia cảnh giàu có, thu nhập khá cao, sống nề nếp an phận.

Thứ hai vì từ nhỏ tôi đã thấy cha mẹ cãi nhau suốt ngày, nguy hiểm rồi đối phương chết sớm. Tôi thực sự không có bất cứ hứng thú gì với hôn nhân. Thậm chí còn nghĩ cả đời không kết hôn cũng tốt.

Cô cả thấy tôi từ chối hết thì rất không vui, hỏi tôi lẽ nào tôi không thích ai sao?

Tôi đáp, tôi không thích.

Cô ấy nhú chặt mày.

“Cô biết con kén chọn nhưng phải nghĩ thực tế hơn. Cha mẹ con đã như vậy rồi, con có thể lấy được người tốt đến đâu cơ chứ? Mau lấy chồng rồi sống cuộc đời của mình đi thôi.”

Việc có thể rời xa gia đình này, có sức hút rất lớn đối với tôi. Nhưng tôi không mong đi đâu đó được thực hiện, thông qua hôn nhân, trước vô vàn áp lực, tôi vẫn không chịu chấp nhận.

Cô cả của tôi cũng mất hết kiên nhẫn với tôi. Chúng tôi dây dưa suốt một năm, sau đó cô cũng mặc kệ tôi. Dù cô cả có làm thế nào để bắt tôi chấp nhận số mệnh, tôi vẫn không chịu.

Tôi không thể quyết định cuộc sống của mình trước khi trưởng thành.

Nhưng cuộc sống sau khi trưởng thành, phải do chính tôi định đoạt. Số mệnh của tôi phải thuộc về tôi, chứ không phải ông trời.

Sau đó tôi gặp ông xã tôi.

Có lẽ sự chín chắn đi kèm tính, sự dịu dàng săn sóc của anh ấy đã tạo cho tôi cảm giác như cha, như anh. Tôi rất ít khi tin tưởng bất kỳ ai, nhưng lại tin tưởng anh ấy.

Tôi nhận lời yêu anh ấy, thoải mái hưởng thụ tình yêu nhưng tôi không hề có hứng thú với hôn nhân. Cho rằng đó chỉ là một tờ giấy, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hoặc có lẽ vì tôi không biết nên kể cho anh thế nào về gia đình của mình.

Dưới sự thôi thúc của thời gian, anh ấy dẫn tôi về nhà cha mẹ. Nhưng một năm sau đó, tôi vẫn chưa đưa anh ấy về nhà mình.

Có lần anh ấy nhắc tới chuyện kết hôn.

Tôi đáp, “tôi thấy sống thế này rất ổn. Tôi không thích hôn nhân.”

Anh ấy sững sốt tưởng tôi đang nói đùa, “Làm gì có người phụ nữ nào không thích hôn nhân?”

Tôi trả lời, “Tôi không thích là không thích.”

Anh ấy nói “không lẽ em định sống với anh như thế này cả đời?”

Tôi lẳng lẳng nhìn anh ấy, “sao lại không thế?”

Anh ấy nổi giận, “Em đang đùa giỡn với tình cảm của anh đấy à?”

Ngày hôm ấy tôi kể cho anh nghe toàn bộ quá khứ của mình, kể suốt đêm.

Anh ấy rất kinh ngạc. Anh ấy cứ tưởng rằng tôi phải là một cô bé được cha mẹ cưng chiều, nâng niu. Cho nên họ sẵn sàng bỏ ra hết thầy để bồi dưỡng tôi thành tài.

Anh ấy nói, “em biết không, điểm thu hút anh nhất chính là nụ cười của em. Em luôn vui vẻ lạc quan là thế mà không ngờ em từng phải chịu đựng nhiều chuyện như vậy.”

Tôi có nén nước mắt, “không vui vẻ lạc quan thì biết làm thế nào? Gặp ai cũng than thở khóc lóc ư? Em không cần sự thương hại của người khác.”

Anh ấy đáp, “Anh ấy không thương hại. Anh ấy thương tiếc tôi. Những thứ cha mẹ còn nợ tôi, anh ấy sẽ bù đắp cho tôi.”

Tôi hỏi anh ấy, “Tôi có một gia đình như vậy. Anh ấy vẫn còn muốn kết hôn với tôi sao?”

Anh ấy gật đầu nói, “Dù gia đình em thế nào đi chăng nữa. Đó cũng không phải là đi đâu mà em có thể lựa chọn. Trong một gia đình như vậy mà em vẫn nỗ lực, không buông xuôi, không chấp nhận, ra sức hoàn thiện bản thân. Anh càng thấy đáng quý hơn. Anh biết tại sao em không muốn kết hôn. Em không cần thấy xấu hổ vì gia đình của mình. Anh cam đoan là tất cả mọi người trong gia đình và bạn bè của anh đều sẽ tôn trọng em.”

Có lẽ những lời này của anh ấy đã làm tôi cảm động. Tôi quyết định kết hôn với anh ấy nhưng trước khi đưa anh ấy về nhà tôi vẫn lo lắng bất an. Tôi không biết sau khi gặp mặt sẽ thế nào, cũng không biết tương lai sẽ ra sao. Nhưng con người luôn phải tiến về phía trước không phải ư?

Trước khi gặp mặt, anh ấy vẫn chuẩn bị quà ra mắt. Tôi thì rất thờ ơ, lạnh nhạt. Tôi không cảm thấy cần phải câu nệ, lễ tiết với cha mẹ tôi. Bảo anh ấy thích chuẩn bị gì thì chuẩn bị.

Anh ấy nghiêm túc nói,

“Anh tôn trọng em. Cho nên anh cũng sẽ tôn trọng người nhà của em.”

Buổi gặp mặt rất thuận lợi. Không biết có phải phong thái của ông xã tôi đã đàn áp họ hay không hay là do rốt cuộc họ cũng tỉnh ngộ. Dù sao thì trong buổi gặp mặt đó, cách cư xử của họ rất bình thường.

Ông xã tôi cực kỳ tôn trọng họ. Có lẽ với cha mẹ tôi, đời này họ luôn chơi bời phóng túng, sống vô trách nhiệm, luôn gặp phải ánh mắt mỉa mai châm chọc từ người khác, phải chăng họ chưa từng biết cảm giác được người khác tôn trọng là thế nào.

Sau lần đó, mỗi dịp lễ tết, ông xã tôi đều chuẩn bị lễ vật tới nhà tôi, trò chuyện với cha mẹ tôi, thỏa mãn tâm nguyện của họ. Có lẽ sự tôn trọng của ông xã tôi dành cho họ đã đánh thức lòng tự tôn của họ.

Nói chung những thói xấu mà họ không chịu sửa đổi, dù bị tôi phản đối suốt nhiều năm lúc này bỗng có biến chuyển rất lớn.

Sau tuổi 50, họ bắt đầu học cách làm cha mẹ.

Ban đầu tôi cũng chẳng bận tâm. Lúc nhỏ tôi cần được chăm sóc thì hai người đang ở đâu?

Giờ tôi đã trưởng thành rồi, đâu cần hai người quan tâm nữa.

Ông xã lại khuyên nhủ tôi,

“Không dễ gì họ mới chịu hướng thiện. Đây là câu chuyện tốt. Đừng dùng sự lạnh lùng để đẩy họ về con đường cũ. Suốt bao năm nay, lẽ nào em thực sự không cần một gia đình bình thường, ấm áp hay sao? Thực ra anh biết em vẫn rất yêu cha mẹ mình. Chẳng qua họ đã khiến em quá đau lòng nên em mới không chịu thừa nhận tình cảm của em dành cho họ. Đừng bướng bỉnh, cố chấp. Em cứ nghĩ mà xem, nếu ngày xưa họ không phóng túng ăn chơi thì sao em có thể giận dữ mà phấn đấu hết mình. Không phải anh muốn em biết ơn họ vì họ đã làm tổn thương em. Mà mong em buông bỏ oán hận vì có lẽ mọi thứ đều được sắp đặt.”

Trời xanh vốn đã định sẵn ư?

Có lẽ là vậy.

Nếu không vì họ, biết đâu tôi đã sớm lấy người khác, sống bình thản tự tại, có thể giống một số cô gái được cha mẹ nuông chiều thái quá, ngây thơ, ngốc nghếch mà rơi vào tay những tên đàn ông tũn tẻ.

Tình yêu mà ông xã dành cho tôi vừa sâu vừa nặng. Anh ấy biết tôi không dễ dàng tin tưởng người khác nên trước khi kết hôn đã mua nhà, rồi chỉ để mình tôi đứng tên. Lại chuyển phần lớn tài sản sang danh nghĩa của tôi. Dù tôi thích gì anh ấy cũng đáp ứng hết.

Tình yêu có thể khiến tư tưởng của một người trở nên ôn hòa bao dung.

Tôi dần chấp nhận sự hối cải của cha mẹ. Chỉ sự khoan dung và tôn trọng mới có thể khiến một người thực sự quay đầu hối cải. Chuyện mà năm xưa tôi không làm được, ông xã đã làm thay tôi.

Có lẽ sự phản đối và kháng cự của tôi năm xưa đâu chưa phải cố gắng hết sức. Bây giờ họ không khác cha mẹ bình thường là bao. Họ cũng già rồi, nhưng cuộc sống về già rất tốt.

Có người bảo với tôi, “Cha mẹ cháu vẫn là sướng nhất. Ăn chơi cả đời, không ngờ về già còn sướng như vậy. Đúng là được lợi quá.”

Nhưng họ có thật sự được lợi hay chẳng?

Về mặt vật chất thì đúng là tôi rất hào phóng.

Nhưng tôi hiểu rằng, vì thiếu 20 năm tình cảm nên chúng tôi không thể thân mật như những gia đình bình thường. Bảo tôi đưa tiền thì không sao cả. Nhưng bảo tôi đi du lịch cùng cha mẹ hoặc chăm sóc chăm sóc cha mẹ như những người con khác thì tôi không làm nổi. Mọi chuyện có thể làm được chắc chỉ có thể bỏ tiền mà thôi.

Đây chính là đời người, có được ắt có mất.

Có những chuyện nhất định phải cho đi mới được hồi báo.

Nhưng tôi biết trong lòng tôi vẫn yêu thương họ. Chẳng qua tôi không thể làm nũng với cha mẹ hay gặp chuyện gì là tìm cha mẹ đầu tiên như những đứa con khác thôi. Tôi đã quen với việc tự giải quyết mọi vấn đề của mình.

Những năm gần đây, lòng tôi ngày càng bình yên nhẹ nhõm. Mọi sự phẫn nộ và chua xót đâu biến mất khỏi cuộc đời tôi. Mâu thuẫn với cha mẹ có thể hóa giải tới đâu tôi cũng không biết. Nhưng hẳn là sẽ phát triển theo chiều hướng tốt.

Tình yêu của ông xã dành cho tôi vẫn như thừa ban đầu, khiến tôi dần tin tưởng rằng trên đời này thực sự sẽ có một người yêu tôi như sinh mệnh.

Tôi cũng có ngày càng nhiều bạn bè thân thiết, để tôi biết là mình sống trên đời không hề cô độc. Có người yêu tôi, cũng có người tôi yêu.

Tôi cũng thực sự hiểu được, đi đâu cuối cùng làm chúng ta hạnh phúc là yêu chứ không phải hận.